

ЖИВОТ
СВЕТОГА САВЕ.

НАПИСАО ДОМЕНТИЈАН.

НА СВЕЈЕТ ИЗДАЛО „ДРУШТВО СРБСКЕ СЛОВЕСНОСТИ“

ТРУДОМ

Ђ. ДАНИЧИЋА.

Daničić
ĐĐ

ЖИВОТ СВ. САВЕ //

У БИОГРАДУ

У ДРЖАВНОЈ ШТАМПАРИЈИ

1860.

2789.6.5

Harvard College Library
37
Gift of James Oliver Frost
FEB 10 1966

Ово се штампа из рукописа који је у Биограду у народној библиотеци под бројем 26, а у њу је дошао прије двије године дана однекле из Турске. Кад је писан није у њему забиљежено, него судећи по писму и по правопису мислим да је XV вијека. Писан је на хартији. Има га 256 листа цијела табака. На првијех је 105 листа живот Јована Златоустога, а иза њега до краја ово дјело јеромонаха хиландарскога Доментијана, који је живио XIII вијека и може бити био ученик светога Саве.

Између листа 139 и 140 био је још један, којег сад нема, као што сам казао на страни 50. А да је био само један види се отуда што је у рукопису по 8 листа стављено у свежњиће забиљжене бројевима, који се у животу св. Саве почињу од броја л., па у свежњићу четвртом, у који пада онај лист, нема осмога листа, а свежњић је пети цио.

Гдје гдје је по које слово одадрто а гдје гдје ишчињело од влаге. Што од тога не могах из смисла погодити, мјесто њега сам ставио неколика пункта; а што сам мислио да ћу погодити, оно сам написао, али

сам га опет заградио; тако је што је заграђено на страни 5, 6, 25, 33, 35, 36, 38, 40, 41, 48, 52 у врсти 11, 56, 84, 95, 104, 106, 127 у врсти 13, 184, 185 гдје је по ишчиљелом слову у новије вријеме написано **ѧ**, 214, 215 осим 17 врсте, 216, 217, 219.

Гдје гдје је између врста и на страни додана у рукопису по која ријеч или слово; ја сам и то исписао, али сам опет заградио; тако је што је заграђено на страни 4, 52 у врсти 29, 58, 87, 92, 127 у врсти 6, 149, 151, 177, 186, 191, 198 у врсти 1, 203, 211, 215 у врсти 17.

Скраћене сам ријечи исписао цијеле. Која би се скраћена ријеч могла читати другачије него што је ја прочитах, у њој сам заградио слова која нијесу у рукопису исписана; тако је што је заграђено на страни 75 у врсти 11—12, и на страни 146 у врсти 11.

Тако сам и мјесто скраћенога ѿ, ѡ и ѡ стављао ѿъ, оу и шт. У рукопису је ѡ ријетко према оу, н. п. на првој страни рукописа, која овдје заузима 22 врсте на првој страни, долази оу 18 пута а ѡ само 1 пут и то на крају врсте. ѡ сам замењивао словима шт особито и за то да га не би који Србин по новој науци читао *шч*.

Мјесто знака ', гдје сам мислио да стоји мјесто ѡ, писао сам ѡ, али је и тај знак врло риједак, н. п. на првој страни долази

само 1 пут, и то у ријечи срѣскааго изнад слова б.

Између погрјешака које је писац учинио очевидно нехотице, а гдјекоје чине забуну у смислу, ја сам поправно повеће; али ћу ево казати све што сам поправно: на страни 14 у врсти 2 вѣзвратити мјесто вѣзврати; 16, 14 нѣрен, чему су у рукопису прва два слова поправљањем замрчена тако да се не распознају; 29, 1 разбонницн м. разбонниц; 31, 13 молитвоу м. молитвоу; 75, 17 хотештаа м. хотаа; 99, 28 вѣскрѣслъ, мјесто чега у рукопису стоји вѣскрѣль (ъ је надметнуто над р); 114, 14 неизслѣдованна м. неизслѣдованна; 120, 10 осѣнѣмоу м. осѣнѣмоу; 140, 3 оуунтеле м. оуунтеле; 192, 26 велици м. веци; 173, 6 поклоинше се, гдје у рукопису нема првога о; 154, 11 слънънаго м. слънънато; 160, 21 пособъствоуштаго, гдје у рукопису нема слова шта; 179, 5 архієпископомъ м. архієпископомъ; 191, 8 Егуптъ м. Егупъ; 185, 6 тишина м. тишина; 198, 5 многою м. мною; 200, 6 ловити м. ловоти; 205, 12 свонхъ м. свон.

У рукопису нијесу ријечи растављане једна од друге, а ја сам их раставио и према смислу додао обичне знаке. Још сам и имена пописао великим словом првим.

Друго нијесам ништа мијењао, него сам још пазио што сам више могао да изађе све наштампано овако како је у рукопису написано. Тако сам н. п. оставио на стр.

93 у врсти 4 соуґоко, и на страни 1 у врсти 5 мь посліје сьписано, које мь може бити да показује да је натпис гласно друкчије у рукопису с којег је преписан овај наш.

Али се увукло неколико штампарских погрјешака. Ово су знатније :

стр. 2	вр. 4	поунтати	м. поунтати,
" 3	" 28	уѣдо.	" уѣдо,
" 22	" 20	искоусноу	" искоусноу.
" 29	" 14	свѣтѣнмь	" свѣтѣнмь
" "	" 17	приноснть	" приноснть
" 39	" 18	прнетіе	" прнетіе,
" 40	" 9	поутишьствѣнникь	" поути шь- ствѣнникь
" 42	" 28	ѡбоуѣвѣнъ	" ѡбоуѣвѣнъ
" 43	" 29	прихожда хоу	" прихождахоу
" 46	" 31	многынхъ	" многынхъ
" 53	" 8	его во	" егово
" 63	" 23	сподобльшасе	" сподобльша се
" 66	" 1	нзетн	" нзетн
" 67	" 22	зѡа.	" зѡа-
" "	" 26	нѣмоуѣе	" нѣмоуѣе
" 75	" 30	безлоукаѡства	" без лоукаѡства
" 82	" 10	приснославнмь	" присно славнмь
" 103	" 10	помышляютьнмь	" помышля- ютьнмь
" 107	" 20	ун сла	" унсла
" 110	" 28	сѡѡтоуѡштаго	" сѡѡтоуѡштаго
" 115	" 10	нѣпре-	" нѣпре-
" "	" 16	унстнтоу	" унстотоу
" 117	" 25	жоу	" жоу

ст. 117	вр.	29	опе уалнти	м. опеуалнти
"	"	"	" нензслѣднимм	" нензслѣднимми
"	119	"	22 оѣцѣ	" оѣцоѣ
"	"	"	29 сѣтворитѣ	" сѣтворитѣ.
"	125	"	1 аб-	" ба-
"	133	"	21 апостоль,	" апостоль-
"	136	"	11 оубѣ	" оубѣ,
"	137	"	1 мнѣѣтоѣ	" жнѣѣтоѣ
"	139	"	19 но	" нѣ
"	154	"	11 слнѣѣнаго	" слнѣѣнаго
"	158	"	8 соѣди мнѣ	" соѣдимнѣ
"	172	"	19 свѣтми	" свѣтми же
"	182	"	5 поѣѣнше	" поѣѣнше
"	188	"	7 оѣѣѣствѣ	" оѣѣѣствоѣ

Може бити да се гдје год и боље сачувало ово дјело Доментијаново, за које Паво Ј. Шафарик каже да је „ein rühmliches Denkmal seines erleuchteten Geistes, so wie seiner ausgebreiteten Gelehrsamkeit, und, als ein serbisches, durch Gehalt und Darstellung gleich ausgezeichnetes Originalprodukt, eine der Hauptzierden der gesammten ältern slawischen Literatur“ (Jahrbücher der Literatur 1831, Bd. 53, Anz. Bl. № 133). Али камо срећа да је давно изашло на свијет и овако.

У Биограду у очи преображења 1860.

Ђ. Даничић.

Житіє и подвизи въ поустыни съ ѡтьцемъ
и ѡсобъ хожденїа и ѡть уести уюдесъ спо-
вѣданїа нже въ скетынхъ ѡтьца нашего
Савы, прѣваго архїєпископа и оуцителя
срьбьскааго, съписано мь прѣподобнымъ
Доментїаномъ, Теромѡнахомъ монастырь
Хиландарь нарицаемаго. ѡтье благослови.

Разоума за мѣ ништетою ѡдръжмь, ѡть оу-
богата дома оума моего инуесо нмы, яко по-
добноу вашего достоинства прѣдложити трапезоу,
пальноу соуштоу словесе аггельскыє ниште, васъ,
присмѣ рабы богатаго владыкы и бога, ѡ отци,
молиши подензю, слоко разоумомъ текоуштеє и
езыкъ оушшиениа ѡть неоскоуднымъ его скрѡ-
вишти подати ми, прѣжде снхъ свѣта зароу, ююже
мракъ доуше и оума оуистив си, въсєблаженаго
Савы нже нмыа ново въ наше рѡды просїавшаго
добродѣтели житїа бѣдрно сказати възможемъ, не
яко оного ништоуште похваляти, похвала бѡ
праведникоу ѡть господа, паує же пользно уто
самѣмъ ѡть него слыскаюште, не бѡ, нь и дре-
внїмъ изреднымъ моужь житїа потребна вѣхоу пи-
сати се и поунитати ползе ради ѡть ннхъ приен-
ваемїє уловѣкомъ. а еже нмыа нашего послѣдне-

го лѣннаго рѣда, въ нѣже вѣкъ кончина достиже, въ немже мало спасаемыхъ, не тѣюю потрібно, нь и зѣло желанно еже снхъ писати и унствѣ поунтати яко высотоу стоештеѣ ѡдоушевлениыиы стапы на житїа нхъ зрѣти, и како и елико ѡтъ нхъ ѡстаюште себѣ зазрѣти и съвѣстїю ѡсоудити се, ѡво же за соуштее въ насъ лѣности, яко се пооуштаемымъ яко ѡстномъ стрѣуемн, къ добродѣтели и малы подвигнем се. едѣа бо аште и многы и белкын повѣсти възбоудеть срьдце наше къ житїа исправаенїю. снхъ ради и азъ вешемоу повелѣнїю ѡтъуьскомоу повиноув се, нынѣ хвалимааго всеблагеннаго Слѣвы житїе, иже въ светѣи горѣ дѣона постывшаго се, послѣди же бывша прѣваго архїепископа и оунителя срьбьскаго, въ повѣсть прѣдлагаю слышештнмъ, не ѡтъ слышанїа тѣкмо сїа прїемъ, нь ѡтъ уьстннхъ его оуеникъ, иже съ нимъ съпостникъ и страннѣуьствїа съпоунникъ, и хожденїа сътроудникъ, иже яко прѣбогатое скровнште или прїестїе ѡтъее иже по нхъ ѡного стадоу писанїемъ ѡставише. Прѣдлагаем же ѡ моужн слово не несоуштаа ѡ нїемъ съписаште, и яко многыи похвалами сего оукорнмъ пауе нежелн похвалнмъ, пауе же соуштнхъ аште и едѣа изъяснннн възможемъ, блажннн боудемъ, неѡскоудн бо ѡнѣ небесннхъ похвалъ, божьствннхъ въ коупѣ и аггелскннхъ, иже оумъ нашъ яко страстьнъ и неунствѣ непостнжннъ изъааголатн, обауе бога въ помонствѣ молнтвами его прїзѣваюште, еже по снаѣ науннаемъ повѣсть,

наиимаемъ же възыскаюште ѿть ноудоуже подобно. подобно же възыскати ѿть корѣне ѿтьрасль, и обрѣштемъ и объемаемъ не ѿть трѣнїа нѣ ѿть лозы гроздь.

Съ сынъ въ жоупана келнкааго Неманїе, владыкы срьбскааго, нже самодръжавно владыуствовавшоу късьми срьбьскыи землими, еже глаголют се Дїокантїа Далматїа Травоунїа, къ вѣстокоу оубѣ Нанрїїи приближаюште се, къ западоу же рымьсцен ѿбласти прилежешти. тѣ оубѣ выше реуенныи моужь, благоуствнѣ сын и богобокзникъ, ништелюбнѣ, мно҃го моужьства же боевѣдствомъ сїае аште кто инѣ, и въсьми благыи на земли въ добродѣнствѣ зѣлѣ гобзоуе, пауе же снхъ добрыии нравы, безлобїемъ и правдою, милостїю и кротостїю оукрашае се, поет же по законуу себѣ женоу именовъ Анноу, и сню ниунмьже ѿстаюштоу благыи хъ нравъ моужа своего. роднше же се има сыны и дьштери, нхже проскѣтнше божьственныи крштенїемъ, и светымъ книгамъ и благыи хъ нравомъ маоуункше, о господи веселѣста се. врьменем же мно҃гомъ ниноуѣшнмъ, и не родешти выше реуеннон благоуствнѣн Аннѣ, закляун бо ю богъ якоже древлѣ Лїю їаковлю, еже родештоу прѣжде не родити въ врьме, и сего ради поносима и оскръвлѣема бѣвѣлаше моужемъ своимъ. въ скръбн же и жалостн объма сѣуште ѿ снхъ, въ вѣждельнїи бо мно҃зѣ вѣше доуша ихъ, якѣ прижити има и еште уедо. и обношть ставша на молнтѣ къ вѣсемогоуштомоу богоу за се, съ слъзамн глаголаста: владыко го-

споди воже всесдръжителю, послоушавши дравле
 Авраама и Сарроу и проуїихъ праведнїиць, о уедъ
 молештихъ се, оуслыши и насъ грѣшныихъ днь съ
 рабъ сконхъ, молештихъ се тебе, даждь намъ по
 твоєи благосты прижити еште уедо моужьскимъ
 полъ, нже боудеть оутъшенїе доуши нашеи и на-
 сладиннѣ токою нашею дръжавы, и жьзль старос-
 ти нашеи, на нжегоже роуцъ възложыша поуневъ: и
 ѡбшнныє ти обьти въздаствъ: ѡтъ зауѣта отро-
 учете кстьствыиыє законныє любве и постеле ѡтъ-
 лоууневъ се, и особно въ унстотъ тѣла даже и до
 конца жнвѡта съхраннѣвъ се. Господь же близъ
 въсьмъ прнзываетимъ и въ истиноу, и молнтоу ихъ
 послоушає, послоуша и снхъ моленїа шкоже и про-
 уїихъ праведнннъ. и сеже бысть нонзлаголанннхъ (ко-
 жїихъ) соудбѣ науєтъкъ, да шкоже жнтіємъ послѣды
 и въ рождьствѣ прьвѣ уюдьмъ боудеть отрокъ, и не
 кстьства оустава уловьуа дѣло тьїю боудеть, нъ и
 въсеслаиаго бога повелѣнїе, побьждающаго ксть-
 ства оуставѣ шкоже хоштеть, и молнтвы плодъ
 кстьствомъ роднѣвъ се, ѡтъ бога данъ, богоу и
 нареует се, нже и бысть. непразнѣ же бывши
 синькантики, и прнблнжшнмъ се днємъ, родн
 моужьскъ полъ по прошенїю молнтвеному. въз-
 радоваше же се доушею велми, и прославнше
 бога, не презрѣвшаго моленїа ихъ. по малъ вре-
 мени породнше и водою и доухомъ, божьствнннмъ
 крштенїемъ просвѣтнвшє и, и нарекоше нме вмоу
 Фастыѡ, и оубѡ и зѣло о господн добрѣ богоу
 възрасте. оустраб(ль)шоу же се отроусти, вѣдаше

и оуцнн се скетыммь книгамь, рѣднтелк же его
 выше кестства взмьрноюю любовь къ ннмоу
 нмоушта неснтною доушею прнсно на нь зрѣста,
 нь н кельможе нхь съ нннм галголахоу кко съ
 хоштеть быти нзвнштнншн въ кратнн своен. въ
 бѣ н отроуе благоѡбразно, н кесело доушею, н
 въ оууенн прѣспнває, н разоумомь въ двтѣскѡмь
 възроста оуднвлнень, кко въсьмь галголатн: ново
 нѣкое знаменнє отроуе се боудеть. възроста же
 дошдь лѣтъ сн., ѡтъдвлнше смоу рѣднтелнє стра
 ноу нѣкою дръжакы свое, ѡтъходнтн смоу ѡтъ отьца
 на поглоумаеннє съ кельможамн н съ благорѣднн
 мн юношамн кеселнтн се. юноша же въ вькоуць
 прншдь разоума светннхь книгь, пауе уестѣе снхь
 проунтлаше, н ѡтъ (с)оудоу оубѣо злуело прѣмоу
 дростн прнмаше божнн страхь, н съвьспрнмлаше
 се божьственые любке дннь ѡтъ днне, ѡгнь нъ
 ѡгню прнлагае желаннємь неснтымь, царство н
 богатство, славоу же н свѣтлость н вьсако калго
 днньствнє мнѡгометежно н нестоштелно разоужда
 ше, добрѣть зрнмннхь н жнтнѡ обнлнє кко сннь
 камннкаше, мнѡгопнштнє н кеселнє н вьса санка
 уловьуьскаѡ на земан соуєтнаѡ н несѡуштнаѡ
 разоумькь, деснаго поута кмлнєт се, прооууеннємь
 книгь оупражннєт се, въ црьквен по вьсе слоужбь
 не лнннт се стоатн, поштеннє любенть, соуьмо
 празнословннѡ н смѣха безгоднаго нзѣгале, скверн
 нословесннхь же н врьднннхь пѣснн юношьскаѡ
 го желаннѡ ѡслаблѡюштнхь доушоу до коньца нема
 внде, балль, кротькь, вьсьмь оубѣтань, ннштелю

БНЬ АШТЕ КТО ДРОУГЫИ, ИМОУСКИИ ЖЕ УИИЪ ИЗ АИХА
 ПОУИТАЕ, АКО И САМЪМА РОДИТЕЛЕМА ЕГО ЗАРЪТИ
 СЕ И ОУСТЫДЪТИ СЕ ТАКОВААГО ОПАСЕНІА И ОУСТАВА
 БЛАГОПРАВИА ВИДЕШТЕ ВЪ ЮИИЪ ВЪЗРАСТЪ, И НЕ АКО
 ОТЬ НИХЪ РОЖДЕИИА, АКО ПО ИСТИИЪ ОТЬ БОГА ДАИИА
 НЕПШТЕВААХОУ. (АЪ)ТОУ ЖЕ ЗИ-ТНОУ ПРИШЪДЪШОУ ВЪЗ-
 РАСТА ЕГО, РОДИТЕЛА ЖЕ ЕГО ПООУАСТА СЕ БРАКОУ
 ЗАКОННОМОУ ПРИУСТАТИ И. МОАИТВОЮ ЖЕ БОГОДАИИИИ
 БОЖЪСТВЫИИ ЮИИША ПРИСНО ЖЕЛААШЕ ААКО И КОИИЪ
 ОУХЫШТРЕИЕМЪ МИРА ИЗЪЪЖАТИ И ОТЬ ВСЪХЪ КЪ
 БОГОУ ОУПРАЗНИТИ СЕ. САИШАА БО БЪ О СВЕТИИ ГО-
 РЪ АФОНА И О ПОСТЕШТИХ СЕ ВЪ НИЕМЪ И О ПРО-
 УИИХЪ МЪСТЪХЪ ПОУСТЫИИИИИХЪ. ПРИХОЖДАХОУ БО КЪ
 ОТЬЦОУ ЕГО ОТЬ ВЪСОУДОУ ПРИИМАТИ ТРЪБОУЕМАА ИИЪ,
 ДРОУГОИИИ ЖЕ И САИЪ ПОСИААШЕ ВЪ СВЕТАА МЪСТА
 НА РАЗДААИЕ ПРЪПОДОБНО ЖИВОУШТИХЪ, БЪ БО МОУЖЪ
 БЛАГЪ, МИЛОУЕ И ДАЕ АКО ИИОГО. БОГЪ ЖЕ ГОТОВЪ КЪ
 МОАИТВЪ И ЖЕЛАИИЮ РАБЪ СВОИХЪ И СЕМОУ СЪВЕРЪШАЕ
 ИЗВОАЕНІЕ, ПОДВИЗАЕТЪ ЕГО ПРИИТИ СЪ РОДИТЕЛЕМА
 ОТЬ СТРАИИ ДАИИИЕ ЕМОУ, И ПРИЕТОУ БЫВШОУ СЪ
 ВЕЛИКОЮ ЛЮБОВІЮ И СЪ БЛАГОРОДИИИИ ЕГО СЪ ИИИЪ
 ПРИШЪДЪШИИЪ, БЕЗМЪРИИИ ЖЕ РАДОСТИ И ВЕСЕАИЮ
 И ПИРОУ ВЕЛИКОУ СЪВАРАДЕМОУ О ПРИШЪСТВЫИ ВЪЗ-
 ЛЮБАИЕННАГО СЫНА КЪ РОДИТЕЛЕМА, И ИИОГОДЪНЕВНО
 ВЕСЕАЕШТИИ СЕ, И СЕ АКО БОГОМЪ ПОДВИГНОУТИ
 СОУШТЕ ПРИИДОШЕ ИЪКОН ИИОЦИ ОТЬ СВЕТИЕ ГОРЫ
 АФОНА КЪ РОДИТЕЛЕМА ЕГО ПРИЕТИ ТРЪБОУЕМАА ИИЪ
 ИИИШТЕТЕ ПОМОЖЕИЕ. СЛОУИИ ЖЕ СЕ ЕДИИЪ ОТЬ НИХЪ
 РОУСИИИ РОДОМЪ. СЕГОЖЕ О СОВЪ СЪКРИВЪ БОЖЪСТВЫИИИ
 ЮИИША О СЕМЪ ИСПЫТАШЕ АЖЕ О СВЕТИИ ГОРЪ,

прѣжде оутвѣрдивъ заквѣштаніемъ не повѣдати тан-
 ноу его никомоу же. ѿн же сказаетъ емоу вса
 по унноу поустыньскомоу, како въ мѡнастырнхъ
 ѡбштно прѣбываніе и ѡсобно по двѣма или
 тремъ коупнодоушно и ѡтходно оуединеніемъ въ
 поштенїи млыулиивъ живоушнихъ, ѡ всѣхъ ска-
 завъ емоу изештиѣ. бѣ бо и тѣ урныи не простъ
 нь искоусьнь сказаемымъ, рекоу же, богомъ по-
 сланъ бѣ. юноша же слыша вже ѡ житїи иноу-
 скомоу и къ богоу попеуенїа и добраа ихъ оу-
 пражненїа, рѣкою слъзь истоуника изливлахоу се
 ѡт оунио его. позже нѣколи ѡтдыхавъ, глагола
 къ старцоу: виждоу, ѡтѣе, яко богъ провѣднъ вса
 и видѣвъ болѣзнь срьдця моего, посла твою све-
 тость оутѣшити мене грѣшнааго. нынѣ оутѣши
 се срьдце мое и доуша моя възвесели се радо-
 стию неизглаголанною. нынѣ разоумѣхъ уесомоу же-
 латель бывахъ испрѣвннѣемъ. блаженн и трѣблаже-
 ни такомоу беспечалномоу и неметежномоу сподо-
 бльше се житїю. что же азъ створоу, ѡтѣе, како въз-
 мога быхъ оубѣжати многометѣжнааго мнра сего
 житнѣа и таковые жизни аггелскыѣ сподобити се?
 еда коли родителїе мои въсхотеть бракоу прину-
 тати ме, и любопльтіемъ оудръжанъ не достигнуу
 такоааго житїа, и ни єдинъ днь хотѣа быхъ по
 семь здѣ прѣбывати, да не како любосластїе мнра
 сего къ мнѣ косноукии се, и не хотѣштоу ми
 ѡтѣвлѣусть доушоу мою таковыѣ любвѣе аггелска-
 го житїа, якоже оуниши, ѡтѣе. хотѣа же быхъ
 бѣжати, и поутн не вѣдѣ, еда како заблоуждаю-

штоу ми на мнози, постигъ ѿтьць мон яко мощу-
 но моу соуштоу и възвратитъ ме, и въ скръбь ѿтьца
 вьложоу, и себе въ стоудь много, и по снхъ не
 оуправленъ боудоу такомоу рауенню.] Вьспрнемъ
 же старць слова глагола емоу: желанна ксть лю-
 би родитель, ѿ доблин, и соуза кствства неръ-
 шима, и мностно братнїе единство и въ коупь
 хожденїе. нь оубо и владыка и снхъ оудовъ прѣ-
 обидѣти повелѣваетъ, и крсть възети на ramo, и
 томоу оусрьдно послѣдовати, и вса оудовъ стра-
 дати, еже за ми страсти его подобешти се, не
 въ мекынхъ красовати се, не тѣлесныи нескати по-
 кон, пауе же наготъ и алыуеъ, бдѣнїю же и мо-
 литвѣ прилежати, оумнаенїю же и плаую съ
 въздыханїемъ и срьдця съкроушенїемъ вьнимати.
 снхъ бо боголюбивнымъ доушамъ оудобнзнь некимъ
 поуть на добродѣтель ведын прѣдлагаетъ се, и
 снхъ вьвнѣють славоу истинноу и усть незвѣ-
 стноу. Паки юноша слыше сїа, и яко земля
 доброплодна прнемлюшти сѣме въ срьдци своємъ
 словеса старца, рыданїе къ рыданїю прилагаетъ.
 дивитъ же се старць топлѣи къ богу любви его
 и огню божьстеному, тако раждегшомоу доушоу
 его, вьнимаше же и словесемъ его испльнъ соу-
 ште цѣломоудрїа и оумнаенїа, глаголетъ къ не-
 моу: виждоу, ѿ уедо, въ глыбнмоу божїе люкке
 зашьднмоу доушоу твою. нь поспѣши съвршнн
 доброе твое желанїе, да не како злынь свателъ
 павелъ постветъ къ срьдце твое, и оукрѣпнъ се
 покрыеть пшеницоу твою, благоую мысль, и та-

новаго тыштанїа прѣмѣниши се , и любоплатьемъ
и любовластїемъ , якоже глаголю , оудръжанъ ннече-
соже оупсѣши , порокоу же и оукорнзѣ сы
нже въ евангелїи поносимъ подлеже боудеши , нже
яриноплаенїа ради села и соупроугъ колѣкннхъ
и новобрачныя жены поетїемъ сладкыя веере и
весьмьртныя пиште ѿтрекоше се , и недостонны
избраннаго званїа и веселїа небеснаго цара Христа
въ правдоу нарекоше се . аз же таковому дѣлоу
слоуга ти боудоу и ѿ господи до светые горы
провождь , идеже желаси донти , тыню да ысть
конь носен ме , яко възможемъ оубѣжати ѿ ѿнца
твоего . Яко снѣ оуслыша ѿ старца , и тако
къ воли его скоро прѣложи се , благодароу те ,
господи , рече , яко оубѣры срьдце мое странны-
ныи снѣ . и къ старцоу : благословенъ ѿ бога
ты , ѿ тѣе , яко оукрѣпи доушоу мою . Радости
же великыя ѿ снѣ испльнъ бывъ , и ни мала ѿт-
ложь , къ родителема възходитъ , оукрадетъ ѿт-
поуштенїе , проситъ по обычаю молиткоу и бла-
гословенїе , глаголю : господїе мои , въ ѿмѣн горѣ ,
и нме ѣн приложь , повѣдаше ми зверїе соуште
многы . аште ѿбрѣтъ милость , благословенъ боу-
доу ками и ѿтпоуштенъ боудоу ловити , и аште
оубѣсныи , не прогнѣванню боудемъ повинны ,
идеже оубо многы елене слысахъ . Ѹтѣць же
его оугодне емоу творѣ , господь с тобою , гла-
гола , уедо , да благословит те и исправитъ поутъ
твою . И мати же , яко матерн обычан , обьемши
и целовавши любкзно , ѿтпоустисе и съ мирѣмъ ,

ЗАПОВѢДАША СКОРО ВЪЗВРАТИТИ СЕ. НЕ БО ВѢДѢ-
 АСТА ЯКО НЕ СЛЕНЕ ХОШТЕТЬ ОУЛОВИТИ, НЬ ИСТОУ-
 НИКА ЖИВОТНАГО ХРИСТА, ЯКО НАПОИТИ ОУЧЕЛЕНІЕМОУ
 ДОУШОУ ЕГО, ЗАПЛАВНІЕМОЮ СЕ ОГНІЕМЪ ЖЕЛАННЫМЪ
 ЛЮБВЕ ЕГО. НА ОУВѢРЕНІЕ ЖЕ РОДИТЕЛЮ ПОСЛАЕШЬ
 ВЪ ГОРОУ ЛОВЕШТНХЪ, НА СЕ ОУГОТОВАННІЕМЪ, ЯКО
 СЪГНАТИ ЗВѢРЫ, САМЪ РЕКЪ: ПОДЪ ГОРОЮ ДО ОУТѢРН
 ВАСЪ ОЖИДАЮ. И НОШТИ СОУШТИ НЖЕ СЪ НИМЪ БЛА-
 ГОРОДНЫМЪ ВЕСЕЛШТНМ СЕ И ОУСНОУКШНМЪ, СЪ
 СВОИМИ МАЛЫМИ ХРАНЕШТНМИ ТАИНОУ ЕГО; ПРѢДЪ-
 ВОДЕШТАГО НИХЪ БОГА СЪ ИНОКОМЪ ИМОУШТЕ, БЪГОМЪ
 БЪЖЕШТЕ ОУБѢЖАШЕ. ДНЮ ЖЕ ОСВѢТШОУ, БЛАГО-
 РОДНЫИ ОНИ ВЪЗЫСКААХОУ ГОСПОДІНА СВОЕГО, И СЕ НЕ
 БЪ ГДЕ ВИДѢТИ И, НИ ОБРѢСТИ. ГЛАГОЛАХОУ: ЕДА ПО-
 ГЛОУМАШЕ СЕ НАМЪ, КЪ ОТЬЦОУ ВЪЗВРАТИ СЕ? ПОНСКАВШЕ
 ЖЕ И МИНХА, НЖЕ БЪ СЪ НИМЪ, И ПРОУІНХЪ ОТЬ СЛОУГЪ
 ЕГО, И НИ СИХЪ ОБРѢТШЕ, ГЛАГОЛАХОУ: УТО НЖЕ О
 НАСЪ ОУЖАСЪ СЪ? КАМО СЕ ДѢ ГОСПОДННЪ НАШЪ? И
 СКРѢБНЮ НЕДООУМѢВДЕМЪ ЛОКИТВОУ ОСТАВЛШЕ, СКО-
 РО ВЪЗВРАТИШЕ СЕ КЪ САМОДРЪЖИОУ ОТЬЦОУ ЕГО,
 ПОВѢДАЮШТЕ ЕМОУ БЕЗВѢСТІЕ СЫНА ЕГО. РОДИТЕЛІА
 ЖЕ СЛЫШАВША НЕНАДѢЛНИИ И НЕОУДОБЪПРИЕТНО СЛЫ-
 ШАНІЕ ТАКОВО О СЫНѢ СВОЕМЪ, И СКРѢБѢВША МАЛЫ
 СЪМРЪТИ НЕ КЪОУСИСТА. ВЪ СЕБѢ ЖЕ БЫКША РАЗОУ-
 МѢСТА ЯКО НЕ НИНЪ КТО, НЬ РОУСИНЪ ОНЪ УРЬНИЦЪ
 ОТЬВЕЛЪ ЕГО ІЕСТЬ, ГЛАГОЛАХОУ, КЪ СВЕТОЮЮ ГОРОУ,
 ЗНААХОУ БО И ОТЬ ПРѢЖДЕ ТАМО ТЫШТАНІЕ ЕГО.
 АВНІЕ СЪТѢКАЮТ СЕ БЛАГОРОДНІИ, НЗЛІАВЕТ СЕ МИОЖЪ-
 СТВО НАРѢДА, НДѢМЪ НА НОВО СЛЫШАННОЮЮ НАПАСТЬ,
 ГЛАГОЛЮШТЕ, ГОСПОДИНА СВОЕГО. И ОТЬ ВСѢХЪ СЪСТА-

вѣшет се плауѣ и рыданіе много и неоутѣшимо,
 родителн сына, братіа брата, рабн владыкоу кри-
 унимны гласы призываюште на оутѣшеніе скръби,
 и пауѣ въ бѣдоу выпадаюште, твораше бо е оуро-
 днвы страсть. въ скорѣ оубѣ самодрѣжьць ѡтьць
 съ страхомь ѡть плауа прѣмѣнннн се въсьмь по-
 велѣваеть, благодаривъ бога на мнозѣ, глагола къ
 соуштіимъ и къ матери отрока: дръзайте, не има-
 мы ѡ сицевыхъ ѡскръбленн быти, не погубиметь
 сынъ мон. богъ, нже его пауѣ надежде дави ми,
 сподобнт ме видѣти и насытити се любке его. Н
 абіе. призвавъ единого ѡть стратнаатъ своихъ, гла-
 гола къ ниемоу: всси уѣдолюбїа болѣзнь и ѡгнь,
 присно горе и оугасноути николнже хоте. оубѣ,
 любѣзне, аште ли коли ѡть насъ благо прнелъ
 еси, нннѣ врьме любовь показати. тыштанїемъ
 аште постнѣ възвратиши сына моего, и снмъ
 оутѣшиши срьдце мое, и матери доушоу ѡть
 смьрѣти свободиши, мнѡгымъ благымъ пауѣ прѣ-
 выныхъ повнннн, пауѣ же подателн нман ме, дроу-
 же. Призвав же и благорѣднмнхъ юнѡшь мнѡго, и
 снмн надеждами и снхъ дрьзо оустроиць, и на
 силне кѡнїе въслаждь, съ ннмъ послааеть. гоннн
 же повелѣваеть и до въноуѣрѣ светые горы. напн-
 са же посланїе къ ѹпархоу солоуѣнскые ѡбласти,
 яко ѡть самые светые горы ѡтьбрьгнуути н, и къ
 ниемоу възвратити, и аште снмн оутѣшиши, лю-
 бнмын мон, срьдце мое, рекъ, мнѡгые уѣсти ѡть
 насъ дарѡванїемъ и любовню прїимеши; аште ли
 нераде боудеши ѡ нашемъ моленїи, вѣдын боу-

ди, яко въ любве мѣсто съпротивни оберзшем се. Прием же стратилать писаніе и съ благородными ѿтпоуштеніе испросьше, на снани коніе вьсѣдше, днь и ношь яко моштно гонше, и ниутже оуспѣвше приходеть въ словоушти градъ Сѡлоушь, въ Niemже уьстно прнетъ вьстѣ воевода, вьдаеть упархоу писаніе, повѣдае скрьбь господина своего. проуьт же писаніе и пархъ, зѣло ѿ снхъ ѡскрьбѣ, бѣ бо много любовію тыштаніе нмы къ Niemoу. воеволоу оубѡ и съ благородными любовно поуьтъ, въ скорѣ написавъ къ протоу светые горе глаголю: по Niеже не проста бываеть вешть, яко прилоути се ѡ сицекомъ вьзысканіи, прошоу и молю прѣподобіе твое топлѣ, и не прѣзри молюу сню. аште где тамо пришль вьсть сынъ великаго жоупана владыки срьбскаго, съ всакымъ поспѣхомъ да вьзвратитъ се къ ѡтцоу своему, да не како жалостію его ради ѡтць его съ нами любовь въ ненависть прѣмѣнитъ, и вьсѣхъ насъ и многыхъ ѡскрьбити нмаши. И тако ѡтпоуштаеть воеволоу. посла же съ нимъ моуже уьстно провождити ихъ до светые горы, вьдавъ нмъ писаніе написано.

Вьшдьшимъ же къ светоую гороу, вьпрашаахоу искомаго, аште зде пришль вьсть, повѣдаюште вьзраст юности и красотны видѣ. вьцїи же рѣше нмъ: вьшль вьсть въ роушьскыи монастырь таковыи, егоже ништете, прѣдъ маломъ вамъ, и тоу и еште ходе вьсть. Сїи же сїа оуслышавше, скорое поуьтъ гнаше, да не како слышавъ

ѿтъ ихъ оубѣжить, и еже къ протоу поутѣ ѿста-
 вляше, въ роускы монастырь кындоше. и видѣвше
 и въ монастыри ходешта, власы не ѿстригша, и
 мекькаа носешта, брызго бо гонеште и, приспѣше,
 ниже пакы что западеште и, яко даже до кыноубрь
 горы гонити хотеть, нь болзынь родителю въ коу-
 пѣ и могоутство и сѣа възможе, ѿбрътше же и,
 възрадываше се радостню мензгааголанною. кышь-
 дыше же вси въ црьковь святаго Панделенмона,
 поклоннше се, приемлюште и, любьзно съ слъза-
 ми цѣловахоу того, яко ѿтъ радѣсти забити нмь
 толнка растоанѣемь мѣста и толнкынхъ днѣи. и
 ноштѣи троуднаа теуенѣа, за мѣже желаемого по-
 лоуунше, и оубѣ и велнкынхъ дарѣвъ и поуѣсти
 мнѣгы ѿтъ родителю его, яко оугодивше нмь,
 оуповахоу приети. помышляахоу же оузи на нь
 възложити, и боахоу се яко господина своего.
 наредивше же унмь стрѣжахоу того, яко моштно,
 даже кѣнѣемь и самъмь поунвшимь ѿтъ троуда,
 съ нмь пондоутъ. дикит же се юноша ѿтъцоу
 своегоу, яко толнкоу кысость стратнлаатъ потроу-
 ды съ юнными благофѣднми, и стыдит се на ли-
 це мѣужа зрѣти, яко его радн въ тоуждоу стра-
 моу мнѣго троуждыша се. особ же и ѿтъведь въ-
 прашаетъ: како толнко скоротеуенѣе сътвористе,
 и толнка ѿтъстожнѣа мѣста и толнка троуда поу-
 ти не ѿбавнисте се? ѿи же поведа емоу зѣаное
 раскланѣе срьдця родителю и плауъ испрѣвжнныи.
 поведа же емоу и писанѣе ѿтъ отца его ѿ немь
 принесенномь упархоу и ѿтъ упарха къ протоу,

и моужн, рече, посланныи яко подати те мамъ и господиноу ѡтьцоу твоемоу възврати(ти) те. Ра-зоумъ же юноша помысль непрѣмьныи моужа, глагола къ нему: аште възхоштеши ты, любезни мон, безъ крамоли можешн ме ѡставиши, и госпо-дина ѡтьца моего, яко мошноу ти соуштоу, вѣмъ, можешн шьдъ оукротити н, и азъ възписавъ емоу прѣмьню такового помысла, тѣню ты аште бра-толюбзно сътвори оставши мене на неже прѣн-дохъ. Он же: ни, господи мон, не наунан та-кового моленїа къ мнѣ, рабоу твоемоу, еже не оудобно ми єсть съворити. владыка бѡ мон, ѡтьць твои, яко върна ме непштоуе, на се по-салаа єсть. къ снмже, аште къ ѡбразъ нмоуьскомъ ѡбръли възомъ тебе, господина моего, извѣтѣ кое нмѣа бимъ ѡ такѡвхъ? а по неже когоч хотештоу слоун се, якоже трѣбоуютъ родителѣ твои и вельмоужїе ваши и братїа твои, кто єсьмъ азъ такоаа помысантн? оунїе би ми та-мо не прѣити къ твоемоу ѡтьцоу. тѣмже молю те, господи мон, вьса такоаа ѡть оума ѡтьложъ, понди съ нами, твоими раби, веселе се, да оуга-сиши пламень рѡдителю твою, нхже срьдъца за-палнл єсн твоимъ страньнымъ ѡшьствїемъ и братїе твоє въ коупѣ и вьсѣхъ благородныхъ. ты самъ вьси яко родителѣма и мамъ вьсѣмъ на-дежда съ богомъ и оутѣха ты єсн. аште ли уто съ-противно помышлешн, и не възхоштеши съ на-ми понти, поноудити ме нмашн, оувь мнѣ, еже нѣсть ми полза изглаголати, ѡбаує ѡтьца твоего

БОЮ СЕ, ОУЗЫ ВЪЗЛОЖИТИ НА ТЕ, НОУЖДЕЮ ПОВЕДОУ
 ТЕ, ТАКО БО И ЗАПОВѢДЬ ПРИЕХЪ. ВИДѢВЪ ЖЕ ЮНОША
 НЕОУМОЛНОЕ СТРАТНАЛАТА И НЕПРѢБОРНОМОЮ ВѢРОУ
 ЕЖЕ КЪ СВОЕМОУ ВЛАДЫЦѢ, И РАЗОУМѢВЪ ЯКО ПО
 НОУЖДИ ЕГО ОТЬВЕДОУТЬ, И НѢСТЬ КТО ИЗЫМАЕИ
 ОТЬ БѢДЫ, БОМЪЗНИ РАДИ ОТЬЦА ЕГО, ЯКОЖЕ ВЪСПИ-
 СА КЪ ИПАРХОУ, ГЛАГОЛА: КОЛѦ ГОСПОДИИ ДА БОУ-
 ДЕТЬ. И ВЕСЕЛЪ БЫВЪ, ОБЪЕМЛЕТ СТРАТНАЛАТА, ОУКЪ-
 РАЕ СЕ ЯКО СЪ НИМЪ ПОНТИ. ПРИЗЫВАЕТ ЖЕ БОГА
 ТАНЫМИ ВЪЗДУХАНЫ ПОМОШТНИКА ВЪ НАПАСТИ, КЪЗ-
 НОДѢИСТВУЕТЕ ЖЕ И ТЪ ДѢЛО БЛАГОУСТЬНО ВЪ КОУПѢ
 И ПРѢОУХЫШТРЕННО, НЕФЪ БѢ ОКОВАНЪ СРѢДЦЕМЪ ВЪ
 МОУДРОСТИ, ЯКОЖЕ ДЛЕВИДЪ СКАЗУЕТЕЪ, И ПРѢМОУ-
 ДРЪХЪ ОНѢХЪ СПОНОУ ЕМОУ ТВОРЕШТИХЪ РАЗОУМОМЪ
 БЛАГАГО ДОУХА НИЗЛОЖИТИ ОУХЫШТРАДШЕ. УТО ЖЕ
 ИЕСТЬ СЕ? МОЛИТЬ НГОУМЕНА, И ПОВЕЛѢВАЕТ СВѢ-
 ТЛОУ ОУГОТОВАТИ ТРАПЕЗОУ, ЯКО ДА СЪ СТРАТНАЛ-
 ТОМЪ И СЪ БЛАГОРОДНЫМИ ОУТѢШИВШЕ СЕ, ОУТРѢИ
 ВЪ СВОМЪ СИ ПОНДОУТЬ. ПОВѢДАЕТ ЖЕ СВОИ РАЗОУМЪ
 НГОУМЕНОУ, И МОЛИТЬ И, С ВЕУЕРА ПѢСНЕМЪ ОУТРѢ-
 НИМЪ НАУЕТИ СЕ. И ПИРОУ СЪТВАРАЕМОУ ЯКО ВЕАН-
 КОУ, НГОУМЕНОУ ОУУРѢЖДАЮШТОУ СТРАТНАЛАТА И СЪ
 БЛАГОРОДНЫМИ, И ЮНОШИ СИХЪ СКОИМА РОУКАМА
 СЛОУЖЕШТОУ И ВЕСЕЛѢШТОУ, И ЯКО ГЛѢБКО НА ВЕ-
 УЕРИ ЗАКЪСНѢВШИМЪ, ПОВЕЛѢВАЕТ НГОУМЕНЪ ОУДА-
 РИТИ КЪ БИЛО, ДЪНЬ БѢ БѢ НЕДѢЛѢ. ВЪСТАЕЪ НГОУ-
 МЕНЪ И СЪ НИМЪ ЮНОША, И ПОХОДИТЬ ВЪ ЦРЪКОВѢ
 НА МОЛИТВОУ. ВЪСТАВЪ ЖЕ И СТРАТНАЛАТА И СЪ БЛАГО-
 РОДНЫМИ СТОИТИ ВЪ ЦРЪКВИ, НЕ БѢ СМѢХОУ ОТЬ
 ОУНЮ СВОЕЮ ОТЬПОУСТИТИ ЕГО. ПѢНИЮ ЖЕ ПРОДАВЪ

женоу бывшоу, и утѣнїю пави на мнозѣ проуи-
 таемоу по заповѣди, всѣмъ оубѣ съдешнымъ въ
 коупѣ и ѡнѣмъ юношамъ стрѣгоушнымъ и съ стра-
 тиллатомъ, поутнаго же ради троуда и оутѣшенїемъ
 пира оусноувшимъ забытно, и яко ѡштоутнїе
 оусноувшимъ нмъ, божественнѣ же юноша въдръ-
 ное око въставъ ѡтъ ннхъ, и поклонѣет се ярьдъ
 скетнымъ олтаремъ, къздаеть ѡбѣти свое госпо-
 деви, благословнѣ се ѡтъ нгоумѣна, поемъ едно-
 го старца поутѣна саномъ свештенства, въско-
 днть на великнхъ нже въ монастыри прѣргъ, и ѡ
 себѣ сего затворъ, благодарнѣ бога реуе: възне-
 соу те, господи, яко подѣет ме. сътвори же мѣ-
 лнткоу (нїе)рен, и ѡтѣмляеть власн главы его, и
 въ ризоу облаунть аггелскаго ѡбраза, Растко нме
 Савѣмъ нзмѣннѣ, слѣзамъ же многымъ окропнѣ
 землю, благодарнѣе и похвалнѣе гласы къ богу
 въштае, яко желанїе срьдця моего съверши ми,
 глаглоуе, яко и оустыдѣти се старцоу ѡтъ много-
 го его плауа. и снмъ тако бывшемъ, утѣнїю кон-
 уавшоу се, и всѣмъ въставшнмъ, къдскаше стрѣ-
 гоуштен господина своего, и се не въ гдѣ видѣ-
 ти его. по всоудоу цркъве и монастыра нштоу-
 ште, и малвеште, и не обрѣтаюште его, науеше
 досаждати нгоумѣноу и быти мннхы. воевода же
 оустави малвоу, и глаглоа къ нгоумѣноу и къ
 мннхѣмъ: что си неправда и бесустьїе намъ ѡтъ
 васъ? ѡ ѡтѣнн устннн! мы оубѣ ѡбраза, вгоже
 носнте, стыдеште се, вашоу злобоу прѣзрѣвшѣ,
 кротци и уловѣкѣлюбнѣкы вамъ бхѣмъ, не прѣвѣе

ли ѿть екась пришѣдь дара просити, съ льстиньн,
 съмръты достоннын, единого оуказде реуе, и дарь
 яко соуетоу прѣвѣдѣвъ, и ѿть отьца сына
 въсхытнѣвъ, побѣже, ѿтьца оубѣ и матерь въ
 съмрътннхъ плауѣ и насъ въ троудѣ многѣ въло-
 жнсте? нынѣ пакы намъ пришѣдъшнмъ, ѿть роукъ
 нашихъ съкрысте господина нашего, и единауе
 скоевольтвомъ водите се. что сице вамъ моудръ-
 ствова се, яко пороугати се намъ? да или камъ
 непштева се, въ соуе мы троуднхѣмъ се, аїнрь а
 не господина нашего нштоуште? нынѣ не ста-
 ноутъ главы ваше. рѣцѣте, гдѣ съкрысте господи-
 на нашего. Сїн же оуслышавше ѿть стратилата
 юноше, яко сверъпльствоу соуште готовн, люте
 науеше мннхъ быти нештедно, и яко см оуслы-
 ша искомнн, ѿ немже метежь бываше, оубѣмъ се,
 да не како злоба оубїнствомъ сконуает се, прѣ-
 никъ съ стьлпа призываетъ въ мошты къ ннмъ, и
 яко оуслышаше гласа его, радостн многѣ испль-
 нише се, и всн къ стьлпоу прнтекше, въ высотоу
 зрѣахоу, аште би моштно тьмъ оустоупити, да
 би видѣше оутѣшилн се. и прнемъ слово глаго-
 ла къ стратилатоу: много моудръ см, и оумомъ
 юннїнхъ нзкодншн се, плькъ людїн нмѣе съ со-
 бою въ странахъ тоужднхъ, высокая моудръствоуе-
 шн. и къ благофдннмъ реуе: ѿбразд не оусты-
 дѣсте се, бога како не оубѣмъсте се? тако ли ль-
 по вамъ есть на таковые моуже въ цркви въору-
 жати се? что сїн камъ зло сътворише? аште
 оубѣ мене нштете, се азъ гдѣ есмь, нынѣ не-
 празднъ есмь, оутрѣн оузрнте ме, снхъ же ѿста-

внѣ. Сѣ же оуслышавше, страхомъ и стѣудомъ
 ѡбѣсти вышѣ, недооумѣвахоу се, что ѡтвѣзѣти
 ти, и тако оумальувашѣ обѣсѣахоу стрѣгоуштен
 стальпъ. Днѣю ѡсвѣтаюшѣоу, пакы прѣхннѣ сѣ
 стальпа, призываетъ стратилата и благорѣднѣхъ,
 и велѣетъ се къ сѣмъ аггелскѣмъ и нѣоуьскѣмъ
 ѡбразомъ оукрашѣнъ. ѡмн же тако оузрѣхѣ и
 въ таковома ѡбразѣ, недооумѣвахоу се, что се-
 вѣ сътворити, плачѣмъ и рыданіемъ ѡбѣсти вышѣ,
 на землю падахоу. сѣ же видѣвъ ѣ въ такома по-
 слѣднѣн горѣстн срьдѣца, въспрнѣмъ словѣсн мнѣ-
 гымн и оутѣшн срьдѣца нѣхъ глагола: яко кже ѡ мнѣ
 сицекаа, богоу тако ѡ мнѣ нзволн се, нже бо
 ѡтѣ отѣца моего до зде прокоди ме камн ѣ по-
 стижнма, тѣ и ѡтѣ роуѣкѣ вашнхъ нынѣ нзбавн ме.
 вы бо хотѣастѣ ѡтѣ благаго и желаннаго мн поу-
 та прѣхнѣти мн, и мною господнѣоу своемуу яко
 оугоднѣше емоу похваалн се. ѣъ боъ мон, на нже оу-
 повахъ и нздохъ, помошннкѣ мн бысть, якоже се
 виднѣте, тѣ и наврѣдѣ нзбѣдетъ жикотъ мон по сво-
 ен его воли. вась же монхъ любѣзныхъ ѡ снхъ
 не скрѣбѣти молю, ни съкроушатн се, плаче же сѣ
 мною бога похваалнѣте, сподобльшаго ме сего нже
 ѡтѣ не прѣва ѡбраза въждѣлѣвшѣа. въдѣшѣ же оу-
 бѣо мою знаемоую рнзоу и влѣсы главы моеѣ,
 възѣратнѣте се имромъ къ свома сн, и снѣ ѡбразы
 въдѣднѣте рѣднѣтелѣма и братїн моѣн, яко вѣрова-
 ти вамъ, яко жнѣа ме обрѣаи есте, и благодѣтнѣю
 божією ннока, слава нме мое. Сїн же рекъ, съврѣ-
 же сѣ стальпа рнзоу свою и юностиѣе унѣстѣнѣе
 влѣсы главы своеѣ, сѣ нннѣ же и писаніѣе напи-

САМО МЪ РОДИТЕЛЕМА, ОУТВЪШЕНІА ОБРАЗЪ ИМОУШТЬ,
 О МНЪ НИКОБЖЕ СКРЪБИ НМЪТИ, МОЛЕ, НИ ЯКО ПО-
 ГЫБША ПЛАКАТИ МЕ, ГЛАГОЛАВЪ, НАУЕ ЖЕ БОГА МОЛИ-
 ТЕ, МОЛЮ, НЕГАН МОЛНТВАМИ КАЮ ДОБРЪ НА НЕЖЕ
 ИЗУДОХЪ ТЕУЕНІЕ МОЕ СЪКРЪШОУ. КАМ ЖЕ СЛНКА СИ-
 ЛА О СВОЕН ДОУШН ПОСКРЪБЕНТЕ ПОПЕУЕНО БОУДИ, НИ-
 ЖЕ ПАКИ НАУНИАНТЕ ТАМО МЕНЕ ВЪ ЖИВОТЬ КАЮ ВИ-
 ДЪТИ, ОУБѢ АШТЕ БОГЪ КЪСХОШТЕТЬ, ЗДЕ ВЪ СВЕТЪН
 ГОРЪ ДОЖДОУ И ВИЖДОУ ГОСПОДИНА ОТЬЦА МОЕГО, И
 СВЕТЫЕ И УСТНЫЕ СТАРОСТИ ЕГО НАСЛАЖДОУ СЕ, И
 СЛАДНЫЕ И НЕВЪМЪСТНЫЕ ЛЮБВЕ ЕГО НАСЫШТОУ СЕ.
 ВЪСПОМЕНОУКЪ ЖЕ НИЪ МНОГАА ЕУАГГЕЛСКИНХЪ СЛО-
 ВЕСЬ О ПРАДЪ И МИЛОСТИ, О ИСТИНЪ И СОУДЪ, И
 ЕЖЕ СЕБЪ НЕ ГОДЪ НИЪМЪ НЕ ТВОРИТИ, ПРИЛОЖИВЪ
 И СЕ: АШТЕ КТО ОСТАВИТЬ ДОМЪ И БРАТІЮ, ЖЕНОУ
 И УЕДЪ, БОГАТЪСТВО И СЕЛА И ПРОУАА, ВЪ БЪКЫ ЦАР-
 СТВО НЕБЕСНОЕ НАСЛЪДИТЬ. ПРИЕМЪ ЖЕ СТРАТНААТЬ
 И СЪ БЛАГОРОДНЫМИ ОНЪМИ СЪ КРЪХОУ СЪКРЪЖЕННОУЮ
 РИЗОУ И УИСТОТНЫЕ ВЛАСЫ И СЪ ПИСАНИИ, И ПРЪДЪ-
 ЛОЖЬШЕ ПО СРЪДЪ СЕБЕ, ПЛАКАДОУ ЯКО МРЪТВА ЖИ-
 ВАГО: О ПОУЖДА ОТЬ ТЕБЕ, ГОСПОДИ, ГЛАГОЛЮШТЕ,
 УТО СИКОВАА СЪТВОРИ НАМЪ, ЯКО ГОРУАНИИ НАМЪ
 БЫСТЬ ОБРЪТЪ СЕ НЕЖЕ ЕГДА ПРЪВЪЕ НАСЪ ОУБЪЖАВЪ.
 О ОБРЪТЕНІЕ, ПОГЫБЕЛИ ЗЛОУЪСТИЯНИШЕ! О РИЗА ЖЕ-
 ЛАЕМАГО ЖЕЛАЮШТИНЪ ЗАПАЛЕНІЕ! КАКО ПОНЕСЕМ
 ТЕ, КАКО КОПІА ОБРАЗЪ ИЛИ МЪУА ОБОЮДОУ ОСТРА-
 ВДАМИ ТЕ РОДИТЕЛЕМА И БРАТИН! О ВЛАСЫ ЛЮБИ-
 МЫЕ ГЛАВЫ СРЪДЦОУ И ОУНИМА ПРИЛАГАЕМИ НА ОУ-
 ТЪХОУ РОДИТЕЛЮ, КАКО ОУДАКОУ ВАСЪ СИМЪ ВЪДАМИ!
 О ДАРЪ НАМИ НОСИМЪ, ИСПАЛНЪ НЕ РАДОСТИ МЪ ПЛА-
 УА, НЕ ВЕСЕЛІА МЪ РЫДАНІА, КАКО ПРИНЕСЕМЪ ТЕ! КОЕ

ли въздариѣ прїимемъ! конни свѣтлыми одеждами
 насъ измѣнеть, нхже самѣхъ свѣтованными и мрлу-
 ными одеждами! ѿ пїрь ношти сеѣ, испльнь весе-
 лїа въ коупѣ и прѣлсти, аште да и глаголет се: и
 одобрь оухыштрениѣ, прѣлсть, нмже Іакѡвъ' прѣл-
 стивъ Исавѣ благословениѣ его възеть. ѿ уаша трѡмъ,
 господи, тобою намъ слоужима, испльнь меда лю-
 бве и горуде жалун намъ оуготовашема! ѿ ношть,
 въ нюже оусноухомъ, по Іѡвоу боуди тьмна, и
 да не вьтешн се въ нѡшти лоунныѣ! ѿ немѡу-
 дрынхъ мын безоумнѣнши! како ергоже мнѡгын
 днн трѡуднѣ гоннвшѣ, и сего въ роукахъ емше,
 единѣмъ уасомъ испоустнхѡмъ! како безоумны
 вьхѡмъ! кон грѣхъ нашнхъ сынъ оудръжа насъ, и
 тако оусноухѡмъ! како оузамн не свезахѡмъ,
 квоже и заповѣдь прнехѡмъ, и снѣ скрѣн сьмрь-
 тныѣ свободнн се вьхѡмъ. нынѣ же что сьтво-
 римъ? како живн се господиноу нашему? кото-
 рын камень, кое жельзно кѣстьство ѡтьмоудѣ тако-
 выѣ повѣстн теготы понесеть, юже мы приносимъ
 рѡднтелюма и братїн? Сїа и мнѡга подобна пла-
 юю сыглаголавше, и како на мнѡзѣ плауѣ прѡстн-
 раюштнмъ, ѡвомоу выше на стальпоу, и снмъ до-
 лѣ на землан, шко и неуюкьствнное каменїѣ оумн-
 лннн, поздѣ нѣкогда ѡтьдыхавше, горѣ къ нїемоу вь-
 зырѡюште и поклоняюште се, ѡтьходное целованїѣ
 дѣлхоу емоу, мнлостнвно сь слъзамн оукарѡюште
 и поносеште емоу глаголаахоу: здравьствоун о госпо-
 дн, здравьствоун, распрѡстранн се едннъ без насъ,
 насытн се каменооутробнѣ, немнлостннкѣ, прїимет
 ли те господѣ? прѣлстнвнн отьца, прѣлстїн и

нашь, бога вомти се непштоуеши. Сѣа и множае
 ѿть горестн срьдѣца къ ниемоу изглаголаше, мо-
 лнтвоу и благословеніе ѿть него испросше, и
 плауевныѣ възьмше образы ризныѣ, ѿтьхождахоу
 въ своѣм си. и гредоуштѣмъ въспеть къ стальпоу
 ѿбраштаахоу се плауемъ и рыданіемъ постоеште
 дондеже и моштно бѣ дозрѣти. и тако въ своѣм
 си ѿтндоше. Съ же съ стальпа съшьдѣ, благода-
 рнѣвъ бога, поклонн се нгоуменоу и въсен братѣн,
 и ѿть въсѣхъ цѣлоуемъ, бываесть яко новомъ агтел-
 скынымъ ѿбразомъ оукрашенъ. съ же прнемліе ѿзло-
 блжнныихъ его ради и свѣтло молнтн въсѣхъ за
 досаждѣшнхъ нмъ, да миромъ въ своѣм си и безъ
 пакостн прѣндоутъ, глаголае: богъ намъ прнебѣжн-
 ште и снад, рекъ, и помоштиннкъ бысть въ скръ-
 бехъ обрѣтшнхъ нн зѣло. врагъ оубѣ оуповавъ
 зѣлнмымъ възьсканіемъ рѣднтель монхъ съместн
 еже къ господоу стопы мое, и вашего ѿ госпо-
 дн сьрѣдѣства ѿтырѣгноутн ме, нъ посрамленъ и
 бездѣльнъ яви се вашнмъ къ господоу молнтв-
 нымъ въ коупѣ и телеснымъ за ме оплауеніемъ.
 Сѣн же слышавше смѣреномоудрѣно и покорное
 слово его, яко испальнъ соуште въсакое прѣмоу-
 дростн, нже раны ѿть юношъ на телесехъ зѣбывше,
 и яко нѣкою корнсть пѣвннше, ѿ немъ веселѣ-
 хоу се.

Прослоутню же по въсен поустыинн прошьдѣшоу
 монастыремъ и поустыиннмъ и ѿтходннкѣмъ въсѣмъ,
 яко сынъ оногѣ самодрѣжца владыкы срьбьскаго,
 ѿтѣца сѣцарѣствоуюшта ѿставнвъ, селнтвоу съ намн
 въздаюевнъ, прншьлаъ кѣсть, глаголаахоу, и ѿть въсѣхъ

въждельнъ въ видѣти се. праздникоу же пришъдшоу
 прѣскетме богородице благокѣштенїа, иже и цръковъ
 нмѣюшти того праздника монастырь прѣвнъ въ
 скетѣи гора, Католедъ, тако нарицаемнн, сего прѣдъ-
 стателемъ и братнею уѣстнмн уѣстнмо призываемъ
 юсть въ наслажденїе празднѣственнаго славословіа
 и радостнаго похваленїа прѣвнстме богоматере,
 и яко хотештен его себѣ съвѣдомити, выгодїе теор-
 реште отцоу его. Съ же пришъдъ и отъ всѣхъ
 любьзно приемлет се, и праздника насладнв се, и
 монастырь съгледавъ яко нзештьнъ, прота же по-
 веланїемъ нгоуменомъ и братїєю оуѣрждень емь,
 нзволн съ нмн давндьскы яко красно жити бра-
 тїи въ коупѣ, и въ повинноуе се нгоуменоу и въ-
 сви братїи. врьме же мало покои положунь съ нмн,
 проснть оу нгоумена молитвы, аште отпоу-
 штенъ боудеть поклонити се и съгледати монасты-
 ре, и отъ снхъ врьха ѡфона постигнути, и отъ-
 ходно живеоушнхъ видѣти и благословити се. нгоу-
 менъ приемлет моленїе его, братїю же нскоусноу
 сицекомоу его прошенїю съ нмн посилаеть. съ
 нмн же въ всѣхъ монастырехъ поклоннв се, и во
 всен поустыни прошъдъ, въсхнмн любнмъ и уѣст-
 но приемлемъ сын, въходит же въ лавроу светаго
 ѡфанасїа, приузештно же прѣдоусрѣтаемъ и при-
 емлемъ отъ снхъ, ндеже поклоннв се и отъ
 всѣхъ молитвы приемъ, отъ поутнаго троудъ бо-
 съма нѡгама покои давъ, любьзно же оуѣрждаемъ
 сын съ соушнмн съ нмн, и отъ соудоу нъ отъ
 дрелакъ желдеми емоу ѡфона въсходнтъ, коленн-
 владннне же и обнштно стожнїе и мнѡгы молн-

ТЕМЪ ОТЬ ГЛѢБОСТИ СРЪДЦА КЪ БОГОУ ПРЪДЛАГАЕТЬ,
 И РАДОСТНЫМИ И ТОЯЛИМИ СЛЪЗАМИ ДОВОЛИЪ СВЕТЫМ
 ТЪИ ВРЪХЪ ОДЪЖИВЪ, КОИХЪ БАГОДАРЕНІИ НЕ ГАЛГО-
 ЛАШЕ КЪ КЪЗЫТНЮ СПОДОБЪЛШОМОУ Ъ НА НЪ БОГОУ.
 И ОБЪХОЖДЪ КЪСОУДОУ СВЕТЫИ ТЪИ ВРЪХЪ, И СЪГЛЕДАВЪ
 ВЪ КЪСКРАІИ ГОРЫ И О ПОДЪНОЖІЕ МНОЖЪСТВО ПОСТЕ-
 ШТИХЪ СЕ, ИХЪЖЕ СЪ МОРЫ СЪШЕДЪ ЖЕСТОУАНШЕЕ ЖИ-
 ТІЕ ИЗСАДКИВЪ, И ПОУСТЫННОЕ И НЕМЕТЕЖНОЕ ЖИТІЕ
 ВИДЪКЪ, УЮЖДАШЕ СЕ И ВЕСЕЛШЕ И ПО ДОУШИИ КЪЗ-
 ГРАЖДАШЕ, ЯКО ТАКОУЕ УЛОВЪКЪ БОЖІЕ ПОЛОУУИ
 ВИДЪТИ, ИХЪЖЕ ЖЕЛАНІЕМЪ МНОГОМЪ ДОСТИГНОУТИ НЕ-
 ОУДОБЪ ГАЛГОЛАШЕ ВИДЪТИ, НЕО ДОБРЫИ ОНИ ОТЬ-
 ЦИ, ЛИТЕ И НЪСТЬ ПОЛЪЗА АГГЕЛЫ СӨУШТЕКЪ ПЪЛТИ РА-
 ДИ ЗЪАТИ СЕ, НЪ ПО ИСТИНЪ УЛОВЪЦИ БОЖІИ ВЪ-
 ХОУ, ОТЬ ВЪСАХЪ КЪ НИМОУ ОУПРАЗДНИКЕШЕ СЕ, НЕ ЗЕ-
 МЛЕДЪВАНІА НИЪАХОУ, НЕ ПЕУДАМИ СЪПЪАТААХОУ СЕ
 ТЪАЕСНЫМИ, НЕ ИОУПЪАМИ ЖИТІА ОБЪВЪКААХОУ СЕ,
 НЕ КИНОГРАДОМЪ И СЕЛОМЪ ПРЪАЖЕААХОУ, НЪ ВЪСЕ
 ПОПЕУЕНІЕ ИХЪ МОАНТЕА И СЛЪЗЫ И ОУМОМЪ ПРНСНО
 ПО БОЗЪ ПРЪАЪПАКТИ СЕ. ОУКЪ ОУБЕО ВЪ КЫСОУКЪ
 ГӨРАХЪ СЕАНТЕОУ СЪ СЛЕНИ ИМОУШТЕ, НЕБО ЦРЬКОВЪ,
 ХРІСТА ВЪ ДОУШАХЪ КЪОБРАЖЕНА ЗРЕШТЕ, КӨЛНЕИ
 ТРАВОЮ ОУКРАШЕНЫ ТЪСНЫ ИМОУШТЕ, ВЪ СИХЪ ТРЪПЪ-
 АХОУ, ШОУШОМЪ ДРЪВНЫМЪ И ПТИУИИ ГЛАСЫ
 ОУГЛАШАЕМИ, И ОТЬ СИХЪ ПАУЕ БОГА ХЪАЛТИ ПО-
 ДЪИЗЪАЕМИ, УИСТЫИ ЖЕ И БАГОВОННЫИ КЪЗДОУКЪ
 НАСЫШТАЕМИ, И БЕСПЕУАДІЕМЪ ПРНСНО ВЕСЕЛНИИ, РЕ-
 КОУ ЖЕ, БОЖІЕМЪ ЖЕЛАНІЕМЪ ЗЕМЛЕ ЗЪЛО ВЪЗЪЫШАЕМИ,
 МНОГО БОГАТЫИХЪ ПАУЕ БОГАТЪЕ МНЕШТЕ СЕ. ОУКЪ
 ЖЕ ВЪ РАСПАДАНІИХЪ КАМЕННЫХЪ И ВЪ ПРОПАСТЕХЪ
 ЗЕМЛЕ И НА КАМЕНІИХЪ МОРСКИХЪ ПТИЦИ ПОДОБНО

възгнѣзднѣше се, съдѣахоу, дѣжди же и вѣтри то-
 мыми, слъньцемъ и зноемъ ѿпллѣми, зимою же и
 мразомъ помръзаюште, оубози бѣхоу и мншти, кро-
 мъ всакое оутѣхы и коуренїа дыма, ннѣсоже
 нмоуште татми крадома, развѣ ноуждннхъ власъ-
 ннхъ роубѣ, и снх не доваѣти тѣлоу покон, нѣ
 прикрѣвенїа рѣдн наготы, юже стоудѣ познахомъ
 прѣѣтыца ослоушанїемъ. крѣма же бѣ нхъ яко кто
 по силѣ, ѿвы хлѣба мало и рѣтко прнемахоу, ѿвы
 ѿтѣ пладѣ дрѣвеннхъ и ѿтѣ растоуштнхъ бнлїн-
 днѣвхъ потребоу исплнѣюште. пнтїе же нхъ бѣ
 не камене все брѣднѣа сладка текоуштїа вода нже
 жеждоу оуѣрадоушн, и не многоу сѣноу порабо-
 штени. снхъ всѣхъ мнра и соуштнхъ къ мнрѣ едн-
 ною нзмѣнше се, и не к томоу ѿ мнрснхъ пе-
 шти се видѣвѣ, жнтїе нхъ бескрѣвно и безметѣ-
 но, бесплѣтно же и безтѣлесно, маломъ умѣ аг-
 гельско, оуднѣн се, троудн же нхъ и тыштанїа и
 блаженнаго нхъ къ богу оупражнѣнїа въ доушн
 скоенъ въѿбразнѣ, и на хартїн срьдѣца напнсавѣ,
 глѣбоко въздѣхноувѣ, и свое оукснѣнїе оуннунжнѣ,
 слъзнь бывѣ, къ нѣгамъ прѣнодобнїнхъ припада-
 етѣ, пооуѣнїа многа и пользна, моанткоу же и
 благословенїе ѿтѣ ннхъ прїемѣ, стрѣлоу рѣвенїа въ
 срьдѣцн носе, въ свои монастырь Ватопедѣ въз-
 враштает се. припадаетъ и цѣлоуетъ нгоумѣна и
 въсоу братїю, равно землн къ всѣмъ прѣкланѣе се.
 всн же прнемахоу и любвзно, и ѿтѣ обхожденїа
 горы въпрашаюште н, и видѣше же яко оуныла и
 нзмѣннвшѣ цвѣтѣ юности, непштевахоу вѣсоты рѣ-
 дн нѣгоу его, ѿтѣ каменнаго жестокаго поутн яко

не ѡбинуоу стоужьшоу си. и ѡтпоуштает се нгоу-
 меномъ покон полоуѣннѣ, не бѡ вѣдѣахоу къ доу-
 ши его желаніе ѡнѣхъ поустыинныхъ снѣдающе
 пать его. Сѣ же покон полоуѣннѣ, приходить къ
 нгоуменоу, и исповѣдаеть болѣзнь срѣдѣца, не та-
 нть виноу прѣмѣненнѣ, припадетъ, и молнть,
 аште благословнт се, аште ѡтпоустнт се сѣ ѡнѣми
 поустыиннннѣ ѡтходно проводитн житіе. и никак-
 же сего полоуѣдет, нгоуменоу поуднвшоу се без-
 годномоу его прошеннн, и рекшоу къ ннмоу: нн
 ѡубѡ, уедо, нн, неподобно не оутвѣрдившоу нѡ-
 гоу на корѣнн прѣвааго степенн ѡбштаго житіа по
 слоушаніемъ вѣрха млыаніа и єдннства касатн
 се, и безврѣмене скоеволнѣ воднтн се, нн бѡ ѡт
 врѣмене нн ѡтъ кърадста таковынхъ лѣпо ннннѣ
 те(б)ѣ искатн, вѣсе бѡ подобно въ свое вѣрме,
 оубѡ же и о тебѣ въ мнѡгыхъ слоуха нзыде гласъ,
 уїн смнѣ єсн, и твон прнходѣ къ намъ ѡтъ ны-
 нн царьствоушннхъ не оутан се, еда комъ не-
 надеждна ѡтъ ѡбштаго уловѣкомъ врага нли ѡтъ
 моужь крѣвїн на поустынн тебѣ прнлоуѣнт се, и
 ѡтъ вѣсѣхъ помосннн бѡудемъ, твоен волн повн-
 ноуѣше се. И тако възбранжет се, и се не безъ
 бога бываеть, науе же благосты и штедрѡтѣ его
 нзволеніе, да не свѣтнло въ поустыхъ ѣко подѣ
 сподомъ зашѣдѣ гѡрахъ покрывает се, и мнѡзы
 еже тѣмъ послѣды просвѣтнвшѣ се свѣта спасенїа
 лншет се, повинует се нгоуменоу: волѣ господ-
 нн тобою на насъ, рекъ, уѣстнн ѡтѣе. И вѣ вн-
 дѣтн тѣштн текоушта въ послоушанїе братїн, и вѣ-
 сѣмъ нже въ ноуждннхъ работахъ помагае, и мнѡ-

го съ мими троужде се, смѣренїа же ради многа въ-
сѣмь любимь въ н оуднвляемь, въ дѣни оубѣ въ
потребахъ пльтьскыхъ слоуже братїи, въ ношти
же въ моантвахъ стоимїа ѡбноштина многаа нмы.
и яко бесплѣтна мнѣти наи тѣло нѣкѣно мѣдѣно
и ѡдоушевлѣенно; доазлѣганїе же н множество
клянїиѣ, нмнже оумрьштлѣмѣе пльть, кто скажетъ!
хлѣба н водѣ поскоудно въкоушае, юности нн из-
моурааше цѣтъ; къ снмже зимою помръзае, хоу-
дою власною довольнъ бывааше тѣню; н при-
смо бось ходе, ѡжестоудешоу прнтежа кожоу, яко
каменнаго прнраженїа не боити се. снце творе,
немнлостнѣ н гнѣванѣ нѣкѣкъ врагъ бывааше
скоемоу тѣлоу, яко нгоуменоу н въсѣмь днѣнтн се
такокомоу рѣвенїю его н благомоу прѣмнненїю,
нже благо н ѡтъ благо бывшнхъ н въ всакомъ
благоднмьстенъ възрастшоу, тако въ скорѣ жесто-
калго поутн оусрѣдно шѣсткокатн възлюблѣша,
еже въ мнѣгнхъ мало ѡбратѣет се. въ бо н юно-
стню крѣпкъ н не оутомлѣемь яко много. н сїа оу-
бѣ тако нже ѡ юноши.

Пакы же намъ слоко да възводит се къ рѣ-
днтелѣмъ блаженнаго, благо бо мнѣ н ѡ снхъ сао-
во н зѣло любнмо, за нїе н ѡни блази бывше,
такокомоу отрѣкоу рѣднтелїе быти сподоблѣше
се. ѡнъ не прѣва помннлѣмын стратнлѣть, нже съ
благороднмын юношамн въ скетою гороу гонѣ
скетаго достнже, прѣоухнштрѣнн же бывше, якоже
сказахомъ, н ннүтоже оупѣвше, възвратнше се къ
рѣднтелѣма блаженнаго, сказзють нма въса бывша
ѡ сннѣ ню, прнносеть доброую рнзоу н чнстотою

страхомъ и божнію , стидет се сына нарешти; о҃тца и о҃учителя, молитвенника, къ богоу прѣд-стателю прѣдлагають, и ѿ нихъ молити молятъ: домъ нашъ въ роукоу твоєю, доуше наше и мы вси въ твоєи колн, глаголють. свое бо добродѣтели еже и рождшихъ оудивають, много же молет се, и великъ воззвн пламень ѿт нихъ ѿтнети глаго-лють, аште сподобет се пришествіа его , и пакы въ поустыню възвратити се ѿбѣштваюште. бого-моудріи же Сака приемъ ѿт родителю писаніе написано, слъзми многими сего поунтае окро-пиль , много же ѿ нихъ молитвъ благодаре бога, прием же и принесенное емоу злата множество, ѿтлагаетъ потрѣвъ своеи хлѣвъ и водоу, проуїим же Ѳома яко нидіомъ светъи горѣ бываеть. ходе бо вѣсь по монастырѣхъ и по поустыни разда-валаше, полатоу не видимоу нъ надъемоу цароу ѿт-цоу на небесехъ съзиде, идеже нимъ коупно съ нимъ въдвардет се. възвратне же се въ монастырь свои Ватопедь, по прѣвон слоужевъ дръжаше се, единою же оуготовавъ топли хлѣвы, и ѿбременнѣ мьскы монастырске, и съ сими работаюшнихъ съ-поутникы приемъ, злато соуштин ноштин, поуть подь-емаше самъ прѣдъ ними вѣсь шествоуе идъаше, тѣште се насытити по поустыни ѿтходно живоу-шнихъ, нже триднєвно и петоднєвно и всє-недѣлно и ино кто по сназъ съврѣшдахоу поште-ніе. вѣхоу бо светїи велици постн м., днь же соу-вѣта настожше, и топлими хлѣвы спѣшаше снхъ насытити, яко топлими нхъ молитвы желде въспрне-ти. постигшоу же емоу мѣсто, Минопотамъ, тако

нарицаемо, нападоше на нь разбо(н)ници, и еше
 его и соуштее съ нимъ. не за себе, нь за прѣ-
 краштеніе поутн его, яко не доспѣти емоу въ
 врѣме объѣда къ поустыннымъ старцемъ, зѣло о
 сихъ оскръбѣвъ праведнымъ. въпросише же н: кто
 н ѿть коего монастыра ты еси? съ же: оуѣнникъ
 есмь отца Макарія, ѿть негоже посланъ быхъ
 потребы ради въ монастырь Свинмень, настоятел
 же монастыра н братіа оудръжаше ме, яко да съ
 мною послють хлѣбы старцемъ въ поустыни по-
 стештимъ се н Христа ради страждоуштныхъ. сице
 бѣ есть ѡбнуан ѿтьуьски. Сіа глаголю, бездноу
 милости глѣбниною срьдця прнзвавъ, моантвѣ же
 върою къ скѣтнмъ надѣе се, аenie свободѣ быва-
 етъ, оумнаувьшимъ се съпостатнымъ, плаче же бо-
 гомъ наставляемъ ѿтьпоустнише съ всьми. н въ
 врѣме, въ ниеже желаше, хлѣбы приносить прѣпо-
 докннмъ, повѣдае нмъ, како молнтѣамн вашнми,
 глаголю, избави насъ богъ нз роуки врагѣ нашихъ.
 Сн же слызани помолнкше се благодарахоу бога,
 любѣзно ѡбъемлюште благословамахоу того. раз-
 боиници же ѡни послѣди яко ѿть нзоумленіа
 въсноменуѣше се глаголахоу: что сие намъ, яко
 сего юношоу безвѣсти бывше, нспоустнхѡмъ н съ
 соуштимъ съ нимъ? нь нан обавникъ бѣ нан по исти-
 нѣ уловѣкъ божн бѣ, н тако бес пакости ѿть насъ съ-
 наедѣ н богъ. оубѣ възыдѣмъ н виднмъ, аште по
 истинѣ, якоже глагола, оуѣеннкъ естъ ѿтыца Мака-
 рія. Бѣ бо старць именнтъ въ дѣлахъ н въсьмъ
 знаемъ. н възышьдѣшимъ же нмъ къ старцоу, видѣше
 н божьствнаго юношоу съ нимъ сѣдешта, моли-

твоу же и благословеніе испросше отъ старца, по-
 пельни бывше отъ него съдоше, и вса яже имъ
 въ келіи светын старць поустыиннаа ѿвоштїа ка-
 рена и съ ними маслинн и хлѣбъ прѣдложише,
 любезно оутрѣди ю, многых же благыхъ словесъ
 доуше ихъ насытивъ. Сїи же видѣше старца тѣшта-
 нїе еже ѿ нихъ съ любовію, срьдци сконни оу-
 мнанише се, и ѿгнь съ небесе поксти ихъ или зе-
 ман живни пожрѣти ихъ непштевахоу, аште въ
 нимъ лоукаво уто помыслеть. и оукраюште се
 къ старцоу глаголахоу: Христа ради, ѿтѣе, рѣци
 намъ, аште по истинѣ юноша сїи твои оуединенъ
 єсть, прѣславно бо нѣкое днь съ ѿ немъ знаме-
 нїе видѣхомъ. Старць же о уюдеси яже о божь-
 ственнѣ юноши слышавъ, и прѣподобное свое ли-
 це многими слызани ѿмые, глаголаше: съ, уеда,
 юноша божїи оуединенъ єсть, ѿобразом же ниоуѣ-
 ства братъ единъ ѿ насъ єсть, смнъ же єсть
 благоуственнаго цара срьбскаго, царствоуюшта же
 ѿтѣца оставивъ, и славоу земельноую и вса кра-
 снаа яко не соуштаа прѣбндѣвъ, ништетоу же
 Христа ради и съ нами съжителствовати възвѣнвѣ,
 и яко се видите, богомъ посланъ ѿбѣходе єсть
 поустынию, и въ гѣрахъ и пропастьехъ и въ крѣт-
 пахъ Христа ради страждоуштнхъ. поскшталє оутѣ-
 шастъ. Сїи же ѿтъ старца слышавше сїа, и слызъ
 его оужасахоу се, и на юношоу же уесто възы-
 раюште, и великомоу смѣренїю его ѿтъ толнннє
 высоты бога ради уюждахоу се, съматраахоу же
 и хоудость ризы власкннн и босотоу нѣгоу его
 по жестокомоу каменїю, и зѣаѿ оудиваахоу се,

падше на землю благословенѣа прошахоу ѿтъ
 обою, ѡбѣштаваюште се к томоу не творити раз-
 кою. благословенн же бывше ѿтъ старца, и божь-
 ственнаго юношоу кждо нхъ ѡбѣмаю цѣловаше.
 съ же къ нимъ равно земан покланше се, кого-
 ждо ѿтпоушташе, и тако ѿтхождахоу мироу въ
 своем си, и яко нѣмоую користь пазнише бла-
 гословеніе ѿтъ светлю, радостно вселашоу се.
 прѣподобным же юноша благословеніе пріемъ
 ѿтъ светіихъ, въ монастырь свои възрашаст се, и
 ѿтъ толи дръзновеніе пріемъ не боити се разбои-
 никъ. Вьсхотѣ пакы ити въ лавроу святаго Афа-
 насіа, и моанткоу възвѣтъ ѿтъ нгоумена, нгоумен
 же милоуе босоты ради паша шествовати, на ком
 же бо не възсѣдаше до пришествіа ѿтъа, посла
 съ нимъ братію, и възсѣдаше въ кораблицѣ къ мо-
 ри поутѣ гнаше. приближающимъ се къ лавру, и
 се къ мезлапоу нзъ пазоухи морьскыи разбойници
 на нѣ нападоше и еше ю. сін же лавранъ бла-
 годаше се, единъ же ѿтъ соуштитхъ съ нимъ нзбѣжавъ,
 въ лавроу възсѣда повѣда шже ѿ нхъ, нгоумен же
 и братіа скръбни невѣмѣстимо за божьственнаго
 бывше юношоу, боаште се да не како оувѣдѣтъ
 уи смь кестъ. светын же танныи въздыханіи
 призываше въ помощь вышннго, глаголю: нз-
 ми ме ѿтъ врагъ монхъ, боже, и ѿтъ моужь кровін
 спаси ме, яко се оуловише доушоу мою.
 Акимъ нгоуменъ посидѣтъ ѿ нимъ къ съпостат-
 ннымъ старца прѣподобна и благоурадоумна оу-
 толити соуровьство нхъ. нже пришедъ цѣловаше
 носе ѿтъ нгоумена и ѿтъ братіе къ нимъ, въ

КОУПЪ ЖЕ И МОЛЕ НХЪ ВЪЗЫТИ КЪ ЛАВРОУ И ПОКОН
 ПОЛОУИТИ, И ВСА ЕЛНКА КАМЪ АШТЕ ПОТРЕБНА ВЪ-
 ЗЕТИ ОТЬ МОНАСТЫРА, ГЛАГОЛАШЕ. СВЕРЪПНЪ ЖЕ ОНИ
 СТАРЦА СЛОВОУ ПОДЪКЛОНИШЕ СЕ, ВЕСЕЛИ И ТИХОСТНЫ
 БЫВШЕ. АБНІЕ СТАРЦЪ ВЪЗРЪВЪ НА СВЕТАГО ЮНОШОУ,
 И ЯКО СЪ ВЕЛНКЫМЪ ГНѢВОМЪ НА НЬ ВЕЛЕРЪЧУЮЕТЪ:
 НЕ ОНДЕ АН ТЕ ПОСЛА НГОУМЕНЪ, ГЛАГОЛАЕ, ТЫ ЖЕ
 СВОЕВОЛИЪ СВОМЪ ТВОРИШИ НАУНИАНІА? СІА ГЛАГОЛАЕ,
 ПОСКОУН НА НЬ, ЯКО ОУДАРТИ ХОТЕ. СЪ ЖЕ ВЕЛН-
 КЫМЪ СТРАХОМЪ ОБЪЕТЪ БЫВЪ, ОТЬ НЕГО ВЪЖЕ, ИЗЪ
 КОРБЕЛЪ ИСКОУНЪ, КЪ ЛАВРОУ ТЕУАШЕ, ОНИ ЖЕ
 СЪПРОТИВНЫИ БОГОМЪ ЗАБВЕНІЕ ПРІЕМШЕ, ВЪ ТЪ УАСЪ
 НИУЕСОЖЕ НЕ РЪШЕ КЪ СТАРЦОУ. ИЗБѢЖАВЫИ ЖЕ ВЪ-
 ШЪДЪ КЪ ЛАВРОУ, И ПОВѢДА ВСА СЪАОУШАА СЕ О
 НИЕМЪ. НГОУМЕНЪ ЖЕ И БРАТІА ПОХВАЛЮШТЕ БОГА
 УЮЖДАХОУ СЕ УЮДЕСН УЮДНОМОУ, ЯЖЕ БОГЪ СЪТКО-
 РН О НИЕМЪ, И ВСН ПРІИМАХОУ ТОГО ГЛАГОЛЮШТЕ:
 СЯТЬ СЪКРОУШИ СЕ, И МЫ ИЗБАВЛЕНН БЫХОМЪ, ПО-
 МОШТЬ НАША ВЪ НИЕ ГОСПОДИЕ. ВАРВАРН ЖЕ ОНИ
 СЪ СТАРЦЕМЪ ВЪШЪДЪШЕ КЪ МОНАСТЫРЪ, И ЛЮБЪЗНО
 ОУУРЪЖДЕНІЕМЪ ПРИЕТИ БЫВШЕ ОТЬ НГОУМЕНА И БРА-
 ТІЕ, И ЯЖЕ НИМЪ ПОТРЕБНАА ВЪЗЫМШЕ ОТЬ МОНАСТЫ-
 РА, И ОСТАВШНХЪ ИЖЕ СЪ СВЕТЫНМЪ ПЛЪНИЕННХЪ ИС-
 ПОУСТИШЕ. ПОСЛЪДНЪ ЖЕ ОУЗНАВШЕ ЯЖЕ О СВЕТЪМЪ
 ЮНОШН И УІН СЫНЪ ІЕСТЬ, ЖАЛОСТНО РАСПЫХАХОУ
 СЕ, ЯКО И ЛАВРАНЪМЪ ПРѢТТИ ЕГО РАДН ОСКРЪБЛЕН-
 НІЕМЪ. СВЕТЫНЪ ЖЕ ПОКОН ПОЛОУИТЕВЪ КЪ ЛАВРЪ, ДОУ-
 ХОВНЪ ЖЕ И ТѢЛЕСНЪ СЪ НГОУМЕНОМЪ ОУТЪШЕНІЕ
 ПРИЕМШЕ, ЦѢЛОВАВЪ СВЕТОЮ ЦРЬКОВЬ, И СВЕТАГО ГРО-
 БОУ ПОКЛОНИВЪ СЕ, СЪ СОУШТНЫИ СЪ НИМЪ ВЪ СВОМЪ
 ВЪЗВРАТИ СЕ.

Паки же родители светаго въсписоуютъ къ
 нему молеште и бъдеште его, яко прїити и ви-
 дѣти ихъ, и паки къ скоу възвратити се глаголю-
 ште. послалють же емоу и злато множае пауе
 прьваго, приносит же особъ монастыроу Ватопе-
 доу, идеже сынъ ихъ изволи жити, злато много,
 и цркви светые съсоуды златїе и сребрїїе и завѣси
 уѣстные златомъ испъштрены, и приводит же и кѡнїе
 избранные и проуаа многаа монастырю потреба,
 яко въсѣмъ видештнмъ завидѣти Ватопедоу и само-
 му протоу. прием же светын писанїе написано отъ
 родителю, радости многын ѿ животоу єю испль-
 нив се, въ коупѣ же и слъзь многыхъ благодаривъ
 бога и ѿ нихъ молитвы настауаше. прием же при-
 несенное емоу злато, уесть ништїнмъ отъдѣлавъ,
 проуїи же науе здати кїелїе двокровны и
 трнкровны, и (црь)ковъ науе здати тоужде на градѣ
 за великою црковїю въ нме рождства прѣсветые
 водородице, и дроугою црковъ въ нме светаго
 Іоанна златооустаго, третїю црковъ сътвори на
 великомъ пригоу прѣображенїа господня, и отъ
 великые цркви сънесъ плаки каменные, и
 сїю ѡлокомъ покрывъ, якоже и до нынѣ ви-
 дит се. Сїи вса въноуѣрїи монастыра Вато-
 педѣ събрьшивъ глагола: аште признае на ме
 признати и дастъ ми богъ господина отъца
 моего хде видѣти, въ своихъ кїелїахъ съ нимъ въ-
 селю се. Многаа же и ннѣ въ монастыри сътво-
 ривъ, шже иѣсть лѣтъ съунтати, ниже втораго
 ктиторѣ нарицахоу. снмъ оубѡ тако събрьшаемомъ,
 въсписоуетъ къ родителямъ и къ своимъ братїи си-

ЦЕ: КАШИНЫ ЕЖЕ О МНѢ ЖАЛОСТНОЮ БЛАГОУТРОБНЫМЪ
 ПИСАНІЕМЪ ДОУШОУ МОЮ ОТЬ МЕНЕ ОТЬЕМАЮТЕ, ОУ-
 БО И АЗЪ НЕ НЕРАДЕ НИ НЕ СЪБОЛЪЗНОУЕМЪ О ТАКО-
 БЫХЪ. НЪ НЪСТЬ ПОЛЗА КОГО ПАЧЕ БОГА НЪЗЕШТ-
 НЪЕ ЛЮБИТИ, РЕЧЕ БО: ЛЮБЕН ОТЬЦА ИЛИ МАТЕРЬ ПА-
 ЧЕ МЕНЕ НЪСТЬ МНѢ ДОСТОИНЫ. СИХЪ РАДИ ОУГЛАБЛЕ-
 НИИ КЪ ВАМЪ ПРИШЕСТВІА МЫНѢ ВЪЗВРАЩАЮ
 СЕ, ПАЧЕ ЖЕ ПРИПАДАЕ МОЛЮ И МИАЛЪ СЕ ДЪЮ ГЛА-
 ГОЛѢ ГОСПОДИНОУ МОЕМОУ СВЕТОМОУ ОТЬЦОУ: ЯКО
 ЖЕ ВЪ ЗЕМЛЬНОМЪ ЦАРСТВѢ АПОСТОЛЬСКИ ПОДВИГ
 СЕ, ЗЕМАЕ ЛЮДИИ СВОИХЪ ПРАВОСЛАВІЕМЪ ПРОСКВѢ-
 ТИЛЪ ЕСИ, И КЛЫКИ ЕРЕСИ ПРОГНАКЪ, И ХРАМИ КЪ-
 СОВѢСКИЕ ОУПРОВРЪГЪ, ЦРЬКВИ БОГОУ ВЪЗДЕНГЛЪ ЕСИ,
 РАВНА ЖЕ ОТЬЦОУ СЫНА И ДОУХОУ СЪНРЪСТОЛНА УИ-
 СТИ ИАОУУНАЛЪ ЕСИ, СТРАННОЛЮБИА ЖЕ И МИШТЕПИТА-
 НИА И ВЪСА БЛАГАА ЯЖЕ БОГА ОТЬЦА ЛЮБОВНИЮ НЕ
 ПРЪКА СЪХРАНИЛЪ ЕСИ. ЕДИНО ЕШТЕ ПОДОБАЕТ ТИ СЪ-
 БРЪШИТИ, СЛОВО КЪ ЕУАГГЕЛИИ СЫНА ЕГО: ИЖЕ АШЕ
 КТО ХОШТЕТЬ' ПО МНѢ ИТИ, ВСЕГО ДА ОТЬКРЪЖЕТ
 СЕ, И ВЪЗЪМЪ КРЪСТЬ СВОИ СМЪРЕНІЕМЪ ПО МНѢ ДА
 ИДЕТЬ. ОУБО СЪВЪТЬ МОИ ЯКО БЛАГЪ БОУДИ ТИ ПРИ-
 ЕТЬНЫ. ЦАРСТВО ЗЕМЛЬНОЕ И БОГАТСТВО ЯКО НЕ СТОЕШТЕ
 И ЯКО НЕ СОУШТЕ ПРЪВЪЕНДЪВЪ, МИРА ЖЕ И КРА-
 СИНЫХЪ МИРА И ДОБРОТЬ ЗРИМЫХЪ ЯКО СОУЕТНА И МА-
 ЛОВРЪМЕННА ОСТАВИКЪ, ПРЪДЪОУГОТОВАННЫ ТИ МНОЮ
 СМЪРЕНІА ПОУТЬ КРЪСТОНОСНО ПРИЕМЪ, ПОСЛЪДОУИ
 МИ, КЪ ТОУЖДЕСТРАНЬСТВА ЖЕ И КЪ ПОУСТЫНИ СЕЛИ-
 ТВОУ СЪ МНОЮ ИЗВОЛНЪ ПОЖИВЕШИ, ИДЕЖЕ ОТЬ ВЪ-
 СВЪХЪ ОУПРАЗНИКЪ СЕ, МОЛИТКОЮ И ПОСТОМЪ УИСТЪЕ
 БОГА РАЗОУМЪЕШИ, ПРЪДЪКАРИЕ БО О СЕМЪ ДАВНОМЪ
 ГЛАГОЛА: ОУПРАЗНИТЕ СЕ И РАЗОУМЪИТЕ ЯКО АЗЪ ЯСМЪ

БОГЪ. И ЖКОЖЕ ВЪ ЖИТІИ ЗЕМЛЯНОГО ЦАРСТВА АПОСТОЛЬ-
 СКЫНХЪ ДА(РО)ВЪ СПОДОБИ СЕ, И ВЪ ПОУСТЫНИ СМЪРЕ-
 НІА ИНОУЬСКАГО ЖИТІА ПОСТИНУЬСКИМИ ВЪЦИ ОУ-
 КРАСИШИ СЕ. МОЮ ЖЕ ДОУШОУ ОТЬ ПЕЧАЛИ ТВОЕГО
 ЛИШЕНІА ТВОЕЮ ЛЮБОВІЮ И ВЪДЪИТЕМЪ ОУТЪШИШИ.
 ЖКОЖЕ И АЗЪ ТВОЮ, Ѡ ГОСПОДИ. ДОБРАА ЖЕ ГОСПО-
 ЖДА И МАТИ МОИ СНИЖЕ ѠБРАЗОМЪ КЪ БОГОУ ВЪ СКО-
 НИ СИ ОТЬ ВЪСЪХЪ ДА ОУПРАЗНИТ СЕ. МОЛЮ ЖЕ ТЕ,
 ГОСПОДИ МОИ, ДА НЕ СЛАВЫ РАДИ ЦАРСТКІА И МИѠГА-
 ГО РАДИ БОГАТЪСТВА ѠСКРЪБЕТЬ ТЕ МОИ СЛОВЕСА, ЖКО-
 ЖЕ ВЪ ЕУАГГЕЛІИ ЮНОШОУ МОЕГО ІНСОУСА Ѡ СВЪРЪШЕ-
 НІИ ЕГО ОУЧЕШТА. ОУБѠ ЖКО ИЗЪВЪСТО МИ ГЛАГОЛЮ
 ТИ, И НЕ НЕКЪРОУ НИИ, ВЪ МЪСТО ЗЕМЛЯНОГО ЦАРЬ-
 СТАВА, ЕГОЖЕ АШТЕ МЕНЕ ПОСЛОУШАЕ ѠСТАВНИЪ КЪ
 НАМЪ ПРІИДЕШИ, НЕБЕСНОМОУ ПРЪБЫВАЮШТОМОУ ИС-
 ХОДАТАИ ТИ БОУДОУ. АШТЕ ЛИ ЖЕ ПРЪЗОРНИЪ БОУДЕ-
 ШИ МОИМЪ СЛОВЕСЕМЪ, ВЪ ЖИВОТЪ ТКОЕМЪ ТАМО ОУ-
 ПОВАН МЕНЕ ВЪДЪТИ НИКАКОЖЕ. БОЖІИ ЖЕ МИРЪ И
 ЛЮБИ СВЕТЫХЪ ОТЬЦЪ ПОУСТЫНИНІИХЪ, РЕКОУ ЖЕ, МО-
 ЛИТВА И МЕНЕ ГРЪШНАГО Ѡ ХРИСТЪ ІНСОУСЪ СЪ ВЪ-
 СЪМИ ВАМИ, АМИИ. И АБНІЕ СЪГНОУВЪ ПИСАНІЕ ПО-
 СЛАННЫМЪ ОТЬ ОТЬЦА ВЪДАЕТЪ ОТЬЦОУ. ПРИНЕСЕНОМ
 ЖЕ ПИСАНІЕМЪ САМОДРЪЖЬЦЪ ОТЬЦЪ КЪСТАЕТЪ СЪ ПРЪ-
 СТОЛА, И ЖКО СВЕТЫМЪ ПОКЛАНІЕ СЕ СЫНА ЛЮБИ
 И СИХЪ ПРИЕМЪ ЦЪЛОВА, И РАЗЪГНОУВЪ ПРОУИСТИ НЕ
 ВЪЗМОЖЕ, ѠГНЬНЫЕ БО ЛЮБОВНЫЕ СЛЪЗИ ЗАРЕ ОУНЮ
 ЕГО ПОКРЫВАХОУ. ПОСЛАДИ ЖЕ ОУКРОТИВЪ СЛЪЗИ И
 ПРОУИСТИ ВЪЗМОЖЕ. ДИВИТ СЕ СЛОЖЕНІЮ И СИЛЪ СЛО-
 ВЕСЪ, И ЕЖЕ Ѡ ЮНОШИ ОУКОРНЪЗНДУ ЖКО БОГАТСТВА
 РАДИ ѠСКРЪБЪВША И ВЪ СЛЪДЪ ХРИСТА НЕ ШЪДЪША РАЗ-
 ОУМЪВЪ, ОУБЛАЖАЕТЪ Ѡ СИХЪ СЫНА И ОУУИТЕЛІИ.

О пошѣствѣи свѣтаго Сүмеѡна въ
 свѣтоую гороу. И дѣиѣ напнсоуют се ѡтъ
 него повелѣнїа, и нсходеть по вьсен власти
 дрѣжавы его съзываюште иплати и боевѡды,
 тысоуштынныи и сътныи и проуїнхъ благорѡд-
 ныихъ, въ коупѣ же и малыихъ съ великыми,
 бланароунт же днь събранїю нарекше, и
 инкомоуже моштно ѡстати повелѣваюште, шко
 великь съвѣтъ хоштеть съставити. Съ же, дон-
 деже посланїемъ ѡбьходити, богатство свое до-
 брѣ оуправляше, оубогыи и маломоштынныи, хро-
 мыи же и слѣпыи, слрыи и вѡваиы, прокажен-
 ныи же и вьсѣиы ннштїнныи раздалаше. И приходе-
 штоу днюу нареуенномуу приходяахоу и благо-
 рѡдын ѡтъ вьсоудуу събраемы, и въ нареуени же
 днь вьсѣиы соуште съшѣдшнм се, шко не вьмѣ-
 стнмомъ сънмомъ мнѡгомъ, ставъ по срьдѣ вь(сѣхъ)
 повелѣваетъ проунсти сына своого посланїе вь-
 сѣиы вь оуслышанїе. вьси же оуслышавше срьдъ-
 цемъ и доушею оумнлїени вьвах(оу). вьспрїем же
 слово самодрѣжць къ вьсѣиы соуштїнныи благорѡд-
 нынныи глагола: дроузы и братїа и уеда, оуслышнте
 еже къ вамъ слово мое. вь вьсте ѡтъ нс прва мое
 жнтїе, како съ вами жнхъ, шко кождо касъ шко
 сына вьскрѣмыхъ, и шко брата вьзлюбнхъ, и шко
 дроуга вьспрїехъ. оубѡ и вьн къ мнѣ благопокорн-
 вы и вьрою довропослоушанвы бысте. азъ по-
 слоушѣствоую. и вьси ѡ господн снлбѣдѣхомъ жн-
 тїе наше, и землю нашуу нерасыпанноу протнѣ-
 ныхъ нантїемъ. не на лоукъ или мышцоу оупока-

юште спасохом се, глаголю, нь вѣроу въ о҃тца
 и сына и свѣтаго доуха оутѣрждаемьши, и славоу
 крѣста оукрѣпѣемьши, врагы наше низлагахомъ. и
 нынѣ оубо кождо васъ молю и засвѣдѣтел-
 ствоюю вамъ, вѣроу еже въ светоую и единосоуш-
 ноую и нераздѣлнмоую тронцоу, еюже крѣпѣемъ
 просвѣтѣемъ се, събл҃юсти вамъ боудн непримѣсноу
 къ ересемъ, ихже о҃тъ насъ низлагахомъ, и е҃гоже вамъ
 въ мѣсто себе поставимъ, богомъ и башею любо-
 внью благодѣствовати, благопокорнеомъ и вѣрномъ
 быти молимъ, яко мнѣ самомоу бысте, и къ божиимъ
 цр҃квѣмъ усть въсакоу и къ слоужестїимъ въ нихъ
 въздадите, и оубо вса, еже о҃тъ мене видѣсте и
 навѣкосте, сїи творите. Вѣсьм же уюдештим се ѿ
 недооумѣнїи слова самодрѣжца, пакы ми слово къ
 вамъ, глагола, любемьши мон и богомъ ддрѣвннн
 сннме, оубо яко се нынѣ слышасте сына моего
 писанїемъ мене о҃тѣрицаюшта се, аште не послѣ-
 доую емоу, въ животѣ мене не видѣти, доволно
 боудн мнѣ съ вами веселїа и радостн, земацнаго
 владнѣства, въ коупѣ же и вѣннства, пиште же
 и наслажденїа богатыхъ и трапезъ и въсакныхъ
 мнра красныхъ насыштаюштоу се малозпннхъ,
 молю оубо вашею любовнью о҃тѣлоуштеноу быти,
 и крѣстосно сыноу послѣдовавъ поустынию по-
 стнгноу, ндеже ѿ своихъ ми злїнхъ испытнѣ оу-
 празникъ се разоумѣю, и ѿ нихъ попекоу се. Сїа
 же вѣсьм оуслышавшнмъ, громоу подобнѣ плауѣ
 о҃тъ вѣсьхъ възвншает се, яко мнѣти подвнзати
 се мѣстоу, на немже събранн стохцоу, оубо же
 сыновомъ и сыны сннѣвъ и вѣсьмъ благорѣд-

ными ѿ господи и по пльти сьродными плаую-
 шими и жалешими и ризы раздраюшми, что
 не двахоу и конхь оумнаенныхъ словесъ не дрѣд-
 лагахоу, нмже оуставити могли быше: не ѿстави
 насъ, глаголахоу, господи ѿтче и оуучелю,
 аште ли, и мы с тобою ѿидемъ, аште бо крьсть
 христовъ въспрїети хошеши, то въ своемъ мона-
 стыри съдѣти молимъ те, яко да устыми твом
 ѿбразь зреште благоуцьшаемы боудемъ. каа бо
 ти похвала да яко едниъ ѿтъ страннихъ на тоуж-
 ден странъ живѣтъ свои скончашеши, тоже и въ
 поустыни? Глагола же къ нимъ: что творите плаую-
 ште се, и ѿслабаете ми доушоу? слышасте днь
 съ сына моего писанїемъ мене ѿтрьцаюшта се,
 аште не посаждоу емоу, въ живѣтъ мене не ви-
 дѣти, оубѣ кто мнѣ любимъ, молю всѣхъ, оупо-
 конте мою оутробоу, не дѣйте ме не нти, не трѣ-
 плю бо к томуу аншенїа сына моего. И яко се глаго-
 ла, вышынмиъ бываетъ дръжештїихъ всѣмъ къ нїемоу
 рѣкшимъ: вола господниа да боудеть. И абнїе при-
 зываетъ сына своего Стефана. сего Стефана до-
 бродѣтели и воинства моужество и къ (ког)оу раз-
 оума нима не лѣтъ єсть сказати. сего приемъ
 ѿтць самодръжьць, съ всеѿсвештеннымъ Калин-
 никомъ епископомъ и съ всѣми благорѣдними въ-
 ходитъ въ црьковь светыхъ и прѣвѣнпрѣстоаныхъ апо-
 столъ Петра и Павла. слоужбѣ же и молитвѣ быв-
 ши, самодръжьць ѿтць и съ светымъ епископомъ
 устынимъ на главоу крьстомъ и ѿбою роукоу въз-
 ложенїемъ Стефанъ благословаетъ се жоупанъ ве-
 дикми, владыка и самодръжьць всѣе срьбьскыє зе-

має, и всьмь благороднымь поклонимь се, и оть бога жнеѡть емоу просените и глаголюште: многолѣтно боуде и боудеть. изьшьдшимь же изь црькве, свѣтлымь и богатымь трапезамь поставленомь бывшимь, самодржьць ѡтьць кь всьмь благороднымь глаголеть: прїидѣте друужи и братїа и уеда възлюбленнаа, прїидѣте съ мною, поставднимь съ вами пирь да възвеселимь се и месомь трапезоу оть мене отьпоустимь, оуже бо свѣтлаа си и многомеснаа трапеда съ вами к томоу мене не съвькоупить, ни оубѡ. Премает же отьць съ прѣстолиника сына, сътрапезника нмоуште и свѣтаго епископа, зѣло бѡ любашхоу и свѣтнелства ѡбразь, и пироу великоу соуштоу и веселїю шко многоу, свѣтлми дарѡве нзносет се, и кождѡ благородныхь кь възрастоу, по верь же и по уѣсти самодржьца дароуета, ѡво за едного власти ѡставленїа, се же за друугаго прнетїе всьхь толнта, веселнта же и оутѣшаста. и сїа оубѡ тако.

Вь оутрѣи же днь изьшьдшимь, и постнше монастырь всесветые богородице, нже оть того самого Неманїе сьздань бысть, вь мѣстѣ нарицаемьмь Стоуденїца, и тоу прѣдъ светымь свѣтаго дверми ѡтара поклонив се, обзти свое госюдеви въздаеть. слоужь же и молнтвѣ бывши, роукою тогожде епископа Калинника аггелскимь ѡбразомь крѣстосно оукрашает се, кь немже и нареуень бысть Сумѡнь монахь. такожде и подружїе его благоуѣстникаа Анна оть тогожде епископа свѣтаго Калинника аггелскимь ѡбразь и иноуьскимь приемши, вь Анны мѣсто Анастасїа мо-

нахы нарицает се, нже събравш ликъ урнорн-
 зиць въ поштенныхъ и молитвахъ къ богоу оупра-
 жнвш се. выше реуемыхъ же отьць Сімеонъ мо-
 нахъ оставъ въ монастыри светые богородице нже
 въ Стоуденици, н тоу съ соуштимн не прьва ниѡ-
 кы постныхъ канѡвъ съвршаше. по малъ же вре-
 мени многою теготоу злата н съсоуды златые
 н сребрьныє възьмь, на разданіе монастыремъ н
 поустыинимъ, н днне поутишьственикъ бывасть,
 сыноу его самодръжцоу Стефану даже до кра-
 гръускааго прьдъла н съ высокымн благородны-
 ми проваждаюштоу, н тако много плауекно въ
 коупъ н послзднеє цълованіе сътворше, въ скоу
 отьхождахоу. мнѡзын же оть благородныхъ оста-
 вавше скоу съ прьподобнымъ смьреніа поутемъ
 послздовахоу, н постигше скетою Дѡна гороу
 въ монастырь Ватопедъ зономъ вьндоше, нгоу-
 меномъ же н братнею прьдоусрѣтаемын н устно
 прнемлеминъ бывахоу, въ скетою же црьковь
 вьшдьше, молитвъ же н къ богоу (благ)одаренію
 вьвлюштоу, прнемлахоу светаго старца, н о го-
 сподн цълованіе даахоу емоу. сыноу же къ оть-
 цоу пришдьшоу цъловати н, н яко нз давна же-
 даюште н вьдѣти се сподобавша, ѡ недооумьинныє
 нма радостн уто сказати не вьмь, не бѡ слова
 ни гласа оть обою, н аште не подѣетъ вн отьць,
 въ нездапоу пасти се хотѣаше. н яко въ се при-
 шдь старць, слъзми мнѡгымн ѡблєвааше жєла-
 емою скетою главоу любнмаго сына, прнемле н
 лобзасе н къ срьдцоу прилагасе. божьственын же
 юноша кынхъ благодаремин ѡ снхъ не глаголаше

БОГОУ, УТО ЗРИМЫНХЪ ТАКО ВЪЗВЕСЕЛНТИ ДОУШНОУ
 ЕГО, АЗЪ ГЛАГОЛЮ ДАВНДСКИ, ВЪ ШИРОТЪ ИСХОЖДАА-
 ШЕ, ВЪДЕ ОТЬЦА ЗАПОВѢДИ БОЖІЕ СЪВРЪШИВША, И
 ОБА СВОНХЪ ВЪСЪХЪ ОТОУЖДИША СЕ, И ВЪ СТРАНАХЪ
 ТОУЖДИХЪ ЕГО РАДИ КОУПИО СТРАНСТВОУЮЩИА. ПРЪ-
 ПОДОБНЫИ ЖЕ И СЪ СОУШТННІИ СЪ НИМЪ БЛАГОРОД-
 НЫМЪ ПРИШЪДЪШНМЪ ПОКОН ПОЛОУУНЪВЪ, АЖЕ ПРІ-
 НОСЕТЬ МОНАСТЫРОУ СЪСОУДЫ СВЕТАЕ ЗАЛГІЕ И СРЕ-
 БРЪННЕ И ЗАВЪСН УЪСТННЕ, ПРИВОДЕТЪ ЖЕ И КЪНІЕ ИЗ-
 БРАНННЕ И МЪСКИ РАБОТАЮШТНХЪ, И ДВА КЪБАА СРЕ-
 БРА НАСЫПАВШЕ ВЪДАЮТЬ, ИГОУМЕНА ЖЕ И КЪСОУ
 БРАТІЮ ОТЬ ПРЪВАГО ДАЖЕ И ДО ПОСЛѢДНІАГО ОДА-
 РОКАВША ДОБРАА ОТЬЦА. И ЮЖЕ БЛАГОРОДНЫМЪ
 ДОПРО(ВО)ЖДЪШНМЪ СВЕТАГО ВЪ СВОМЪ ОТЬХОДЕШТНМЪ,
 ИНОУИ ОТЬ НИХЪ ОСТАШЕ КЪ МОНАСТЫРН, ПРЪПОДОБ-
 НОМОУ ЖЕ И НЕ ДАЮШТОУ, СЫНА ЖЕ САМОДРЪЖЦА
 ОСКРЪБИТИ НЕ ХОТЕШТА, ОНИ ЖЕ КЪ НИМОУ: ОУ ТЕБЕ
 ВЪ КОННСТВЪ ЗЕМЛЬНОМЪ ПРЪВЪЕ ПРОСІАВШЕ ТОБОЮ
 БЛАГОМАРФУНТИ БЫВШЕ МИРОДРЪЖИТЕЛЕ БЫХОМЪ, ГЛА-
 ГОЛААХОУ, И НЫНѢ НЕБЕСНОМОУ С ТОБОЮ И МЫИ
 КОННСТВОУ(ИМЪ) ЦАРОУ СЛАМАЪ, И ИНОУТО НАСЪ ОТЬ
 ТЕБЕ РАЗЛОУУНТИ. И ВЪСН ИСКОУСНЫИ ИНОУИ БЫШЕ,
 АЖО СОУШТІНМЪ СЪ НИМИ ДИВНТИ СЕ И ГЛАГОЛАТИ:
 ПРІИДЪТЕ И ВИДИТЕ НОВОБЛАГОУЪСТНВЫХЪ СІИХЪ КЪ
 БОГОУ ПРЪВЫХЪ ТОПЪЕ ЛЮБЛЕНІЕМЪ ВАРІАУШТНХЪ.
 СЛЫШАНО ЖЕ БЫШЕ ПО ВЪСН ПОУЪСТЫНИ ПРИХОДЪ
 СВЕТАГО ВЪ СВЕТОУЮ ГОРОУ, И ВСН ОУДНВЛЪЕМЫ О
 ВЕЛНКОМЪ СМЪРЕНІИ БОГА ПРОСЛАВЛЪАХОУ. ИГОУМЕНН
 ОУБЕ ОТЬ МОНАСТЫРЕН И ОТЬ ПОУЪСТЫННЕ ПОДОБНЫИ
 МОУЖІЕ ВЪСН СЪ БОГОНОСНЫМЪ ОТЬЦЕМЪ ПРОТОМЪ
 ПРИХОЖДААХОУ НА ВИДѢНІЕ ПРЪПОДОБНАГО, БЪШЕ БО

не прѣва съ сыномъ своимъ въ многыхъ потре-
 ныхъ послуживъ имъ, и всѣмъ благословенн
 бываюу добраа отъца, и доушепользанныхъ сло-
 весъ насыщаемыи. сѣа же богатоподаеа нескоу-
 дною роукою благооутробно всѣхъ оуштедста,
 и ѿ нихъ молити къ богоу къ нимъ припадаеа.
 многымъ же приходештѣимъ на видѣнїе прѣподоб-
 ныхъ, и яко стоуженїа ради монастыра и сѣа
 стоужнста си, и да не нами скрѣбно братѣи боу-
 деть, глаголаеа, множьство злата въ монастырь
 даеа пакы, коупнста ѿт монастыра .н. адрѣ-
 фать, да на всакынже днь до живѣта юю даеа
 се, да еже къ нимъ приходештѣимъ и странннмъ и ни-
 штѣимъ приходештнмъ коупакын хлѣбъ идеть и
 внио пниуть. Вьсхоте же прѣподобныи Сїмеѣи
 проходити светою гороу и въ всѣхъ монастырехъ
 поклоннн се, и яко съгледати хоте желеема имъ
 светаа мѣста. молиткоу же ѿт нгоумена испрошь,
 Сакоу съ собою яко жьзль старости приемлеть.
 Съ же по обычаю босѣма нѣгама хотѣаше прѣдъ-
 стати ѿтцоу, мнлостивын не могу трыпѣти ѿтць
 семоу тако възбранѣеть. съ же молитъ плауебно
 аште полоуунт мнласть дондеже моштно тако
 ходнн, и никакоже ѿставляеа се, молештоу ѿт-
 цоу и глаголюштоу: помнлауи ме, уеао, каменн-
 емъ нмже твонма нѣгама приражае срьдце мое
 быешн. ѿн же поклоннк се ѿтцоу не хоте и
 ѿскрѣблѣти, авїе ѿбоуевенъ и концъ вьсадинкы вы-
 ваеа. прншьдѣша же въ мѣсн, си рѣуъ по срьдѣ
 скетые горы, въ мѣсто рекомѣе Карѣа, въ црьковь
 прѣунстые и вьсенепорѣуные богоматере вьшьдѣ-

ша поклониста се, слъзми многими яко подобно
 еію целоваши, притоу же и въсьмь соуштїи
 ѿ господи целованїа дакша, и ѿтъ въсьхъ благо-
 хваленихъ и доушепользнихъ словесъ въ юуи
 и тѣлеснихъ оууръженен благопринемника бывша,
 светые съсоуды златїе и сребрьныи и закъсы уьстныи
 приносеть, съ сими же блюдоу великоу сребрьноу
 сребра насыпавша вьдають црькви, вьписоують же
 себе къ помень съ благоуьстникыми цари, съ си-
 ми и самодръца Стефана, ѿсоб же прота и црь-
 ковникы и въсьхъ нже тоу страннихъ и ништїихъ
 и маломоштныхъ великодоушїе нми и богатоу
 роукою ѿдаровакша уьстнаа ѿтца, молитвоу ѿтъ
 въсьхъ възьмша, въ прѣднїа шьствїе твореть. и
 снми ѿбразомъ и въ иверскомъ и въ проуїихъ
 монастырехъ благосъдѣвають, напнсоуюште се въ
 книги животныи. достигша къ лаврь въ подножїе
 горы светые ѿфона, сего оубѡ срьдцемъ, вьроу
 же и любовїю възьшьдъ и съгледавъ поклонн се
 старць, нѡгама бо възьрани се, за ние старостню
 нзнемогши колѣнъ ѡстаахоу. вьхѡдештнмъ же въ
 монастырь ѿтъ въсьхъ благооусрътаемы вывахоу,
 и възьшьдше въ црьковъ подобно поклонша се, и
 грѣкъ скетаго целовакша, нгоуменоу же и въсьмь
 ѿ господи целованїе дакша, тоуже пауе ннїхъ
 монастырен великые дары же и поуьсты принесша
 божїи светїи црькви, нгоумена же и братїю ѿда-
 рнкша, и много злата давша, напнсана бывша съ
 светыми ктиторы. приходя коу же ѿтъ поустыни
 мнозы видѣти нрѣподобныи. и съ въсьми доуше-
 пользнїи съвршаем и нлоууаемъ бываше светын

старць, и вси оуштедраемы нмь въ своемъ
 ѡтхождахоу. приемлема же прѣподобна и любезно
 нгоуменовъ и братією оутѣшаемыи, покон
 приемша, въ скон Катопедь монастырь възврати-
 ста се. и въ ѡть сына създанныиныхъ келїахъ ѡтыць
 въселмет се, и бываета ѡба добрын соупроугъ еди-
 нохрамни, коупно и прѣбыкателны, едино мыслеште
 и една зреште надъемад, троуди же и молитва-
 ми и поштенїемъ бога възыскаюшта. плаоууае же
 въ сынъ троудомъ ѡтыца, нъ старць яко старо-
 стнѡ изнемогъ, не могли тьно юноши подвнз-
 ти се. юноша же напльнѡше лишенїе старца, троу-
 ды и поштенїа за се и за ѡтыца творе не прѣ-
 ставше. оубо и старць уюднѣ нъкакъ швѡмет се,
 какоже бо въ мироу прѣвѣе безъ троуда правдою и
 вѣрою, млостнѡ же и штедрѡтами ништїиныхъ по-
 грабаше въ царство, сице и въ мноуьскыиныхъ испра-
 вленїиныхъ лихоемьць ѡбръте се. не могли дѣлати
 леже плодъ ѡбьемаше. глаголю же, съкроушенїемъ
 срьдѣца и смѣренїемъ доуше слъзы многы изли-
 ваше, и еже снмъ придръжешта се въздыханїа и
 оумнленїа многа нмыи троуждаше се юноша, събо-
 лѣзноваше старць, подьемаше бо срьдѣцемъ мно-
 жьствомъ кланкнїа падаюшtee оуды сына своего,
 състрадалаше доушею въсеноштномуу пропетнѡ его,
 оусоугоубаше юноша троуды и поштенїа за се
 и за старца, оусоугоубашеть и старць слъзы и
 въздыханїа за се и за юношоу. плакаше бо юность
 сына подвнги моуунмоу, плакаше же и свое за-
 къснѣнїе и ѡть снхъ лишенїа, и яко по многоу,
 за нїе не могли сыноу сънострадати, оумнлѣ и

дрехъль и главою похмбале себе оуваре сѣдѣаше. нѣ пакы юноша ѡтѣца яко старцѣ оутѣшале глаголетъ: не оуниван ми, господи и ѡтѣе, азъ твоє поштеніе и столніе и кланніе, азъ твои поденгъ, и еже по доуши троудъ, на мнѣ грѣхъ твои, аште ксть, азъ за те ѡтѣнѣштаю, но никже послоушала ме еси, ѡтѣ мене доушоу твою господь да нзыштеть. Старцѣ же сїа слыше, многими слызми потопаєнъ бываше, многого же ради смѣренїа и нѣ нємоу покоренїа не смѣаше сына нарешти, нѣ приємає и, и ѡблабнзале светою глагоу его, глаголетъ: еи господи мои, еи оутробо мои, и азъ си хъ ради всѣхъ ѡставникъ тебѣ единомуу приаѣпнх се, что же въздам ти, ѡтѣ соуетнаго мира яко истрѣгша ме, и сице ѡ доуши моеи боанши и троуднши се? благословенъ ѡтѣ бога ты и днѣ, въ нже родна се еси, не мое уєдо, нѣ божїе уєдо. И тако ѡ господи старцѣ радоваше се, сына виде яко нѣкоего борца или искоуєна воєводоу за нѣ подвнзаша се, и синовнма скоу вѣмнѣе благонадежднѣ ѡ си хъ бываше. сице доблюю ѡтѣцоу подвнзи, и сице ѡ бозѣ и къ богоу любн и соугоуба молнтѣа бываше въ едно. и тако ѡ господи веселѣста се, и по доуши възграждаста се, монастыроу же Ватопедоу вѣса разоренна възграждаюшта и запоустѣвша населѣюштаа. При вхождѣ святые горы въ мѣсть зовомомъ Просѣфори монастырь ѡтѣ ис прѣва бывнн имѣюшть црьковъ светаго Сїмѣона богопрнємца, сѣ оубо нашѣствїемъ хоусарь разоренъ бысть, и црькви послѣдннми запоустѣнїемъ падши се, ѡ семѣ Ватопеда нгоу-

мечь и братїа въспоминають прѣподобныма. снѣ же ѿ снхъ великодоушна бывша, злато много давша, много бѣ приношалахоу нѣмѣ ѿ самодрѣжца Стефана, абїе цркви въздвнжша, и всакою лѣпотою оукрасивша, и пирѣгы великы и до нынѣ стоить сздавши, и градомъ ѿградыша, къ Ватопедѣ прѣхнстѣи богоматери прѣдають. податы же двокровныи и трѣкровныи вьноуѣрь монастыра многы сздаста, ѿвы въ нѣмѣ ѿтыца, ѿвы же къ нѣмѣ сына. виногради же многы насаднста, и трапезоу распространнвша и попнсаста, и метохїе, тогда скѣптро грѣуьское строешта Алексїа цара испросша, приложнста Ватопедоу. въ бо и царь испльннше прошенїе богоносною ѿтыцоу, не шко прискоенїа ради тѣуїю емоу нѣ прѣвеликѣмоу же паче смиреннїю нхъ и тоуждестранствнїю оуднвлнше се, и любовнїю прошенїе нхъ испльннше. текоуштее же врьме жнтїа ѿ потребахъ монастырскнхъ приносе, шко и самомоу нгоуменоу понти прошенїа ради къ цароу.

Нгоуменоу же за нѣ великоу быти прошенїю стыдештоу се, аште проснкы не полоуунть, оумыслнвъ съ братїамн добросьмыслнаго Сакоу къ мѣсто себе посладеть. дошндьшоу же емоу царствоуїонштаго града, и сватомъ царемъ съ великою уѣстнїю за нѣ нзъ юности шко аггваль прнеть вьсть. къпросн же и царь ѿ здравн и ѿ жнтїн святаго старца ѿтыца его. тѣ же шко ѿ скоемъ ѿтыци вьса знаеть, вьса сказыеть цароу, и ѿ вьствхъ оуднвлншемъ царь хкалнть госнода и скетаго старца, шко многнхъ попеуенїн оубѣждавша оубѣлжастъ,

благою же паче усть избравши и неощемле-
 мою глаголетъ. Богомоудрїи же Сава многы днн
 царемъ приемлеи и любнми, и вса же ѿ мона-
 стырн послань царюу изглаголавъ, царь же все
 прошенїе его испльннкь, и аште что проситъ бла-
 говолитъ подати емоу ѡбъштаетъ се. Богомоудрїи
 же пакы дрюгое прошенїе царюу приносятъ гла-
 голє: монастырь юсть запоустявши Хиландарь на-
 рнцаемыи, аште благосътвори царство ти мнѣ и
 моемоу ѡтцоу, того намъ подаси, мы же пакы
 яко ѡтъ насъ сего Ватопедоу подамн, и мно-
 стнню царства ти наше прѣданїе нареуетъ се. Царь
 же видѣвъ яко съмнешта се внигдаже что про-
 сити, приемлеи и дръзаетъ творити глаголетъ: вса
 елика аште хошешн просити, варнѣ рѣхъ, оусрь-
 днѣ всьмъ подати вашен светости. И дастъ нмъ
 Хиландарь съ вьсѣмъ населенїемъ, царскыи пи-
 санїемъ и свонмъ златымъ знаменїемъ оутврьднѣ,
 богомоудраго же Савоу поустнн многыи ѡд-
 рнѣ царь и тако ѡтпоустаетъ и, и много же злата
 на потребоу прѣнодобномоу Сїмѡноу ѡтцоу его
 съ нмъ поустнѣ царь царскыи писанїи о ѡтврь-
 жени мира многы похвалы емоу съпльтае и моле
 и молнтн за нь. и тако сконуакаетъ посланнє.
 Богоносныи же Сава постнѣ светоюу гороу, и къ
 монастырь Ватопедь вьшьдъ, нгоуменоу и всен
 братїи повѣдоуетъ прошенїе нхъ царемъ испль-
 ннєно, и всн благодарнше бога, велнхлххоу спа-
 сенїе цара, и светаго яко троуждыша се благосла-
 влххоу. таже иде къ прѣнодобномоу си ѡтцоу,
 ндеже мабуалико съде нзъ кїелїе не нздаде вѣнїе.

сь же свѣта зарюу мнѣвъ сыновнѣе пришьствіе, тако доушею и всѣмн уюбствн проскѣшт се, прѣподобнн роуцѣ скон къ богоу благодаре въздѣвъ, и смнн сего (при)емь слѣзною любовнню ловнзаеть. ть же цѣлованіе царевю нзѣкштаеть ѿтцоу, и вьдает же емоу писаніе, и съ нимь приноснт и злато ѿт ннго вьданное емоу, повѣдает же и Хіланьдарь дарѡвань нма ѿт цара съ вьсакнмь достоаніемь и оутврѣженіемь царскнмь, и ѡ всѣхь прѣподобннмь благодарнвь бога и прѣнустоюю его матерь съ сыномь оутѣшеніе и покон полоуунста. Вь оутрѣн днь прнзвавь прѣподобнн Сімеонь нгоумена и братню и прѣдасть нмь повелѣніе царевю, и монастырь Хіланьдарь приложнста Катопедоу, и злато дарованное нмь царемь прѣдаста нгоуменюу и братїн на слоужбоу монастыроу. таковоу бо надеждоу любовнню нмаста къ монастыроу Катопедоу, яко тоу и живѡть скон ѡ господн сьвршнтн хотешта. тѣмь и зѣло прѣнзлнха ѡбогатнста и.

Нь нже уюдесемь богь древлѣ пришьствіемь вь тоуждестранствїн оумнѡжнвь и распространнвь Іакѡва съ прѣкрасннмь Іоснфомь пльтскы вь Егупть, съ нннкшннмь ѡтца Сімеона новаго Ісраиля и съ прѣкрасннмь доушею Савомь не пльтскнмь нь доуховннмь уеды вь поустынн вь тоужден странѣ пришьствіемь оумнѡжнтн и распространнтн хоте, въ светон горѣ пооустнвь подвиже нзкоего старца богокомзннва прїнтн къ блаженномуу Савѣ, и глаголеть емоу: страннолюбїа и ннштепнтїа съ ѡтцемь твою и юже ѡ го-

споди любовь имате къ светымъ монастыремъ па-
че же къ Ватопедоу, добръ творите, добро бо и
претно ярьдъ богомъ еже всако ѿ боуа. нъ оубо
самыхъ тьную въ време живота вашего спасаете,
оубо благоразоумнъ яко благу приимъ мой съвѣтъ,
яко ѿтъ бога благаа ти исходатаюштоу. вса
вамъ нынѣ ѿ господи възможна соутъ, въ своемъ
земан самодръжци есте, и нынѣ царствоуютини
по нати сьродны есте, динте что просити благо-
волите, прошенїа ваша не соуетна. потытак се
место или заоустьвни монастырь испросите,
и сего ѡбноваше, своемоу ѡтхъствоу оутверди-
те срьбаскын монастырь звати се, яко да нже
ѡтъ васъ любештен бога и житїа мнра ѡтвьгаю-
ште, пристаннште спасенїю по васъ ѡбрѣтають,
и многыхъ ради спасаемыхъ болшїихъ ѡтъ бога
поустн прїимете. Блаженн же Сава не змїевъ
паче же ѡтъ бога и аггеловъ съвѣтъ разоудивъ,
добръ въ срьдци приемъ, бога похваляетъ, стар-
цоу же яко аггелоу божїю поклонивъ се, и сего
любьзно оутышнѣ въ своемъ ѡтпоуштаеть. авїе
входитъ къ прѣподобномуу си ѡтцоу, сказаетъ
емоу вса реуенна ѡтъ старца. прѣподобнын же
яко ѡтъ сьта възьноубъ, и за нѣ старостїю
коявнѣ ѡслабленнѣ нмы, поштенїемъ же до конца
соуште нзнемоше, и едва сыномъ подьеть въздвн-
же се, и снмъ яко жьзломъ подьпираемъ на молиткѣ
ставъ, прѣподобнн же роуцѣ скон въздѣвъ, ѿ
таковымъ съвѣтъ съ слъзами бога похваляетъ, и
къ любнмомуу синоу глаголетъ: вьроуи ми, го-
споди мой, уедо божїе, богъ хотен нашемоу спа-

сенню , яко да и мы въ пришльствїи подь поке-
антеан пожнемь , и тоуждестранствоуюште не
своевольнъ изводим се , нь ннѣми ѡбладдемы смъ-
ренїе стезнмь , и таковыи до нынѣ помысль ѡтъ
насъ покрь , аггела нан аггеломь пауе же богомь
непштою старца того послана . оубѡ съ поспъ-
хомь да боудеть богопосланннн съвѣтъ дѣломь
свьрьшаемь . Блаженнн же Сава вышьдѣ къ нгоу-
меноу съ ѡтьцемь свонмь помысль сказоуеть . нгоу-
мен же съ мнѡгымн съвѣштак се , съпротнвннь
помысль и не ѡтъ бога быти глаголють . и тако
не ѡставляють нхъ таковаа науетн , яко хотеште
нхъ оу себе нмѣти . мнѡгаа бѡ благаа ѡтъ не прѣ
. . . (нема једнога листа) . . . . .
дри Сава ѡтъ нгоумена и ѡтъ прѣподобнаго си
ѡтьца и много мнѡжество работающнхъ свѣккоу-
пнхъ , яко въ малѣ врѣмenni мнѡга хоте свѣрши-
ти . пришдѣ же въ запоустѣвшн Хнландарь , развѣ
црькве и се разорено ѡбрѣтъ , и дѣне градомь се-
гѡ ѡзыдавъ , и трапезоу въздвнть ѡтъ основанїа,
и келїе доволне братїи сздавъ , и црьковь ѡбно-
внѣ , и златомь пописавъ , нкѡнамн же и злѣвси
и сьсоуды светымн доволнѣ сню оукраснѣ , бо-
жїею помостню и богатою роукою вса свѣрш-
шнѣ поспѣшно . бѣ бо и прѣподобннн Сїмѡнъ
поспѣшае его глаголае : аште сподобнт ме богъ
монастырь нашъ зовомь видѣти , благо мнѣ вмѣ-
ннтн се , конць жнтїа аште въ ннемь постнгноу .
Дѣне прїеоднт се прѣподобннн ѡтъ Катопада въ
свон монастырь , глаголемнн Хнландарь , и црьковь въ
ннемь нарекша Христоу богоу матере вьходѣ въ светлаа

скетныхъ, съвкоупльша же ѿ господи братство, и по ѿбываю слоужбоу и пятїа оуставъ оузаконикша, якоже ѿтъ Катонедѣ навикоста, нгоумена же поставльша црьковными пешти се, испросша же оу прота запоуствъшїихъ кїелїи маслнїїа и винограды, иже вѣхоу окръсть Хїландара, съ сими же и светаго Геѡргїа нмологїте и светаго Николоу въ Милсѣхъ и въ Карен коупнвше мѣсто оу прота, кїелїе многы двокрокны създаста на покон внигда приходити нгоуменоу и братїамъ монастырскимъ. и та всѣа въ наследїе Хїландароу вѣдана быше коупленїемъ многомъ. и по нїже сїа добръ нмѣхоу, вѣсхотѣста большими оутврдити и распространити монастырь. прѣподобныи Сїмеѡнъ послалеть богомоснаго Сакоу вѣзвѣстити всѣа скатоу нхъ Алєхїю цароу ѿ оутврдѣнн монастыря, и яко царскыи монастырь нарешти его, и не ѡбладемъ быти протомъ ни кынмъ ннѣмъ тѣуню царемъ. прѣподобныи же дошѣдь царствоуїштаго града, и съ великою любовнїю прїеть вѣсть царемъ, прѣдварнв въпрашаеть и царь: аште и еште живъ кєсть скетын старць ѡтьць твои? ѡтьвѣштаеть: и еште живъ кєсть молнтвннкъ царства ти ѡтьць мон. Царь глѣбоко въздѣхноувъ: благословенъ ѹловѣкъ тѣ богови, глаголюеть, яко землянаа прнємъ и небеснаа оусрѣдно достнгноути потышта се. И тако блаженн царемъ покон полоуунти ѡтьпоуштает се. и прншѣдь къ свои нареуенн емоу монастырь въ домъ прѣунстые богоматере еургетнїце, си рѣвѣь благодѣтелннїце, и тоу оубѡ съ ѡтьцемъ яко кнтора нареуена вѣста. много бо злато не прѣва

давша на въздвиженіе того монастыря, и прине-
 стїа и населенїа коупивша многа, и призывавше
 иже тръвоваахоу ѡбновленїа, снхъ ради яко свое
 ктиторѣ имъхоу тые, и написании съ пръвыми
 поминати се. и тогда пакыи светын много злата
 съ собою принесль нмь възше. Въ оутрѣи же
 днь възшьдъ въса сказоуеть цароу, како мона-
 стырѣ съ ѡтыемь въ светѣи горѣ съставяста, и
 просить еже ѡ нїемь царскаго оутврѣженїа, въ-
 поминает же и запоустѣвшн царскын монастырь
 глаголемын Зїгъ, аште да (сн п) снмоу съ въсакыимъ
 еже ѡтѣ не пръва нмь достоанїемь, въ подроужїе же
 себѣ и ктнтора црѣа въводеште снмь пръданїемь,
 глаголю. царь же ѡ снхъ и зълѡ радъ бывъ гла-
 голюеть: за нїе и азъ съ камн ѡбьштннкъ быти
 въ възпомннанїи егда и вы къ богоу въ светынхъ
 слоужбахъ, благоволенїемь прошенїе ваше съвер-
 шаю. Ане дреоуеть монастырь възше речеши
 Знѣ съ метохїамн и съ всякыи населеннн въ
 ѡбласть монастыроу Хїландароу, царскын мона-
 стырѣ сего нарекъ, и нн протомь нн ннзъмь
 кынмь ѡбладаема быти, царскыннъ писанїемь и
 сконнмь златынмь знаменїемь оутврѣднвъ, выдавъ
 смоу царь своєю роукою жьзль, и сего въ пръ-
 кѣи повелѣ хранити, и вънїгда поставлати бра-
 тїамъ нгоумена, сего яко царевѡ лице по срѣдѣ
 себѣ нмѣти, и царемь поставлѣма непштевати
 нгоумена, и яко ѡтѣ роукоу царевѡу ставн власть
 възымаюшта. и тако въса (бого)моудрнн съвер-
 шавъ съ царемь, многыи уѣстнн ѡдарованъ ѡтѣ-
 поустѣет се, и пръподобенноу ѡтѣцоу его на

ВСПОМНИАНІЕ ЛЮБЕЕ ЗЛАТО МНОГО ПАКИ ОУДДЕТЬ,
 ГЛАГОЛАЕ: ВСА ПРОШЕНІА ТВОЯ ИСПАЛНИХЪ, ОТЬУЕ
 СКАТЫН, МОЛИМЪ ЖЕ МОЛИТИ О НАСЪ ПРЪПОДОБНЕ ТИ
 КЪ ГОСПОДОУ МОЛИТВАМИ СЯ. ПРИИДИ ЖЕ ОТЬ ЦА-
 РА ПРЪПОДОБНЫИ КЪ МОНАСТЫРЬ ПРЪУНЫСТЫЕ БОГО-
 МАТЕРЕ СЪРГЕТНИЦЕ, ЕЖЕ БЪ ЗЛАТО ЦАРЕМЪ ДАДНО
 ЕМОУ ОТЬЦОУ ДОНЕСТИ, ВСЕ НИШТІИМЪ РАЗДАВЪ,
 ВСЕ БО ЕЖЕ ОТЬУЕЕ ЕГОВО БЪ, И ИЖЕ ЕГОВО ОТЬУЕЕ
 НАРЦААШЕ СЕ, ПАУЕ ЖЕ НИУТОЖЕ ГЛАГОЛАШЕ ОТЬЦЪ
 СВОЕ СОУШТЕ, НЪ ВСЕ СЫМОВНІЕ, РАЗВЪ ЕДИНОЕ ДОУ-
 ШЕ, ПАУЕ ЖЕ И СНО О БОЗЪ И СЪ БОГОМЪ ТОМОУ
 ПРЪЛОЖИЛЪ БЪ, ТАКО БО ПОКНИВАНІЕ И ПОСЛОУША-
 НІЕ ПРЪПОДОБНАГО СТАРЦА КЪ ЛЮБИМОМУ И БОГО-
 ДАРОВАННОМУ СЫНОУ ЕГО, ЯКО НЕ УЛОВИНА НЪ АГГЕ-
 ЛА ЕГО ПОМЫШЛАТИ, И ВЪНІЕГДА СЫНОУ ЯКО ОТЬЦОУ
 СТАРОСТИ ЕГО ПОСЛОУЖИТИ ХОТЕШТОУ, СТЫДЪАШЕ СЕ
 И ОТЬРИЦАШЕ, ТОЛНКО БЪ КЪ МІЕМОУ СМЪРЕНІЕ ЕГО;
 СЪ ЖЕ ПАКИ СЫМОВНІЕЮ ЛЮБОВНЮ ЕЖЕ НЪ ВСАКОИ
 ПОТРЕБЪ СКАТАГО СТАРЦА РЪБЬСКОЕ СЛОУЖЕНІЕ СЪВЪР-
 ШАШЕ, И НИКОГОЖЕ СПОДОБАШАШЕ РАЗВЪ СЕБЕ ПО-
 СЛОУЖИТИ ОТЬЦОУ; СТАРЦЪ ЖЕ СКАТЫН ЗРЕ СЕБЕ СЫ-
 НОМЪ ЯКО АГГЕЛОМЪ СЛОУЖИМА И ПОКНИМА, ИСТОУ-
 НИКИ ТОПЛИНХЪ СЛЪЗЪ РАДОСТНОЮ ДОУШЕЮ О МІЕМЪ
 КЪ БОГОУ СЪВОЖДАШЕ СЕ, ТЪМЖЕ ЯКО ШТИТОМЪ МО-
 ЛИТВАМИ ЕГО ОКРИАШАЕМЪ ОТЬ БЪСОВЪ СЪХРАНИ СЕ.
 ПРИХОДЕШТИМЪ ЖЕ НИШТІИМЪ КЪ ВЪШЕ РЕУЕНІИМЪ
 МОНАСТЫРН, И ПРИЕМЛЮШТИМЪ НИШТЕТЕ ПОМОЖЕНІЕ,
 И СЕ МЪКАА ЖЕНА БЛАГОФЕБРАЗНА И БЛАГОГОВЕННА
 ГОВЪННО ПРИСТОУПАШИИ ГЛАГОЛАЕ КЪ МІЕМОУ: СВЕ-
 ТЫН БОЖІИ БОГОЛЮБЕЕ, ТЕБЪ ПОКЕЛЪ МИ БОГЪ И
 ТОГО БОГОМАТИ СЪРГЕТНИЦА ПОДАТИ ТИ ПОВЕБЪВНОЕ

МИ НИИ. ВЪ ГОРѢ СВЕТѢН КЪ ОБЛАСТИ ТВОЕГО МОНА-
 СТЫРА ВЪ СІЕМЪ И ѠНОМЪ МѢСТѢ ДВѢ СКРОВНИШТИ
 ЗЛАТА ВЪЗЫСКАВЪ ѠБРѢШТЕШИ, ИЖЕ ВЪЗЫМЪ ВЪСА
 ИЖЕ О БОЗѢ ПОТРЕБНАА ТИ ОУСТРОИШИ. СВЕТЫИ ЖЕ
 ПОУЮДИЕ СЕ НЕДООУМЪННОМУ ТОМОУ ВЪЗВѢШТЕНІЮ,
 И ДАВЪ СЛАВОУ БОГОУ, УЪСТНОЮ СНО ВЪ СВОМ ѠТЬ-
 ПОУШТАЕТЬ. И ТАКО ЦѢЛОВАВЪ СВЕТЫИХЪ ЦРКВИ,
 ЦАРА ЖЕ И ПАТРІАРХА, АБІЕ ПОУТА ЕМАЕТ СЕ. И
 ОУБѢ СВЕТОУ ГОРОУ ДОСТИГЪ И ПРѢПОДОБНАГО СИ
 ѠТЦА Ѡ ГОСПОДИ ЖИВА ѠБРѢТЬ, ПРИПАДЪ ЦѢЛОУЕТЬ
 ЕГО, ЛЮБОВ ЖЕ И ПРИЕТИЕ ЦАРЕВО СЕМОУ ВЪЗВѢШТА-
 ЕТЬ, И ВЪСЕ Ѡ ГОСПОДИ ПРОШЕНІЕ ИХЪ ИСПЛЪНЪНО
 СКАЗДЕТЬ. Ѡ ВЪСѢХ ЖЕ СВЕТЫИ СТАРЦЪ БЛАГОДАРИВЪ
 БОГА И ПРѢХУСТОЮ ЕГО МАТЕРЬ, И ВЪСОУ НАДЕЖДОУ
 КЪ НИЕМОУ ВЪЗЛАГАЕ, И ВЪСА ИЖЕ Ѡ МОНАСТЫРН ДО-
 БРѢ ДОБРАА ѠТЦА СЪВРЪШИВША, ТОГДА ВЛАДНУЪСТВОУ-
 ЮШТОУ СРЪБСКЫМИ ЗЕМЛИМИ БЛАГОУЪСТНВОМУ САМО-
 ДРЪЖЦОУ СТЕФАНОУ, ЗЕТОУ БЛАГОУЪСТНВАГО АЛЕХІА,
 ЦАРА ГРЪУСКАГО, СЕМОУ ПРѢДАЮТЬ МОНАСТЫРЬ ѠБ-
 ЛАДАТИ И ПЕШТИ СЕ НИМЪ ИЖЕ Ѡ СВОЕМЪ ѠТЬУЪСТВѢ.
 СЪ ЖЕ ХРИСТОЛЮБЦЪ Ѡ СЕМЪ И ЗЪЛѢ ВЪЗРАДОВА СЕ,
 ѠТЬ СВОЕГО ВЛАДНУЪСТВА СЕЛА МИѠГАА И ДОБРѢНШАА
 ПОДАЕТЬ, ИЖЕ И ДО НИИИ НЕПОДВИЖИМА СЪБЛЮДАЮТ СЕ,
 ВЪ ѠБЛАСТЬ МОНАСТЫРА ХІЛАНДАРА ЗОКОМАГО, ЛЮДИИ
 ЖЕ И КѠНИИ ПРИПЛОДНЫМИ И ВЪСАКЫМИ СКОТЫ СЕ-
 ГО ѠБОГАТИВЪ, ИЖЕ И ПОВЕЛЪННО ВЪ ЕМОУ ПРѢ-
 ПОДОБНЫМА.

По сихъ мало поживъ прѢподобныи Ѡтьць нашъ
 Сімеѡнъ въ монастырн своемъ Хиландарн глаголе-
 момъ, въ мѣроу сѣврѣшеніа достигъ иже вѣсьмъ
 бога любештныи желанно, Сімеѡнъ дивны, Сіме-

онъ сладкъ, и дѣломъ Сімеонъ, Сімеонъ прѣнзе-
 штныи, Сімеонъ богоносныи и богомоудрыи, нже
 доблюетьвыи въ всакыхъ обрѣте се, въ земельномъ
 бо коннствѣ моужьствомъ оуднваемъ сказа се,
 правдою же и вѣрою оукрашаемъ, милостню и
 штедрѣтамн ништѣихъ оудобраемъ, къ царихъ апо-
 столъ, апостольскы бѣ люди свое наоучивъ и вѣ-
 рою просвѣтивъ, храми вѣсовьскые опровергъ, и
 цркъи богоу въздвигъ, ереси прогнавъ, и униш-
 телю введевъ, трѣиѣ злоуьстїа исторгъ, и лозоу
 благоуьстїа вѣры насадивъ, царство и красныихъ
 мира яко оумети прѣвѣдивъ, крѣстоносно и не-
 ѡбратно Христоу послѣдовавъ, страннь ѡтъ ско-
 нхъ и пришальць въ землѣи тоужденъ бога послу-
 шанїемъ бывъ, оученикъ и послушникъ сымоу, и
 въ поустыни съпостникъ, молитвамн и въздыха-
 нїемъ млыалнво и плачевно скончавъ житїе мѣи
 се, память доброую житїа хотештнмъ ѡставивъ.
 колнкынхъ похвалъ по коенждо моужа сего до-
 бродѣтелн, нынѣ не лѣт мн глаголати, оудльжет
 бо повѣсти вѣме. оубѣ многа прѣмноувъ, яко
 апостолоу апостола рекоу: подвигомъ добрымъ
 подвиза се, поста тетенїе събрьши, вѣроу съблюдь,
 вѣме къ богоу ѡшьствїа его наста, яко прѣнти
 на бесконьуюю и блаженноюю жизнь и въспрїе-
 ти штедимыи емоу вѣнць правдѣ за сконхъ троудъ
 и за спасемыхъ нмъ, нхже оуготова и нхже
 въздасть емоу господъ въ днь онъ праведни соу-
 дїи и всѣмъ възлюбльшнмъ днь явленїа его. и
 авїе призываетъ любнмаго сына своего и глаго-
 леть емоу: приближи се вѣме позванїа моего,

УЕДО, ОУЕДО СЛКА ѿ мнѣ ѿ БЛАГЫХ ДОУШИ МОЕИ
 ПОТРОУДНА СЕ ЕСИ, МЫИ ПАУЕ КРЕМЕ ПОМОШТИ
 МИ. ИМ БО СЛКА ПРОСИШИ ОУ БОГА, ДАСТЬ ТИ СЕ.
 СЪ ЖЕ ПРИИДЕ СЪ СЛЗДИИ ОБЪИМАЕТ СЕ ѿ БИИ
 ЕГО ГЛАГОЛЕ: ТЕБЯ ПАУЕ АЗЪ ПРИИДАЕ МОЛЮ СЕ,
 ГОСПОДИ ОУТЪЕ, ДА БЖОЖЕ ВЪ ЖИКОТЪ ТВОЕМЪ ТОПАИ
 МИ ТИ ВЪ ХриСТОУ МОИТВАМИ ѿ ВСЪХЪ ЗАИИХЪ
 ОКРИДАЕМЪ СЪБЛЮДОХ СЕ, И МЫИ ПАКИ ВЪ ХриСТОУ
 ѿТХОДЕШТОУ ТИ, ВЪ НИЕМОУ ПРИЕТИИМИ СИ МОИТ
 ВАМИ ДО КОИЪИИ ѿТЪ ЗАИИХЪ ПОКРОВЪ ЖИКОТОУ
 МОЕМОУ ѿТЪ ТОГО ИСПРОСИШИ, И ВСЪХЪ НАСЪ УЕДЪ
 ТВОИХЪ ѿ ГОСПОДИ И ВО ПАТИ РОЖДЕИИХЪ ТИ,
 ЗЕМЛЮ ЖЕ НАШОУ И ЦРЪКВИ, ѿ НИЖЕ ТРОУДНА СЕ
 ЕСИ, НЕ ѿСТАВИШИ ВЪ ГОСПОДОУ ВЪ СВЕТИИХЪ СИ
 МОИТВАХЪ. ПРИПОДОБНЫ ЖЕ СТАРЦЪ МИѾГЫ СЛЗДИ
 ИХЪ ГЛАГОЛЮЕТЪ: АЗЪ ѿ СЕКЪ ИИУЕСОЖЕ СЪВЪДЪ,
 ДОИДЕЖЕ БОГА ОУЗРОУ, И АШТЕ ПОЛОУУОУ ДРЪЗМОКЕ
 НИЕ, НЕ ИМАМЪ ВАСЪ ѿСТАВИТИ. И ВЪЗЛОЖЪ ПРИПО
 ДОБНИ РОУЦЪ СВОИ НА ЛЮБИМОГО СЫНА, И БЛАГО
 СЛОВАК(ЕТЬ) И, И МОИТВОУ ѿ НИЕИ ВЪ БОГОУ
 ОУМОЖИИЪ И ОБЪЕМАЕТЪ ЕГО СЪ СЛЗДИИ, ПОСАДИИЕ
 ЦРЪКОВИИЕ (ДА)ЕТ ЕМОУ. И ЕЖЕ ѿ СРЪБСКИИХЪ ЦРЪ
 ККАХЪ НЕ ИАКО(ИУА)ИИИА МИГОДА СЪВРЪШИТИ ЕМОУ
 ЗАПОВЪДАЪ, И ѿ СВЕТИИХЪ СКОИХЪ МОИТЕХЪ МОИТЪ
 ГЛАГОЛЕ: СЕДА БОРЪ ВО КРЕИИИ БЛАГОИЗКОИИТЪ,
 СЪВЪКОУПИИЪ ѿКАИИИЕ ПАТИ ГРЪИИИЕ МОЕ КОСТИ,
 И СИХЪ ВЪ ЗЕМЛЮ ЛЮДИИ МОИХЪ ПРИИЕСИИИ, И ВЪ
 ѿТЪ МЕНЕ СЪЗДИИИИИ ЦРЪКВИ СИХЪ ПОЛОЖИШИ, ИЖЕ
 ВЪ МЪСТЪ ГЛАГОЛИЕМЪИ СТОУДЕНИЦА ВЪ МОИСТЫРИ
 ПРИСВЕТИЕ БОГОРОДИЦЕ. БОГОМОУДРЫ ЖЕ СЛВА ВСА
 ЗАПОВЪДАЕМАА ѿТЦЕМЪ СЪВРЪШИТИ ИСПОВЪДАЕТЪ.

Призвал же въподобныи събора урьшутьскимъ кра-
 тїю и ѿ господи уѣда, и негождо ихъ по имени
 доензде и благословашеть, и всѣхъ свѣтло молити
 ѿ немь вѣднть, прѣдде ихъ когоу и прѣхнстан его
 богоматери, съ ними помощїю и смыоу своему
 богомоудромоу Савѣ, и тако ѿтпоуштаеть ко-
 гождо ихъ къ кеаїю, зановѣдавъ ннкомууже къ
 ннмоу до оутрѣи приходити, бѣ бо ношть оуже.
 и абїе въ послѣднен старости незданно юношѣ-
 ски ѿт ѿдра вѣстаетъ, и яко нѣкыихъ благо-
 родныхъ и любимыхъ намъ скѣтанихъ и вмсѣкыихъ
 ѿт чара прїити ождде, веселою доушею, свѣ-
 тлымъ и светнымъ аггелъскимъ образомъ оупра-
 снѣ се, и тако светныхъ и прѣхнстныхъ и бесамрѣ-
 тныхъ и животворештихъ и страшныхъ и оужа-
 сныхъ танихъ прїобитнѣ се, слава когоу ѿ всѣхъ,
 рекъ. по смх же мало кѣо уафѣкъ огнемь
 смрѣтъ кѣстьственые ѿбѣтъ быкъ. любнмому
 же сыноу еже ѿ послѣднен ѿтїи слѣужѣ оу-
 срьдно водензаштоу се, многымы нзантиемь
 салъхъ за всю ношть къ жалтырь надѣ ннмь нз-
 галголакъ, и ннногоже къ ннма вѣити сподоваш-
 етъ, нѣ едннѣ еднного оувѣнтаетъ, и благодарныѣ
 молитвы къ когоу вѣсвоиннаеть галголати. дѣноу
 же ѿсенташтоу, въ црѣковныи притворѣ вѣно-
 ситъ и, и еше позорѣ оумваенъ краиннко смѣ-
 ренїа видѣти, нже иногда вмсѣкъ бына и на зла-
 тныхъ и мекьныхъ въздѣде, яко едннѣ ѿт по-
 слѣдннихъ и ннштїихъ на едннѣи рокозинѣ лежа-
 ше моужѣ послѣдннѣ дыхде. братїамъ же ѿбѣстоу-
 пальнымъ и вааушнтымъ ѿтъда лишенїа, едѣвѣ

възмогъ прѣподобныхъ въздѣиѣ роукоу помаваетъ
 оутишїю быти. и възше свѣтломъ лицемъ яваше
 се и весело зре къ прѣвнстому образу хри-
 стовоу и къ прѣвнстому его матери, и како съ нѣ-
 кыми другими пое видѣаше се, разоумѣти же
 никомуже можаше се. въ концѣ же ѿлама до-
 стигъ, ясно сего глаголетъ: всако дыханїе да
 хвалитъ господа. и тако разоумно всѣмъ бысть
 яко съ аггелы аггелскою пѣснь и въ концѣ жи-
 тїа богоу похше прѣподобныхъ, и к томуу по
 ѿнон аггелскон пѣснн другда не сподоблетъ се
 провѣштати, на образъ же христовъ свѣтло зре, и
 яко въ роуцѣ его доушоу прѣдлагае яваше се,
 и се яко нѣкихъ добровонныхъ аромать въздоухъ ис-
 пльнѣетъ се, яко всѣмъ соушнымъ стоешнымъ ди-
 вити се недооумѣнномуу и незретеинномуу тако-
 вомуу благооуханїю, и тако сладце ѿ господн
 оуспе светын старць, прѣдавъ доушоу свою Хри-
 стоу богоу, егоже плаче всѣхъ възлюбн. припа-
 дѣетъ же любезн сынъ на все(устьное) лице
 ѿтца, и въ мѣсто топлыхъ вѣдъ кроушнымъ слъ-
 замн сне ѿмыкъ, сице же и прѣподобныхъ его
 роуцѣ многими слъзамн ѿмываетъ. на глагоу же
 и къ оунма сихъ възлагае целиваше и крѣстаобра-
 зно сихъ оуподобивъ на прѣсехъ поставлетъ, и
 тако съ всею братїею свѣште многын възъжегше,
 съ устьнымн же кандлы устьное и светое тѣло
 прѣподобнаго ѿтца съ подобными надѣгробнымн
 пѣснми и докоанымн слъзамн поухтше, въноуѣрь
 въ цркви прѣсветые богороднице мраморїемъ гробъ
 оукрашенъ нмоуште, въ немъ положше и къ мо-
 настыри глаголемымъ Хїландары, славесте ѿтца

и сына и святаго доуха ѿ покон блаженнаго и святаго ѿтца.

Богомоудрїи же Сава раздоууенїе прїемь, жалости въ коуиъ и веселїа ѿбытннкъ бывасть: жалости ѿ лишени друга, соупроуга и съподвижника и покрова къ богоу въ молитвахъ; радости же, яко сподоби се ѿтца до конца видѣти теуенїе съкръшивша, и всакыми добродѣтели оукрашена, и яко топаа прѣдъстателю къ Христоу молитвами прѣдпоустивъ. дъни же памети его светъи ѿтслаоживъ, милостїю и щедрѡтами нишнихъ и зълѡ сихъ обогативъ и поульъ, яко не ѡставиши оу себе ниуесоже нь все ѡтъдати приходештомоу множьствоу. Възъде же на срьдце его слово благоговѣнныѣ жены ѡне, ѿ ниенже прѣвѣе сказахомъ, како въ царствоуишнихъ градъ глагола емоу, скровниши двѣ възыскати къ светъи горъ въ ѡбласти хїландарской, абїе сътвори молитвоу къ Христоу богоу глаголетъ: слышоу Давида глаголюшта: богатство аште мимо теуетъ, не прилаганте срьдца, колми пауе порокоу и оукоризнъ достоинъ, иже раскопавае земаю, и сие ништен, егоже не положъ, възети тыште се. сихъ ради не даждь, господи, молитвами прѣустыи си матере по хотѣнїемъ гыблюшнихъ пороугати ми се врагоу моемоу, и аште не искоушь противнаго, нь о тебъ боужъ моемъ реуено ми юсть, по воли твоен, господи, да живнть се съкръвенное, аште ли, пакы и ѡтъ насъ рабъ твоихъ да оукрнет се, якоже и ѡтъ прѣвнхъ. И вънигда прїити емоу на нареуеннаа мѣста съ оууенкомъ сконмъ, мало копноукише, и се яко роукама

земахъ въ издавающнхъ храминѣ, и ни малѣ оу-
 стѣа рокоу погрѣшивше, въ немже скрѣпшѣа въ-
 хоу положена. мннмъ же самонъ тонъ быти прѣске-
 тонъ богородици благодѣтелици, нже то въ све-
 тому сказа глаголюшнхъ, нь смѣрае се светынъ
 сице измѣни явлѣнїе. и абїе множаншнхъ нже
 танноу хранешнхъ приведше, множество много
 златное възымше, въ своѣ принесомше, и събысть
 се пророкомъ господоу глаголюштоу: мое юсть
 злато и мое сребро, и емоу же хоштоу, дамъ ю.
 нь и се богодарованное сребро и злато не анхо-
 ннмъствоуетъ светынъ, оубѣо единоу юсть оудаетъ
 въ Константины градъ монастыроу прѣсветыѣ бо-
 городице свергетнце, дроугоу же большоу въ све-
 тѣнъ горѣ монастыремъ раздѣлаеть, третїю же по
 поустини келїамъ и въсьмъ ѡтходно жнеоушнмъ,
 уетвртоу своему монастыроу Хїландароу и въ-
 сьмъ ннштїнмъ. на то бѣ и шенъ се емоу, шбо
 добръ дѣлаштоу, їеуаггелскнхъ бѣ словесъ сверъ-
 шнтель бѣ въ всакнхъ, и пауе же снхъ зѣлаѣ сра-
 мааше се, въ нїгда поносити богоу несмытстоу
 нашему и глаголюштоу: аште въ уюждемъ вѣрнн
 не бысте, вѣше кто вамъ дастъ? тѣмъ многоа въ-
 паддюшѣа емоу шко калъ възымшше, и шко не
 своѣмъ нь уюждаа подаваше, все бѣ, еже не ѡт-
 нести можемъ, уюжде нареуе се. нь пауе снмн
 уюжднмн своѣ соушѣаа възыскати покелѣно нн
 юсть, нже стоешѣа и небеснаа, наше бо житїе на
 небесехъ реуе апостоль.

Не прѣва сказахомъ колнкоу любовь, колнко
 желанїе нмѣаше светынъ, еже ѡтъ всѣхъ оупразнн-

ти се и въ единенїи млыуанбо съдѣти, нъ въз-
 браненъ бысть нгоуменовъ, пауе же богомъ без-
 годнне ради юности. по снх же отъее пришьствїе
 оудръжа н, еже послоужити старости его, н еже
 по силѣ на троуды пооууати его, съ снм же н
 хожденїа къ царствоуюшннмъ н попеуенїа о съста-
 вленїи монастыра. окауе вьса о козѣ добръ мо-
 настырскаа оустронвь, н нгоумена поставнвь, спа-
 сенїемъ братїе пешти се, н отъца добръ къ богоу
 достигша видѣвъ н прободнвь, н отъ вьсѣхъ осла-
 боу полоуунвь, мьсто въ мьствѣ рекомьмъ Кареа
 нзредно обрѣтъ, водами оудобраемо н плодопос-
 ными дрѣвы оукрашаемо, н снѣ коупнвь отъ про-
 та, млыуанїю себѣ келїю сътвараетъ, н црьковь ске-
 таго н прѣподобнаго отъца Савы Іеросолмскаго
 създавъ, н мнѡгынхъ отърек се, н трїиш довант
 се хоуешнхъ црьковни оуставъ испальнати, сам
 же безмалвьствоуе въ келїи, пвнїемъ н молнтва-
 ми отъ вьсѣхъ къ богоу оупражнмаше се, пона-
 влаетъ юностине троуды, скоудно жнтїе н жестоуан-
 ше пауе прьвааго прїемлетъ, поштенїемъ н вѣд-
 нїемъ, козножаданнїемъ же н ноштнннмъ стошнїи
 вышншн бываетъ, вьса вже нмъ прьваа забвеннаа
 въ прѣдннмъ прѡстрѣтїемъ, оумнленїа же н таннпа
 н вьлеченнаа въздыханїа н слъзннхъ его нстоуїнїкь
 аште по достоанїю н по соушнствоу скажемъ,
 пекерно неискоуснынмъ н лъннвїнмъ вьмьннт се.
 съ таковою бо топлотою по сьмрѣти прѣподобна-
 го сн отъца въ мьствѣ томъ пожитъ, вьсь помы-
 словъ къ Христоу павнмемъ, н жко по все днн
 паметїю сьмрѣти оумирае, мнѡгааго же ради н пе-

прѣмъннаго поштенїа нзснхаюшти оутробѣ его,
 болѣзнь сѣ въноутрынни прїеть слезена его, и ѿтъ
 всакого тоука вѣстегноу н, и тако ненсцѣлно оу-
 мзвн сѣ. и вънїгда аште хотѣа бн ѿтѣрадннн
 послѣоужнн оутробѣ, болѣзнню и не хоте възбра-
 ннше сѣ. и тако все жнтїе его постѣ бѣше. бо-
 лѣзнь же тоу яко богоданноую помошь цѣлока-
 ше, больше соуднвѣ еже ѿ боужь сѣмрѣть неже жн-
 вѣтъ, апостольскымн пооучае сѣ: еанко вънѣ-
 шнымн нашѣ уловѣкъ нстѣвѣасть, и егда немоштьнѣ
 есѣмь, тогда плаче къ богоу възмлагоу. снѣе емоу
 подвнзаштоу сѣ, яко многымн завнстннкы на сѣ
 и въ доброе прїетн ревннтелею, вѣ и прошенїе
 емоу желанїемь къ богоу многымн, аште кое нзвѣ-
 штенїе ѿ скоемь ѿтѣцн видѣтн сподобнт сѣ. и въ
 едноу ѿтъ ноштен ношть сѣ нѣкымн свѣтлымн
 ходе шлает сѣ емоу прѣподобнымн сімѣонь прѣ-
 славно нензреуеннымн добротамн оукрашенѣ, и
 прѣсвѣтлымь плаче савннца вънцемь свѣтешть сѣ,
 и сего яко ѿтъ оунынїа въздвнзашта и веселе-
 шта и глаголюшта: к томоу не оуныван нн ѿскрѣ-
 блнн сѣ ѿ мнѣ, сыне възлюбленне, плаче же ра-
 доуи сѣ и веселн сѣ, сѣ бѣ по прошенїю твое-
 моу швнл тн єсть богъ о мнѣ, роднтелн твоемь.
 и сню славоу, юже на мнѣ прѣсвѣтлоую видншн,
 тою ме обогатн въсеблагымн прѣбогатїн богъ, и
 въунаа благаа и истннное и неѿтѣмлаемое сѣ
 Хрнстомь царство, и еже егда въ жнтїн мн глаго-
 лааше, нынн оупованїемь въспрїетїа радоую сѣ, и
 добротѣ недомыслныхь зрѣнїемь наслаждаю сѣ,
 дондеже въ накмытїе соуштьствнѣ соуштаа въс-

прїимемъ. благословенъ ѿ бога ты еси, яко хо-
 датан ми бысть възномуу блаженствоу и бескону-
 номоу семоу житїю. оубо и за ме твои троуды, по-
 дензанїа же и молнтвы твоє и милостыне възы-
 доше въ память прѣдъ бога, и за снхъ оуготован-
 наа ти благаа съ мною ѡжидают те. ны прѣвзе
 апостольскою благодѣтїю и властїю ѿ бога
 на земли обогатиши се, еже везати и раздрѣша-
 ти вины уловѣуьскыихъ съгрѣшенен, и свое ѿтѣ-
 ство светнелствомъ оупасы, просвѣтитъ же и на-
 оучишь, вѣрою же и правдою. и покаанїемъ къ
 Христуу приведеши люди свое, и светымъ мѣстомъ,
 въ нихже палтїю походи господь Іисоу Христось,
 поклониши се, ижеже въсе нже насъ ради страсти
 его волюю съдѣаше се, на срьдци своемъ
 напишешн, и многымъ ѡбразъ добродѣтелн мѣн-
 ши се, и вса законоположенїа христова нже на
 зданїи апостоа въ ѿтѣуьствѣ си испалишь, и
 тако къ намъ прїидеши, и тогда за ме и за мно-
 гымъ болшїихъ дарѡвъ сподобиши се. постинѣ-
 ства же и оучительства соугубеннымн вънци оу-
 крашаемъ, и въ коупь бесьмьртномуу блаженствоу
 сподобашасе, прѣсвѣтлыи еднносочѣтныи нераз-
 дѣльныи тронце истнѣ и истнѣ соушѣствьнѣ зрѣнїа
 наслаждающе се и сьланкьствоюще и съ всьми
 светымн боудемъ въ бесконуьныи вѣкъ вѣкомъ. Све-
 ты же ѿт видѣнїа въ себѣ бывъ обрѣте срьдце свое
 всьакымъ веселїемъ и радостнїю оутншенно, и
 яко на небеси не на земли мнѣти се мнѣвъ. не-
 беснымъ бо и снхъ съ ннмъ въ подобїи ѿтѣа ви-
 дѣнїа сълагодаше, а бїе ѿт рогози вьстаеть, и

СВѢТЛО КЪ ВЪШННЕМУ КЫСОКО РОУЦѢ КЪЗДНИЖЕТЬ,
 ГРОМОВНЫМЪ ПЛАЧЕМЪ И СЛЪЗНЫМЪ ОДѢЖЕНІЕМЪ ЗЕ-
 МАЮ НАПАДЕТЬ. КОИХЪ ѿ ТАКОВЫНХЪ КЪ БОГОУ БЛА-
 ГОДАРЕНІИ НЕ СЪГЛАГОЛА, ПОКЛАИТЕ СЕ И ВЕАНУАЕ,
 ХВАЛЕ И БЛАГОДАРЕ ТВОРЕШТАГО БЕЛІА И НЕИЗСЪДО-
 ВАНИА, СЛАВНА ЖЕ И ДИВНА, НИЖЕ НѢСТЬ УНСАД. КЪ
 ПРѢПОДОБНОМУ ЖЕ СИ ѿТЦОУ ЖКО НА УЛОВѢСТВЕ-
 НАГО ЗРЕ ГЛАГОЛІЕТЬ: БАДЖЕ ОУБЛАЖАЮ ТВОЮ НЕПРѢ-
 МЪННОУ УЕДОЛЮБІА ЛЮБОВЬ, ѿТЪЕ СВЕТЫИ. ЖКО ВЪ
 ЖИКОТѢ И ПО СЪМРЬТИ НЕ ѿТЛОУУАЕШИ СЕ НИШЕ-
 ДІА СРѢДЦА ТВОЕГО, И МНОГО ПЕУАКНОУЮ МИ ДОУ-
 ШОУ И СКРѢНОЕ МИ СРѢДЦЕ ТВОЕГО ПОДОБІА ВИ-
 ДЪНІЕМЪ АГГЕЛЬСКИМЪ ЖВЛЕНІЕМЪ ОУСЛАДНѢ ВЪЗВЕ-
 СЕАНА ЕСИ. КТО ЕСЬМЪ АЗЪ НЕДОСТОННЫИ, ЖКО СВЕ-
 ТЫИМИ ТВОИМИ МОЛИТВАМИ КЪ БОГОУ ОУДОСТОНА МЕ
 ЕСИ НЕБЕСНЫНХЪ И СВЕТЫНХЪ ЕГО КЪ МНѢ ПРІИТИ АГ-
 ГЕЛЬ, И ТВОИМЪ ЖВЛЕНІЕМЪ СИЦЕВАА МИ СЪГЛАГОЛАТИ,
 И ѿТ ОУНЫМІА КЪЗДНИГНОУТИ И КЪЗВЕСАИТИ ДОУ-
 ШОУ МОЮ. НИИИ ЖИЕ МИ ЕСИ, ГОСПОДИ МОИ, НИ-
 ИИ ВИДѢХ ТЕ, И ОУКЪРАЮ СЕ РЕЧЕНИИМЪ: ПРАВЕД-
 НИЦИ ВЪ ВѢКЪ ЖИКОУТЬ, И ѿТ ГОСПОДА МЪЗДА НИИ
 И СТРОЕНІЕ И СИЛА ѿТ ВЪШННГО. СЛАВА И ВЕЛИУІЕ
 ВЪ ВЪШННХЪ УЛОВѢКОЛЮБЕНКОМУ БОГОУ НИЖЕ ТАКО-
 ВЪЕ БЛАГОДЕТИ СПОДОБЛШАГО ТЕ. СЛАВА И УСТЬ И
 ПОКЛАНИНІЕ БЛАГОДЕТИ ЕГО, ЖКО И МЕНЕ ГРѢШНАГО
 СПОДОБНА ЖЕСТЬ СВЕТЫИИ СВОНИИ АГГЕЛЫ ВЪ ТА-
 КОВЫХЪ ВИДѢТИ ТЕ. НИИИ ИЗВѢСТНО, ДОУШЕ, О ТЕБѢ
 РАДОУЮ СЕ, И СРѢДЦЕМЪ ВЕСЕЛЕ СЕ, И ЖКО САМЪ
 АЗЪ ЕСЬМЪ СОУШТЬСТВІА ПРНЕМЛІЕ НИЖЕ ТЫ НИИИ
 НАДЕЖДАМИ РАДОУЕ СЕ НАСЛАЖДАЕШИ СЕ. НИИИ НА-
 УЕТЬКЪ ПОЛОЖОУ РАБОТАТИ БОГОУ МОЕМУ, БОЖИИ

же се и треветати немени скетаго его, и заповѣди его неохлонио съблюдати. Сице глаголакъ и съврѣшае жвакше се, бѣше бо и видѣти пауче и пауче добрыи дѣлаи по доуши наздяюшта се, и къ богу въсхожденїа оныхъ видѣнїемъ на срьдци своемъ поддгаше, и съ доуховными моужїи съвѣпрашае се, и по поустыни тѣскии живоуштихъ обѣходе и милоуе, и ништїихъ оуштредрае, и аште кто отъ странъ нан отъ поустыниіе медостатьуѣствоуе бѣ потребными, нан корабы съврѣшннн, нан дома наздати, нан ништеть покровѣ и поможенїе, нан въ конхъ моуждннхъ что трѣбоуе, всн шко къ прмстаннштоу отъ ништеты вѣлноуеми къ нѣмоу прнвѣлахоу, и покон мнлостн полоуѣлахоу, въсьм вѣ всь вѣ обрѣтае се. ннже бѣ колн ѡскоудѣлаше отъ ннго скрочнште хрнстоко, и земла бѣ отъкрнваше емоу скрочншта, шкоже сказахѡмъ. много же и пауче прнношахоу емоу отъ брата его самодрѣжца Стефана, зѣла бѣ любаше н, и шко вожїа аггела бѣвше се и послѡушаше н. къ снмже слышнте много благаоуѣробїе его и богатное мнлостню подданне.

Монастырь ҃ъсть въ светїи горѣ светыхъ апостолѣ нарицаемн Каракаль. сего же и по мороу разбонннцн къ ношнн оукрадше повоеваше, нгоумена оубѣ и братїю въ свое кораблие скезавше отъведоше, и вса монастырскаа назннвше съ ннми отъмесоше. моуунмом же и ннчесоже нмоушннмъ нскоупннн се датн, въ лавроу же снхъ прнвезше шко закланїа продаахоу, и аште кто отъ закланїа кого нскоупннть, глаголаахоу. многом же соушннмъ, и ннкомоуже мошнн въсьхъ нскоупннн, всн бо

ЗАКЛАТИ СЕ НАН НЗЕТИ ГЛАГОЛАХОУ, ВСЪМ ЖЕ СЪ
 НГОУМЕНОМЪ ОУТВЕРДИ СЕ МОНАСТЫРЬ И СЪ ВСАКЫМЪ
 ПРИУЕСТНЫМЪ ПОДАТИ ЛАВРАНОМЪ И ЗАКЛАНИА НЕУДО-
 ВЪУЬСКЫЕ СЪМРЪТИ НЗБАКИТИ СЕ. ЛАВРАНЕ ЖЕ ПРЪВЪЕ
 НЕОУМОЛНИИ, НА СИХЪЖЕ ѠНЕХЪ ѠТЬ НЕСЫТСТВА ВЪ-
 СЪХЪ НСКОУПНИКШЕ, МОНАСТЫРЬ ОУКѠ И СЪ ВСАКЫМЪ
 НАСЕЛЕНІЕМЪ ПРЪЕМШЕ ПОДЪ СВОИ ПОВИНОУШЕ. ИЗГНА-
 НИИ ЖЕ ѠНЫ СЪ НГОУМЕНОМЪ ЯКО ВСЪХЪ ПРИСТАНИШТОУ
 КЪ СВЕТОМОУ ПРИБЪГШЕ МИЛОСТИ ОУДОУИТИ ПРО-
 СЕТИ, ВСА Ѡ НИХЪ БЫВШАА ВЪЗВЪШТАЮТЬ. СЪ ЖЕ БО-
 ГОЛЮБЦЪ СЪТРЪПЪТИ НЕ МОГЫИ ЕЖЕ Ѡ НИХЪ СЪДЪ-
 АННАА СЛЫШАТИ, МНОГЫИ СЛЪЗАМИ ОУТВЪШИЖЕТ СЕ,
 ТАКО БО ВЪ ѠТЬ БЛАГАГО И БЕЗДОБНАГО СРЪДЦА
 ПОЖРЪТЬ ВСЕГДА И ПОТОПАЮЕЪ СЛЪЗАМИ. АСІЕ РА-
 ДОСТНОЮ ДОУШЕЮ ПРОШЕНІА НИХЪ ИСПЛЪНИТЕТЬ. МО-
 НАСТЫРЬ ОУКѠ И СЪ ВСАКЫМЪ ДОСТОАНИЕМЪ НСКОУ-
 ПИВЪ, НГОУМЕНА ЖЕ И СЪ БРАТІАМИ ИЗГНАНИИХЪ ВЪ
 НЪ ВСЕЛАСЕТЬ. НЕ СЕ ЖЕ ТЪУІЮ, НЪ И НЕДОСТАТЪИНАА
 МОНАСТЫРОУ И РАЗОРЕНАА НАЗЫДАВЪ, И ДО ЖИВѠТА
 НИИ ПЕШТИ СЕ ѠБЪШТАКАЕТЪ. ІЕСТЬ И НИИ МОНА-
 СТЫРЬ СВЕТЫХЪ М. МОУЧЕНИКЪ ВЪ МЪСТЪ ЗОВОМЪ
 ЗІРОПОТАМЪ. И СЪ ѠТЬ ТЪХЪЖЕ РАЗВОИНИКЪ ЗАПОУСТЪКЪ
 И ВЪ КОМЪНИЕ ПДЕНІЕ ПРЪКЛОИ СЕ, И СЕГО НГОУ-
 МЕНЪ СЪ БРАТІАМИ ПРІИДОШЕ КЪ СВЕТОМОУ РОУКОУ
 ПОМОШТИ И МИЛОСТИ ТРЪБОУЮШТЕ И ѠТИТИ ѠТЬ
 МЪСТА НИШТЕТИ РАДИ ГЛАГОЛЮШТЕ. СЪ ЖЕ БОГОМЪ
 БОГАТЫИ ПОДАТЕЛЬ И Ѡ СИХЪ МИЛОСРЪДНОЕ ТВОРИТЬ,
 НИШТЕТЕ ПОМОЖЕНІЕ ДАЕТЪ, И ЗАПРОДАНАА МО-
 НАСТЫРСКАА ѠТЪКОУПОУЕТЪ, И РАЗРАДЕМА ОУТВЕРДИВЪ
 И ЦРЪКОВЪ ПОПИСАВЪ И ВСАКЫМЪ БЛАГОЛЪПИЕМЪ ОУ-
 КРАСИВЪ КТИТОРЪ НАРНИЦАЕТ СЕ. ФИЛОТЕН НАРНИЦА-
 ЕМЪ МОНАСТЫРЬ, СЕГО БОГОЛЮБИВЪ НИКТО ПОУЕ ЗДА-

ти, съвршннн же немнннннннмь възбранн се, н съ
 шко н всн къ светомоу приходнтъ, н сего ктнто-
 ра въводе съкршеннн помоннн проснтъ. н семоу
 светнн смъреннню смърас се веселою доушею еже
 на съкршенннн богато подает.

Мнлостн съповѣдаюште, въ прѣдъ слово ндѣтъ,
 оудръжанн вышомь, нь оубо н се мнлостнвнннмь н
 боголюбннкнннмь доушамь добро сказаннн, пауе же
 скорь н оудобннн поуть, н къ богоу доведен, нже
 пауе всесъжженнн тълеснаго, поштеннн глаголю;
 н пауе всакое жрътвы н молнткы мнлостн отъ
 насъ хотештомоу. добро оубо унстота н молнтва
 н поштеннн, егда мнлостню н правдою ѡбдръжн-
 нн, н шко златнн верннгы внсромь правдою съкте-
 ште се. срамляю бо се безоумнннмь коуныхъ дѣвъ,
 за ннн нже бѣдннн дѣвство съхраннше, къ унсто-
 ть же н молнткь н поштеннню масло мнлостн не
 прнтежавннхъ, н сего радн свѣштоу свою немн-
 лосрднннмь оугасшоу нмоуште, брака же н урьто-
 га, радостн н веселнн не внннн съ Хрнстомь же-
 ннхомь въ правдоу сподобнше се, пауе же н дръ-
 зновенно на унстотоу н поштеннн оуповаюште зва-
 хоу: господн, господн, ѡтвързн намь. н се по-
 срамленнн послѣдннннн плаха достоннн, шко егоже
 радн женнха унстотоу мннште се поштенннмь хра-
 нншоу, къ ннмоужен дръзновенннмь ѡтвърстн звахоу,
 съ съ клетвою ѡтърнцает се нхъ н глаголю: амннн
 глаголю вамь, не вѣдѣ васъ. зрн те колннкыхъ радо-
 стн маломь лншнше се, зрн же мн пакы колнкѣ мн-
 лость любнмаа, прнндѣте, реуе, благословеннн ѡтъ-
 ца моего, наслѣдоунте оуготованное вамь царь-

ДОБЛЕЖШИ БЛАГОСТЬ. ВСА МОШТИЛА ТЕБѢ, ГОСПОДИ,
 БЪМЬ, БЛНКА АЩЕ БЪСХОШЕШИ, И СЛОГОУ ДѢЛО ПО-
 СЛѢДОУЕ ДОУХОМЪ ОУСТЬ ТВОИХЪ СВѢРЪШАЕМО. ОУСЛЫ-
 ШИ МЕ РАБА СКОЕГО, И НЕ ПРѢЗРИ МОЛЕНІА МОЕГО,
 ѿ НИХЖЕ ТЕБѢ БОГОУ МОЕМОУ ПРИЛЕЖНО МОЛЮ СЕ, ПО-
 ШЛИ ПРѢСВѢТЫИ ТВОИ ДОУХЪ, И ОБНОВИ КѢСТЫ НЖЕ
 ТЕБЕ РАДИ НАСЪ РАДИ ѿТЪ НЕБЕСЪ НА ЗЕМЛИ
 СТРАНСТВОВАВШАГО, ВЪ ТОУЖДИХЪ СТРАННОЛЕЖЕШТЕС, И
 НАНОИ ІЕ РОСОЮ БЛАГОДѢТИ ТВОЕЕ, КИО ОУПОНТИ
 СЕ ѿТЪ ОБНІА ДОМОУ МИЛОСТИ ТВОЕЕ, И ПСКИПЪТИ
 МЪРО БЛАГОУХАННО, НИЖЕ ОУМАСТНТЬ ДОУШЕ И ЛИ-
 ЦА РАБЪ ТВОИХЪ, БОЕШТИХЪ СЕ ТЕБЕ. ДА РАЗОУМЪЮТЬ
 ВСИ СЛОУ ТВОЮ И БЕСУНСЬНОЮЮ МИЛОСТЬ, И КОЛЬ
 БЛАГЪ ЕСИ БОЕШТИМЪ СЕ ТЕБЕ ПОДАТЕЛЬ, И ХРАНЕШТИХЪ
 ЗАПОВѢДИ ТВОЕ, И ШКОМЕ НА НЕБЕСИ ПРѢДЪ АГГЕЛЫ
 РАБОУ ТВОЕМОУ ѿТЪЦОУ МОЕМОУ МИЛОСТЬ ТВОЮ ПРО-
 БАВНАЪ ЕСИ, И НА ЗЕМЛИ ПРѢДЪ УЛОВЪКЪ ГОСПОДИОУ-
 ДИЕНВЪ ПРОСЛАВИШИ, ДА И АЗЪ НЕДОСТОННЫИ РАБЪ
 ТВОИ НЪЗЪСТНЪЕ ДРЪЗНОВЕННЕ ПРІИМОУ, КИО ПОСЛОУ-
 ШААЪ ЕСИ МОЛЕНІА МОЕГО, И ВЪ ПРѢДИСА ЖНЕѢТА
 МОЕГО ТЫШТНЪЕ БОУДОУ СЖЕ ОУГОДНИ ТЕБѢ, И ЕСИ
 ЛЮДІЕ ТВОИ СВѢДЕШТЕИ НМЕ ТВОЕ СЛАВЕШТЕИ И ПА-
 КЫ ПРОСЛАВАЖЕМЪ ТЕ СЪ ѿТЪЦЕМЪ И СВѢТЫИМЪ ДОУ-
 ХОМЪ НЫИИ И ПРНСНО И ВЪ КЪКЫ КЪКѢМЪ, АМИНЪ.

Пророуства даръ на моужи виждоу, и ѿтЪ ни-
 гоже даръ БОГА ПОХВАЛЮ, ДРЪЗНОВЕНІЕ ЖЕ ЕГО
 И СЖЕ КЪ БОГОУ КЪРА ДНЕИТЪ МЕ И ОУЖАСАЕТЪ. ВЪДѢ-
 ШЕ КИО ВОГЪ СВѢРЪШИТИ ИМАТЬ ПРОШЕНІЕ ЕГО, КИО БИ
 СЕ СЫНЪ ОУ ѿТЪЦА ПРОСНЪЕ УТО, И ОУПѢКАЕТЪ ШКО
 ДАТИ КМОУ ИМАТЬ. ДРЪЗНОВЕННЕ ЖЕ И КЪРА ЕГО УЮД-
 НА, КИО СЕ КТО ДРЪЖЕ КЪ РОУКОУ ЦАРЕВО ДАРОВАНІЕ

СЪЗЫКАЕТЬ ДРОУГЫ И СОУСЯДЫ ГЛАГОЛЮЕ НИМЬ: ПРІИ-
 ДАТЕ, НА МНѢ ЦАРА МНОГОСТЬ ВИДѢВШЕ, И ОУБЛАЖИТЕ
 МЕ ЯКО ВЕЛИКА ПОЛОУУЫШАА, СИЦЕ И СЪ ОУПОВАЕ, И
 ЯКО ПОВНИМА И КЪ СВОЕМ БОЛИ БОГА НИМЪЕ, ПРИЗЫ-
 ВАЕТЬ ПРОТА И СЪ ПРОУІИМИ НГОУМЕНИ И СЪ СТАРЦИ
 КЪ ДВАХЪ ИМЕНИТІИХЪ НА ПАМЕТЬ ПРЪПОДОБНАГО СИ
 ОТЬЦА. И ПРИШЪДЪШОУ МНОЖЕСТВОУ ЗВАННЫИХЪ И
 НЕЗВАННЫИХЪ ЯКО ОУТЪШИИТИ СЕ МОНАСТЫРЮ, СВЕ-
 ТЫИ ЖЕ ОУКРАСИВЪ ЦРЬКОВЬ СВЕТОУЮ ВЪСАУЪСКИИИИ
 БЛАГОЛЕПІЕМЪ, И ГРОБЪ ПРЪПОДОБНАГО СВЪТЛО ОУ-
 ТКОРИВЪ, И БЫКШОУ НАВЕУЕРІЮ ПАМЕТНА ЖАЛМСКАА
 ОУЗАКОНЕНІА ОУ ГРОБА СВЕТАГО ОТЬЦА ОТЬПЪВШЕ,
 ВЕУЕРИ ЖЕ ПРІЕМНИ БЫВШЕ И ПОКОН ПОЛОУУИТИ ХО-
 ТЕШТЕ, ПРІЕМЪ СВЕТЫИ СВЕТАГО ОТЬЦА ПРОТА, И СЕ-
 ГО ВЪ ЦРЬКОВЬ ВЪВЕДЪ, ГЛАГОЛЮЕТЪ КЪ НИМОУ: АЗЪ
 ОУБѢ, ОТЬУЕ, ПО СВОМОУ КЪЗЫКОУ СЪ СВОНИИ БРА-
 ТІАМИ ВЪСХОЖДОУ ОУТРЪИМА СЛАВОСЛОВІА НА ПІРГОУ
 СВЪРЪШИТИ, ТЫ ЖЕ, ОТЬУЕ СВЕТЫИ, СЪ ВСЪМИ СВОН-
 МИ ЗДЕ ВЪ ВЕЛИКОИ ЦРЬКВИ ОУТРЪИМА ПЪНІА Ѡ ПА-
 МЕТИ ПОДОБНАА ОУ ГРОБА ОТЬЦА МОЕГО ОТЬПОИТЕ,
 И МОЛИТЕ Ѡ ПОКОН ЕГО, МОЛЮ СЕ, И ЕГДА БОГЪ ПРО-
 СЛАБИТЬ РАБА СВОЕГО, ЛШТЕ ВАМИ ЗВАНЪ БОУДОУ, ПРІИ-
 ДОУ КЪ ВАМЪ. И ЦРЬКОВЬ СВЕТОУЮ ЗАТКОРИВЪ, ПРО-
 ТОУ КЛЮУЕ ВЪДАЕТЪ, И МОЛИТВОУ ВЪЗЪМЪ НА ПІРЪГЪ
 ВЪСХОДИТЬ. ПРОТЪ ЖЕ НЕДОУУМЪЕ СЕ ПОМЫСЛОУ СВЕТА-
 ГО Ѡ УЕМЪ ГЛАГОЛЮЕТЪ, ГЛАГОЛА: ВОЛИ ГОСПОДИИ ДА
 БОУДЕТЬ. И КЪДАВЪ КЛЮУЪ СЛОУЖЕШТОМОУ И, ВЪХО-
 ДИТЬ ВЪ КЕЛІЮ ПОКОН ПОЛОУУИТИ, И ВЪСЪМЪ СОУШТІИИИ
 ПОКОН ПРИЕМАЮШТІИИИ, БОГОНОСИИИ ЖЕ ВЪСЕНОШТ-
 НОЕ БЪДИИИИИ СТОКНИЕМЪ ПОДЪЕМАЕТЪ, ПО ПРЪВОМОУ
 ПРОШЕНІЮ МОЛИТЬ, ПРИПАДАЕТЪ, ПРОСИТЬ МНОГОИИ

ѿть всемогущаго бога, глаголю: всесдръжителю
 прѣблагыи господи, оусамши раба своего, всегда
 и пакы нынѣ молешаго те, росоу благодѣти
 светаго ти доуха на оудроуеиные, нстакшесѣ ко-
 сти постомъ тебе ради, на раба твоего ѿтца мо-
 его нзлѣавъ, мѣромъ нхъ обновивъ, и нскыпѣти съ-
 твори, и якоже на небесы и на земли прослави-
 ши слоужителю своего; яко прославляюштоу ти
 ѿтца моего, и азъ съ нимъ ѿ тебе его ради про-
 славаю се, и вси пришѣдшени днѣ съ, твою еже
 на насъ милость видѣвшѣ, тебе прославетъ, и насъ
 познають яко и мы твои вѣрныи рабы есмы, и на
 те оуповаюште, и тебе любеште, свои ѿставивше,
 и тебе послѣдовахомъ. Врѣмени же пришѣдшоу
 оутрѣниаго славословіа, протоу же и всѣмъ соу-
 штинъ съ нимъ въ цркви сѣа съвршаюштинъ, и
 светаго памети оуставленнаа поюштинъ, ѿтра-
 доу и поконна мѣста ѿть бога емоу просештинъ,
 акѣе яко нѣкыи аромать благовоиныхъ доуха света-
 го благодѣти црковъ испальни се, всѣхъ доушею
 и срдьци оусладивши, веселѣи и тихостни сътва-
 рает, и вси оудивленни бывше невидимои благо-
 дѣти, глаголадоху: ѿть коудоу сѣе? и се яко доухъ
 шоумеште врѣиѣемъ ѿть гроба светаго, и близъ
 стоеште и ходеште видѣти бываемое, дбне оузря-
 ше мраморныи светаго гробъ благодѣтию све-
 таго доуха мѣромъ яко водами наводивши
 се, и всоудоу испальншемъ и истоунника те-
 коушта и црковъ ѿблграюшта и ѿблагооу-
 хаюшта, и оудивленіемъ оужаснѣи ѿтскоуше
 протоу възвѣштають. прот же и съ соуштинъ съ

НИМЪ ВЪСЪМН ПРНТЕНШЕ, И ВНДЖЕНШЕ ГРОБЪ МҮРО-
 ВРНІЕМЪ ВЪСОУДОУ НСПЛЫНЖЕМЪ, И ШТЬ ОБНАІА НЕ
 ТОУНКА НА ЗЕМЛЮ ТЕКОУШТА ОУДНВЛЕНН ЖЕ ВЪ МОУ-
 ПЪ И ОУЖАСН БЫВШЕ, ОУТРННА ЛВІТА ШТАВАШЕ,
 СТРАХОМЪ И СЛЪЗАМН ЗВАХОУ: ГОСПОДН ПОМІЛОУН.
 ТОГДА ПРОТЬ ПОМЕНОУКЪ ГЛАГОЛЬ СВЕТАГО СЖЕ РЕЧЕ
 СМОУ, ВГДА БОГЪ ПРОСЛАВНТЬ СВОЕГО ОУГОДННКА,
 АШТЕ ВАМН ВОУДОУ ЗВАНЪ, ПРНДОУ И АЗЪ, АБІЕ ЗВА-
 ТН ЕГО СКОРО ПОКЕЛЪВАЕТЪ. ПРНШДЪ ЖЕ СВЕТЫН СЪ
 РАДОСТНО, И ВНДЖЪ НХЖЕ НЕ НЕ ВЪДЪАШЕ, ВЪСВЛА-
 ГАГО БОГА ПОХВАЛЖЕТЪ, И ЯКО САМОГО ШТЬЦА СВЕ-
 ТЫН И МҮРО ТОУЕШТІН ГРОБЪ ЕГО ШБЪЕМЛЖЕ ЧЛЛОУ-
 ЕТЬ, И МНОГУНХЪ СЛЪЗЪ ИЗЛІТНЕМЪ И ТОЯЛОЮ ЛЮБО-
 ВНОЮ СЕГО ОКРОПНЪ. ТАЧЕ ПРНЪЕ ПРОТЬ СВЕТЫННМЪ
 И БЛАГОУХАННЫМЪ МҮРОМЪ КРЪСТА ШБРАЗОМЪ ВЪСА
 СВОМ ОУМАШТАЕ ЗНАМЕНАЕТЪ ЧЮВЪСТВІА. СІЦЕ И СВЕ-
 ТАГО ОУМАШТАЕ ЗНАМЕНАЕТЪ. ПО СЕМЪ И ВЪСН СОУ-
 ШТІН ПРОТОМЪ СВЕТЫННМЪ ПОМАЗАЕММН МҮРОМЪ И
 ЯКО ШТЬЦЕМЪ ШСВЪШТАЕМН ВЪВАХОУ, И СЛНЦН ДОУ-
 ХЫ НЕУНСТНМН МОУДНМН СОУШТЕ И ВСАКОЮ БОЛЪ-
 ЗННО ШТЕКУАЕМН ПРНКОСНОВЕНІЕМЪ ГРОБА И ПОМАЗА-
 НІЕМЪ СВЕТАГО МҮРА ШТЬ НЕНАДЪАНІА НСЦЪЛЕНІЕ И
 ЗДРАВІЕ ВЪСН ПРНМАХОУ, БЛАГОДАРЕНІЕМЪ ЖЕ МНОГОМЪ
 КЪ БОГОУ И ПРНПОДОБНОГО ДЪХОУ ОУВЛАЖАЮШТЕ. НЕ
 ТЪКМО ЖЕ ШТЬ СВЕТЫНХЪ МОШТЕН МҮРО НСТЪКАТН,
 НЪ И ШТЬ СОУХАГО КАМЕНЕ И ВАРД, НДЕЖЕ БЪ СТЪП-
 НОПНСАНІЕ ПОДОБНЕ СВЕТАГО, И СІМ МҮРО ПРОЗЕНА-
 ТЕЛНАА НА БОЛШВЕ ОУДНВЛЕНІЕ ОУСТРОН БОГЪ, ПОКАЗАЕ
 ВЪСЕМЪ КОЛНКОУ ЛЮБОВЪ НЪ СВЕТЫМА ПО ННХЪ КЪ
 ННМОУ ЛЮБВН НМАТЬ, СЛАВШТЕЕ БО МЕ, РЕЧЕ, ПРО-
 СЛАВІЮ. НЖЕ ПАЧЕ СІА ВНДЪВЪ ПРОТЬ И ВЪСН СОУ-

шїѹи съ нимь оужасны уюдеси пауче съ нимь вые-
 ше понавѣаютъ плаучь, господи помилуѹи зовоу-
 ште, и исповѣдаюште же . . . и благодареште гла-
 голють: келен еси господи въ дѣлѣхъ твоихъ, и
 днѣхъ въ штедрѣтахъ, доваветъ намъ грѣшныимъ
 извѣщенїе снѣ твоее милости, коликѹ божьства
 любовь къ уловкѣмъ имаша, иже твое заповѣди
 хранештїихъ. кто довольнъ сказати славы твое, нан
 постижнъ твою изрешти милость! слава твоемоу
 милосрѣдїю, слава твоимъ штедрѣтамъ, слава тво-
 емоу уловкѣлюбїю, слава еже къ намъ твоемоу
 благоустроенїю, ѿ всѣхъ благыи господи, слава те-
 бѣ. По снхъ скончавшихъ оутрѣнка славословіа
 таже и божьстеноуію светоуію слоужбоу, пакы све-
 таго призвавъ протъ съ всѣми нгоумени и старци
 и съ всѣми пришѣдшїими, и благословяше и житїе
 прѣподобнаго писанїемъ памятно ѡставити и съ
 светымїи празновати. ты же трѣжество еванко съ-
 творъ въсѣмъ пришѣдшїимъ, любезно оууреднѣ, и
 къхъ милостивкою доушею и прострѣтою роукою
 ѡтъ прѣвнхъ и до послѣднѣго ѡдаровавъ, про-
 та же и соуштїихъ съ нимъ пришѣдшїихъ тридѣ-
 невно оуурѣжде оудрѣжавъ, и поустми велико
 ѡдаровавъ, и тако въ скож нимъ кождо ѡу-
 поушталеть. Светыи же своводоуѡтъ пришѣдшїихъ
 полоуунѣ, выходитъ въ црковь, и снѹ ѿ себѣ за-
 творивъ, падаетъ на зѣмлю, припадаетъ къ богу,
 ирѣсм бїетъ нешѣдно, ѡгнннхъ слѣзъ изливаетъ,
 благодаре и похваляетъ къ немоу глаголетъ: кто
 есмь азъ, господи, и что ксть домъ ѡтца мое-
 го, мно снѣ милость твою на насъ оуднѣлаешн,

и не прѣзрѣлъ еси моленїа моего, недостоннаго и грѣшнаго си раба, и еже к тебе мое прошенїе нечеловѣкъ? что ти въздамъ ѿ всѣхъ благомысли твоихъ? изнемагает ми оумъ, твою благоусли оуднѣше се, достоинно хвалити и пѣти тебе не възмаглю. слава тебе прѣблагому, слава тебе прѣштедроуму, слава тебе благопослоушанкому иже съ вѣрою молебствих ти се, слава тебе събезнаеелне ѿтцоу сыне, слава и безнаеелному ти ѿтцоу, коупно и съ светымъ и едносоушнымъ доухомъ, владыко Христе цароу бесмыртымъ, развѣ тебе много бога не съвѣмъ, животомъ и смыртню ѿбладаюшта. видѣста бо оунъ мой спасенїе твое, иже и по смырти нынѣ оуднѣлъ еси раба твоего, ѿтца моего, прѣдъ лицемъ всѣхъ людїи, соуштинъ въ странахъ сихъ. свѣте въ ѿткрѣвенїе наше, яко да тобою познають яко и мы истиннымъ твоимъ рабамъ есмы и вѣрнїи тронувсїи поклонники и въ славоу моемоу ѿтвѣствоу, людїи твоихъ, некаго їсраиля. кто ти се великому мнлосрѣдїю не дивитъ? слава тебе, боже, слава тебе. къ светому же гробоу прѣподобнаго си ѿтца пришѣдъ, и ѿбѣемлю сего цѣлоуетъ, многие свое слзы съ ѿного мѣромъ раствараетъ, прилагаетъ срѣдце, и оустнѣ и оунъ, въ коупѣ же и вса своа уюстка оумаштае ѿсвѣщаетъ, и единъ къ единому яко къ живоу прѣклон се, възстаетъ, молитвенника ѿ мнмоукиныхъ свонхъ, прѣдъстателю же ѿ настоящеемъ къ богу прѣдлагаетъ. житїе бо сие, рече, льстивно и уловѣе кестство прѣдънадеи кестъ, и никтоже ѿтноудъ не етъ страсти или по-

рокоу не причестья оудостонт се, тыню богъ едннъ. снх и нна многа яко въ оуши отьцоу на гробъ сыглаголавъ, и стькльннцоу нже оть светнхъ его моштен уьстнлго мурѧ налїавъ, хоте самодрьжцоу Стефаноу благословенїе еже оть отьуе даровати благодѣти, и тако къ братїи нзъшьдѣ, и снх оутъшнѣвъ, попразднѣствїемъ отьца и словеси доуховннмн доуше нхъ насытнѣвъ, мнрѣ давъ нгоуменоу и всѣмъ соуштїнмъ, къ млыанїа келїи въ Карее вьсходнтъ.

Прѣподобнн же протъ Дометїе, нже їер(о-соли)мнтъ нарицаемн, нть божьствнаго доуха благодѣть нмѣти сподобѣ се, божьствнаго Сакоу доушоу плодовитоу добродѣтелнн зрѣше се, и пророуьства же даръ на нѣмъ видѣвъ, вьнїегда призыванъ оть нїего на память отьца его, проовѣдѣвъ бо хо(теш)тадъ быти оть бога уюдеса муронзланїа оть светнхъ моштен его, глагола къ нїемоу: вьнїегда нрославнтъ богъ раба своего, отьца моего, вами позванъ боудоу, прїндоу и азъ, оуднѣлмаше се пророуьствоу и крѣъ и дрѣзновенїю моужа, и оть хотештен быти на нѣмъ обнлнѣнн благодѣти снце прорнцае глаголаше: яко боудеть съ мнѣгннмъ къ богозваннню наставннкъ, оупасет же добрѣ заблоуждѣшнхъ доуше жьзломъ вѣры, и на пажнтъ благоуьстїа словомъ призоветь, боудет же и всѣмъ пчуалннмъ мнлостннко оутъшенїе. Тѣмже и прѣнзланѣа люблмаше н, и поунташе н, и безмѣрнаго ко ради смѣренїа его и кротостн простнѣ и безлоукаства любкѣ, и къ сѣмн любнмъ бѣ и поунтаемъ, и вьнїегда въ сѣ-

БОГЪ СЪСНІ ОТЬЦЕМЪ , СЪ ПРЪВЫМНН МЪСТО ДЛАХОУ
 БМОУ , Н КОМОУ НЕ БЪ ЛЮБЕНН ЕГОЖЕ БОГЪ ЛЮБАШЕ?
 МНОГАШН ЖЕ ПРОТЬ , ККО ХОТЕ БЛАГОСЛОВЕНН
 СЕ ОТЬ НІЕГО , НОУЖДАШЕ Н ПРНЕТН САНЪ СВЕШТЕН-
 СТВА . ОНЪ ЖЕ СЛАВЫ ОУБЪГАЕ , НЕДОСТОННА СЕБЕ НА-
 РНЦДАШЕ . ПРОТЪ ЖЕ ГЛАГОЛАШЕ : ДА БЫХЪ АЗЪ ТВОИМЪ
 НЕДОСТОННСТВОМЪ ОБЛОЖЕНЪ . ПАКЫ ЖЕ СЪПОСОБНИКЫ
 МНОГЫН НА СЕ ПРНЕМЪ , ЕДКА ВЪЗМОЖЕ ОУБЪДНН ЕГО ,
 ГЛАГОЛА КЪ ПРОТОУ : КОЛИ ГОСПОДНН , ОТЬБЕ , ТВОЕ
 ПОВЕЛЕНІЕ НА НАСЪ ДА СЪВРЪШНТЬ . ПРНШЪДЪ ЖЕ КЪ
 МОНАСТЫРЬ СВОН ХІАЛАНДАРЬ , Н ТОГДА СОУШТОУ ЕПН-
 СКОПУ БРІСОУ ННКОЛАЮ , ПРНЗВАНОУ БЫВШОУ КЪ
 ХІАЛАНДАРЬ , Н СКЕТОУЮ СЛОУЖЕОУ СЪ МНОГЫМН СВЕ-
 ШТЕННННМЪ СЪВРЪШАЕ , ДІАКОНА СКЕТАГО ОСКЕШТАЕТЪ .
 ВЪ ОУТРАН ЖЕ ДАНЪ ІЕРЕА СЪВРЪШАЕТЪ . ПО СНХЪ ОУ-
 ТЪШЕНІЕ МНОГО СЪ БРАТІАМН Н СЪ ННШТНМН МНО-
 ГЫМНН ПОЛОУУННШЕ , Н ННШТІН ОУШТЕДРЕНН БЫВШЕ ,
 ІЕВННСКОПЪ Н СОУШТІНМЪ СЪ ННМЪ ПРНШЪДЪШНМЪ
 ОДДРОВАМН ВЪ СВОМ ОТЬХОДЕТЬ . СКЕТЫН ЖЕ ККО
 НОВОСКЕШТЕНННЪ НГОУМЕНА Н БРАТІЮ БЛАГОСЛОВЕННЪ ,
 Н ВЪСЪМЪ МНРЪ ДАВЪ , ПАКЫ ВЪ КАРЕН МАЛУАНІА КЕ-
 ЛІЮ ДОСТНЗДЕТЬ . ПРНШЪДЪ ЖЕ КЪ ПРОТОУ , ККО ВО-
 ЛЮ ЕГО ПАУЕ ЖЕ ВОЖІЮ СЪВРЪШННЪ , БЛАГОСЛОВЕНН
 СЕ ХОТЕ ОТЬ НІЕГО , ПРОТЪ ЖЕ ОУСРЪТАЕТ Н , Н ККО
 СЫНА ЛЮБЪЗНО ПРНЕМАЕТЪ , Н ККО ОТЬ ОТЬЦА БЛАГОСЛО-
 ВЛЖЕТ СЕ , Н НОВОСКЕШТЕННОУЮ РОУКОУ ЕГО ЦЪЛОУЕ ,
 НА ГЛАВЪ СВОЕН ПОДАГАЕТЪ . СЪ ННМЪЖЕ ЛЮБЪЗНО
 ТРАПЕЗЪ ПРНЕМЪНЪ КЫВЪ ОВЪШТНО Н СЛОВЕСН ОУТЪ-
 ШНВ СЕ , ВЪ СВОЮ КЕЛІЮ ОТЬХОДНТЬ , НДЕЖЕ ПОСТННН-
 ХЪСКИ СЪВРЪШАШЕ ЖНТІЕ . О СНХЪ ЖЕ НОУЖДННХЪ РА-
 ДН МОНАСТЫРСКИХЪ ПОТРЪВЪ НЗВОЛН СЕ ОТЬЦОУ ВЪ

градъ солоуѣнскы прѣити, и вышѣ въ светоую
 црковь светаго страстѣносца христова велико-
 мѣуѣенна Димитріа, и светын мѣротоуѣныи грѣбъ
 его любезно цѣлоуавъ, и светынмъ его мѣромъ
 помазавъ се, и тако въ скон монастырь въ Фѣдо-
 каѣи вышѣ ѡбитаеть. и тоу бо бѣ много дава
 злата на въздвигноуѣе монастыра того, тѣмже
 яко ктиторъ имѣахоу нже въ немъ живоуштен.
 По снхъ иде къ светомоу ѡтцоу митрополит-
 тоу тогда соуштомоу Костандію, съ же любезно
 и приемъ, бѣ бо ѡтъ много слышалъ нже ѡ немъ
 добродѣтели, и желаетъ бѣ видѣти его. приаоути же
 се въ то время прѣити епископоу светые горы
 кыше реуенномоу Николаю, и съ вѣса извѣстнѣ
 митрополитоу сказавъ нже ѡ блаженнѣмъ Савѣ и
 сже ѡ отци его прѣподовнѣмъ Сѣмѣонѣ, како въ
 наше рѣди, галголе, мѣроврѣнѣмъ ѡтъ светынхъ
 моштен его прославы и оудны богъ. снхъ же мн-
 трополнтъ слышавъ, въ уюдо положи слово, бога
 похваляетъ, и светаго уестѣе призываетъ любве
 его наслаждааше се. и пришьдшоу благодарѣн-
 тоу днн светаго праздника, митрополнтъ хѣте съ-
 вршнтн светоую слоужбоу, и съ нимъ Николае
 епископъ Ересоу, и Миханъ Касандріе епископъ,
 и Димитріе адрамерскы епископъ, оумолише све-
 таго съ ними слоужьбннкоу быти, ѡн же повелѣ-
 нію повинѣвъ се, съслоужьбннкъ бескрѣпннъ слоуж-
 бѣ и съобьштннкъ светынхъ таниъ съ ними бывъ,
 и тогда митрополнтѣмъ и епископѣмъ благословенъ
 бывъ, архімандрита и нарѣкоше, и набедрѣннцоу
 вѣнцѣмъ слоужити светоую лутоуѣрїю благословнше

и носити, и изъшъдышнмъ нъзъ цркъке, ѡбытно
 яко страшныи и светые трапезы и пльтьскыи при-
 емни быше. и тако любьзно разьстааніе светын
 сътвори съ митрополитомъ, и потребнаа монасты-
 роу съвършннкъ, и юже мұра стьклъннцоу ѡтъ
 светынхъ моштен прѣподобнааго си ѡтца ноша-
 ше, сню любьзномоу си братоу самодръжцоу
 Стефаноу оудавъ, и вса, кже богъ ѡ прѣподобномъ
 съдѣа, на хартїи написавъ, и съ светымъ мұромъ
 оудаетъ. и тако пакы-въ светоую гороу възвраща-
 ет се. посланнымъ же сръбьскыи землѣ дошъдъ-
 шнмъ, и светаго мұра стьклъннцоу и съ писанни
 принесшен самодръжцоу Стефаноу вьдають. съ же
 христалюбьць съ радостію велнкою вьставъ и по-
 кланнне се снмъ прнемае цѣлоуетъ, и писанїа же
 проусть, вса послѣдованнаа кожїнмъ штедрѡтамъ
 еже ѡ прѣподобнѣмъ Сїмеѡнѣ ѡтци своемъ раз-
 оумѣвъ, плачетъ радостнымъ на мнозѣ ѡбѣтъ
 бывъ, благодарнѣ же бога мнозѣмъ оуднвляемїемъ
 штедрѡты его похваляе, и прнзвѣвъ светнтелѣ
 своего и всѣхъ тогда соуштїнхъ тоу благорѡд-
 ныхъ, и всѣмъ къ оуслышанїе повелѣвъ послѣ-
 нїе проуести, и всн слышавше ѡ благодѣтн бо-
 жїнхъ уюдєсь, еже събывшнхъ се на прѣподобнѣмъ
 его ѡтци, оуднвляени бывахоу, и бога похва-
 ляхоу.

Хоштоу зде ненавнсть братома сказати, и
 стоудомъ вьстезаю се. нъ не братню ѡсоуднмъ,
 нъ нже снхъ ненавнстн нсходатаа бывша, ѡного,
 нже нс прѣва гръдостню възнесъ се, къ себѣ рекъ:
 поставлю прѣстоль мон на облацѣ, и боудоу по-

ДОБИТЬ ВЪШНІЕМОУ, И СЕГО РАДИ СЪ НЕБЕСЬ И СЪ
 НИМЬ СЪОТЪСТОУПНВШИМИ СИЛАМИ НА ЗЕМЛЮ СВЪРА-
 ЖЕНЬ БЫСТЬ, ИЖЕ ЗАКНИТИ И НЕИВНИТИ И ЛЪЖИ
 ОТЬЦЬ, ИЖЕ ИС ПРЪВА УЛОВЪКОУКІНЦА ДІАВОЛЬ, ИЖЕ
 ПРЪВМОУ УЛОВЪКОУ АДАМОУ ПОУЪСТИ ПОЗАВНДЪВЬ,
 И НЕИВНИТИ ПОДЪНГ СЕ НА НЬ, ТЪМЖЕ ВЫСОКОУШІ-
 ЕМЬ И РАВНОБОЖІЕМЬ, ИМЖЕ САМЬ ИСПАДЕ, И ОНОГО
 НИЗЛОЖИТИ ЗЛОКЪЗЪННИМИ ОУХЫТРИВЬ, ЕГОЖЕ ИЖО
 МЛАДОУМНА ЗМІЕКОМЬ СВЪТОМЬ И ЖЕНОЮ ПРЪЛЪ-
 СТНВЬ, И БОГЬ БЫТИ НАДЪАТИ СЕ СЛЪГАВЬ ЕГО, ЛЕІЕ
 ОТЬ ДРЪВА ЖИЗНИ И ОТЬ РАЖ ВЪ КОУПЪ И ОТЬ БО-
 ГА ОКАДНИИ ЗА ЗЛОБОУ ИЗГНАНА СЪТОРИ, ИЖЕ И
 КАИНА НА АВЕЛА КЪЗСТАВИ, И ПРЪВОЕ ОУБІИСТВО
 РОУКОЮ СЪТОРЬ, И СЕГО РАДИ ИСКОНИ УЛОВЪКОУ-
 КІНЦА НАРЕУЕ СЕ, ИЖЕ И ИСАГА ВРАЖДЕВАТИ СЪТОРИ
 НА ІАКОВА БРАТА СВОЕГО О БЛАГОСЛОВЕНІИ ОТЬУИ,
 СЪ И ТОГДА ПОДЪНГАВЬ ВЪ НЕИВНИТЬ МЕЖДОУ БРАТОМА.
 И ВРАЖДЕВАШЕ ВСАКИИ КНЕЗЬ ВЪЛКАНЬ БРАТА СВО-
 ЕГО САМОДРЪЖЦА СТЕФАНА О БЛАГОСЛОВЕНІИ ОТЬУИ.
 ОТЬХОДЕ БО ПРЪПОДОБНИИ СІМЕОНЬ ВЪ СВЕТОЮЮ ГО-
 РОУ, ПРИЕМЬ СЫНА СВОЕГО СТЕФАНА ВЪ СЕБЕ МЪСТО
 ВЛАДЫКОУ И САМОДРЪЖЦА ВСЕИ ЗЕМЛИ СРЪБЪСКОИ ПО-
 СТАВИ, МОЛИТВАМИ ЖЕ И БЛАГОСЛОВЕНІЕМЬ ОУТВЪРЪ-
 ДИВЬ И РЕКЬ: БЛАГОСЛОВЕН ТЕ, БЛАГОСЛОВЕНЬ, А ПРО-
 КЛИНАЕН ТЕ, ПРОКЛЕТЬ, И ДА ПОКЛОНЕТ ТИ СЕ СМНО-
 ВЕ ОТЬЦА ТВОЕГО, И РОУЦЪ ТВОИ НА ПЛЕШТОУ ВРАГЬ
 ТВОИХЪ, И БРАТОУ ТВОЕМОУ ГОСПОДНИИ БОУДЕШИ. ПО
 ОШЪСТАВИ ЖЕ ОТЬУИ НЕПОКОРЪСТВОМЬ ВЪЛКАНЬ ОДРЪ-
 ЖИМЬ, И ЗАВНИТИ РАВЬ БЫВЬ, ГЛАГОЛА ВЪ СЕБЪ: ДА
 ПРИБЛИЖЕТ СЕ ДЪНІЕ ОТЬЦА МОЕГО, И ТОГДА СВОЕ
 ОТЬМЪШТЕНІЕ СЪТОРОУ. ПО ПРЪСТАВЛЕНІИ ЖЕ СВЕ-

ТАГО СТАРЦА ВЪСЪМН ОБРАЗЫ БѢ ПОДНИЗАСЕ СЕ, ВРАЖ-
 ДОУЕ И ОУЛАБАШЕ БРАТА СВОЕГО СТЕФАНА САМОДРЪЖ-
 ЦА, И НИОПЛЕМЕННЫЕ ЯЗЫКИ МНОГЫ ВЪ ПОМОШТЬ
 ПРИЕМАЕ, ВЪСТААШЕ НА НѢ МНОГАШТИ, ХОТЕ ОУЛОБИ-
 ТИ И ПРАЗДНА СЪТВОРИТИ, ЗЛЫНХЪ СЪВЪТОМЪ ПОДНИЗА-
 СЕМЪ. НѢ АШТЕ И МНОГЫ ЕЗЫКИ СЪБИРАЕ, И ВЪСЪМН
 БРАМНИ ПОДНИЗАСЕ СЕ ВЫШЕ РЕУЕНИМЫ ВЕЛИКЫ КНЕЗЬ
 ВЪЛКАМЪ, НѢ ГРАДОУ НЕФОРМИМОМУ, ИЖЕ НА МОЛИ-
 ТВѢ И НА БЛАГОСЛОВЕНІИ ОУТЪМЪ ОСНОВАНЪ БѢ, КЪ
 САМОДРЪЖЦОУ СТЕФАНОУ, ГЛАГОЛѢ, ПРИРАЖАЕ СЕ,
 РАЗСЪДАШЕ СЕ, И НИУЕСОЖЕ СВОЕМОУ ПОМЫСЛОУ ОУ-
 СПАТИ ВЪЗМОЖЕ. ПОСРАМЛЕН БО МНОГАШТИ БЫБѢ
 ОУТЪ НИЕГО, И ОБРАЩЕНЪ, И СЪ СОУШТИМЫ СЪ НИМЪ
 НИОПЛЕМЕННЫМИ ПЛЕШТИ ВЪДАВШЕ, СЪ СТОУДОМЪ ВЪ
 СВОИ ВЪЗВРАШТААХОУ СЕ, И СТРАХОМЪ ОДРЪЖИМЫ ВЪ
 ТЪСМЫНХЪ МѢСТАХЪ ПОУТИ ЗА СОБОЮ ОУТЪ СТЕФАНА
 ЗАУДААХОУ. И ВЪ СИЦЕВОМЪ ВРАЖДЕВАНІИ И ГОНИЕНІИ
 МЕЖДУ БРАТОМА ВЪ ВЕЛИЦИИ НОУЖДИ, ЯКО ВЪ ТЪС-
 МОТѢ НЪКОБИ, СРЪБЪСЦЪИ ЗЕМЛИ ОДРЪЖИМОИ БЫВШИ,
 И МНОГЫМЪ ПАЗНОВАНІЕМЪ И ПРОЛНТІЕМЪ КРЪВЕ ЗА-
 ПОУСТЪВШИ, И НЕФРАНИЕМЪ ГЛАДЕМЪ ДО КОНЦА ПОГЫ-
 БАЮШТИ, ЯКО МНОГЫМЪ ПО ТУЖДЕИ ЗЕМЛИ РАЗЫТИ
 СЕ. СИЦЕВЫИ ЖЕ ИС ПРЪВА ЗЛОБЪ СВЯТЕЛЬ И НЕНАВИСТ-
 НИКА ДОБРОУ ДѢВКОМЪ ПЛОДЪ ТОГДА ПОЖИНАШЕ СЕ.
 ВЪСНИСА ЖЕ БОГОНОСНОМОУ И БЛАЖЕННОМОУ САЗЪ
 ХРИСТОЛЮБИВЫИ БРАТЬ ИЖЕ ТОГДА САМОДРЪЖЦЪ СТЕ-
 ФАНЪ, МОЛѢ И ГЛАГОЛѢ: О МНОГО ЛЮБЪЗИИ СРЪДЦОУ
 И ДОУШИ МОЕИ, ГОСПОДИ И ОУТЪЕ СВЕТЫИ, ОУСАМЪ-
 ШИ ГЛАСЪ ПЛАЧА МОЕГО, И ВЪМНИ ВЪЗДЪХАНІЮ МОЕ-
 МОУ, И НЕ ПРЪЗРИ МОЛБѢ ОУ СНО. СЪТВОРИ СЪ НАМИ
 МИЛОСТЬ, ВЪСПРІЕМЪ СВЕТАЕ И МЪРОТОУИВЪЕ МОШТИ

СВЕТАГО И ПРѢПОДОБНАГО ОТЬЦА НАШЕГО, И САМЪ МИ-
 ЛОСРЪДОВАВЪ ѿ НАСЪ, ѿТЪ ЗЕМЛЕ ТОУЖДЕЕ КЪ СКОЕ
 ѿТЪУСТВО КЪ НАМЪ СИХЪ ПРИНЕСИ, ЯКО ДА МОЛИ-
 ТВАМИ ВАЮ СВЕТЫМИ ѿТЪУСТВО ВАЮ ПРОСКЪЯТНТ СЕ,
 И ВСИ МЫ БЛАГОСЛОВЕНН БОУДЕМЪ. ВАМ БО ѿТЪШЬ-
 ДЪШНМЪ ѿТЪ НАСЪ, ЗЕМЛЯ НАША БЕЗАКОННИ НАШН-
 МИ ѿСКВРЪНН СЕ, И ОУБНЕНА БЫТЬ КРЪВНН, И ВЪ
 ПЛЪНЬ ИНОПЛЕМЕННЫМЪ ВЪПАДОХЪМЪ, И КРАЗН НАШН
 ПОДРАЖАШЕ НЫ, И НАШЕЮ НЕМАВНСТНЮ ПОМОШЕНІЮ
 И ПОРОУГАНІЮ ВЪХОМЪ СОУШТНМЪ ОКРЪСТЬ НАСЪ. НЕ-
 ГАН ВАШНИИ СВЕТЫМИ МОЛИТВАМИ И ВАШНМЪ ПРИНЪ-
 СТІЕМЪ ВСЕМНОСТНВЫИ БОГЪ МИЛОСРЪДЪ ѿ НАСЪ
 БОУДЕТЬ, И РАЗСЪВАНННН НАШЕ СЪБЕРЕТЪ ВЪ ЕДИНО, И
 ПРОТНЕННННХЪ НАМЪ ОУМННУНЖНТЬ. СнЦЕВА БОЖІИ УЛО-
 ВЪКЪ И ТОГО МИЛОСРЪДІА РЕВННТЕЛЪ СЛЫШАВЪ, СКРЪ-
 БНТЬ ѿ СЕМЪ ДОУШЕЮ, И ПО БРАТЬ ТЫШТНТ СЕ, НЕ-
 УДАНОЮ ДОУШОУ ЕГО ХОТЕ ОУТЪШНТН ВЪРОЮ НЕЗН-
 БАЕМОЮ КЪ ХРНСТОУ, ЯКОЖЕ ѿНЪ КЪ ОУУЕННКОМЪ
 РЕУЕ: ВЪСА ЕЛНКА АШТЕ ВЪРОУЮШНТЕ ПРОСНТЕ, БОУ-
 ДЕТЬ ВАМЪ, СЪ СЕЮ И ѿНЪ ОУПОВАЕ, ЯКО ВСА ЯЖЕ
 ПРОСНТЬ ѿТЪ БОГА, ПОДАСТЬ ЕМОУ, И ЯКОЖЕ ВЪ СКЕ-
 ТЪИ ГОРЪ УЮДОТВОРЕНІЕМЪ И МЪРОНЗАНТНЕМЪ ОУДН-
 ВИ НРѢПОДОБНАГО ОТЬЦА ЕГО, СнЦЕ И КЪ СРЪБЕСКОИ
 ЗЕМАН ПРѢДЪ СЫМНН И ЛЮДНН ЕГО ДРЪЗНОВЕННО НА-
 ДЪЕ СЕ, ЯКО ПАКЪ ПРОСЛАВНТЬ И ОУДНЕНТЬ ГОСПОДЪ.
 И НА ВНДЪНІЕ УЮДНННХЪ УЮДЕСЪ, НМНЖЕ ДНКЪНЪ БОГЪ
 ВЪ СКЕТЫНХЪ СВОНХЪ, ПОЕМАЕЪ СЪ СОБОЮ ПРѢПО-
 ДОБНЫЕ МОУЖЕ ѿТЪ СКЕТЫЕ ГОРЫ, ИЖЕ БОГОНЗРЕД-
 ННМЪ ЖНТНЕМЪ СЛЪМЫЮУ ПОДОБНО СНЪЮШТЕ ТОГДА
 БЪАХОУ. СЪ СМНН СВЕТНМН СВЕТЫЕ И МЪРОТОУНКЪЕ
 СВЕТАГО И ПРѢПОДОБНАГО СН ОТЬЦА ВЪСПРНЕМЪ МО-

шти, въ свое ѿтутьство въ сръбьскою землю шь-
 ствїе съ нмн творитъ, да якоже на встоцѣ въ
 светѣи горѣ самовидци бывше божїихъ ѹюдесь,
 нмнже богъ своего прослави оҹгодника, снхъ и
 западнмъ истинно възвѣстеть, и вже пакы на за-
 падѣ въ сръбсцѣи таже и снхъ приходешта оҹ-
 зреть, и снхъ въ своемъ пришьдыше встоунмъ сказа-
 телїе боҹдоутъ, и ѿтъ всѣхъ єдннос҃гласнїемъ
 богъ прославляемъ въ свѣтѣхъ светнхъ своихъ,
 приснославнмъ прославляетъ се. Возвѣсти же свое
 самодрѣжцоу братоу съ светнмъ ѿца и м҃ро-
 тоунмн моштинъ къ нмоу шьствїе, и яко до-
 стоно въ срѣтенїе снмъ оҹготовити се рекъ. сїа
 же яко оҹслыша добрыи христолюбныи Стефанъ,
 недооумѣныи радости испльнъ бывъ, ута въздамъ
 господевн, глаголаше, за вса, вже въздастъ ми?
 гдє азъ постыженъ бѣхъ оҹдостонти се ѿтъ тоҹжде-
 странствїа ѿтъ горы светые светые и м҃ротоунне
 мошти светаго и прѣподобнаго господина и ѿтъца
 моего оҹзрѣти, и съ снмн нже ѿтъ многъ лѣтъ
 желаннаго ми, егоже въ срьдци моемъ носѣ не
 видѣхъ, самою доушоу мою, рекоу, господина
 брата моего видѣти, и светые невьѣстнне люб-
 не его насытити се. слава тебѣ, ѿ всѣхъ бл҃гын
 господн, яко ѹловѣкы ѿтъ насъ ѿтведе, арх҃гелы
 снє сѣтвори, пакы къ намъ по твоєи бл҃гости
 снхъ послаа еси. недооумѣю се, Христе мой, по-
 хвалити те, земля есьмъ и пепель, твоєи мнлостн
 оҹднвалє се. И абїе светителѣ своего съ прѣпо-
 добнмн ур҃норизци и съ всѣмъ прнх҃утомъ прѣ-
 ковнмъ поємъ, и съ бл҃гофоднмн мнѣгымъ по-

ДНИГ СЕ, КРАК ЖЕ СВОЕ И ГРЬУЬСКЫЕ ЗЕМАКЕ ДОШЬДЬ,
 И ТОУ УЬСТНО УЬСТНЫ УЬСТЫНХЪ И СВЕТЫНХЪ СЪ
 СВЕТЫМЪ ПРЪПОДОБНАГО СИ ОТЬЦА МОШТИ ОУСРЪТА-
 ЕТЬ, СЪ НАДНАМЪ ЖЕ И БЛАГООУХАННЫМИ ВОИШМИ ВЪЗ-
 ДОУХЪ ИСПАЛНЮШТЕЕ, СИХЪ ПРЕНЕМАХОУ, ЖЛАМЫ И
 ПЪСНИ О ПАМЯТИ ПОДОБНЫЕ ПРЪПОДОБНАГО ОТЬЦА
 ВЪСПЪВАЮШТЕ, СЛЪЗАМИ ЖЕ И РАДОСТНОЮ ПОКЛАНАЮ-
 ШТЕ СЕ, ЛЮБОВНЮ ЦЪЛОВАХОУ, ОУЕСИ ЖЕ И ЛИЦИ ШКО
 ОСКЕТИТИ СЕ ХОТЕШТЕ, СИХЪ ПРИКАСАХОУ СЕ, И НА
 СВОИХЪ РОУКАХЪ ВЪЗДВИЖОУШТЕ НОШААХОУ. СВЕТАГО ЖЕ
 И БОГОНОСНАГО САВОУ ТАКОВЫМЪ ЖДЕ СЛЪЗАМИ ЛЮБЪЗНО
 ВЪСИ ОВЪЕМАЮШТЕ ЦЪЛОВАХОУ И ОНЪХЪ СВЕТЫНХЪ
 МОУЖЬ, НЖЕ ОТЬ СВЕТАГО ГОРЫ СЪ НИМЪ ПРИШЪДЬ-
 ШИХЪ, БЛАГОДЪТИ НИМЪ НЕ МОГОУШТЕ ВЪЗДАТИ, ГЛАГО-
 ЛАХОУ, ШКО ТАКОВОЕ ПРЪБОГАТОЕ СКРОУИШТЕ ВЪ ЗЕ-
 МЛЮ НИХЪ ПРИНЕСИИХЪ. СИ ЖЕ ПАКЪ САМОДРЪЖЦА
 СТЕФАНА МНОЗЕН ЛЮБВИ И ПРЪВЕЛНОМОУ ЕГО СМЪ-
 РЕНИЮ ОУДНВАХОУ СЕ, НЕ ШТЕДЪШЕ БО ЦАРСКЫЕ БА-
 ГРЪНИЦЕ, УТО ЛИ ГЛАГОЛЮ МАЛОЛЪПНАА, САМОЮЮ ТОУ
 УЬСТНОЮЮ СВОЮ ГЛАВОУ ВЪ ПРЪСТЬ ЗЕМЛЪНОЮЮ ПОДЪ-
 КЛАНИШЕ ПРЪДЪ НОГАМИ ПРЪПОДОБНЫХЪ ПРИПАДЕ,
 МОЛАНТЫ ОТЬ ВСЪХЪ И БЛАГОСЛОВЕНІА ПРОСЕ ПРЪСТН.
 СІИ ЖЕ ПО ДАВНДОУ ГЛАГОЛАХОУ: РОДЪ ПРАВЫНХЪ
 БЛАГОСЛОВИТ СЕ, И НАМИ БЛАГОСЛОВЕМЪ БОУДИ. И ТА-
 КО ВЪСИ БЛАГОДАРНИКШЕ БОГА ОУТЪШЕНІЕ ВЪ КОУПЪ И
 ПОКОН ПОДОУИШЕ.

ДНЕВНО ЖЕ БЪ СЕ НЖЕ ОТЬ БОГА УЛОВЪКОМЪ
 МНЮ ЖЕ И АГГЕЛОМЪ ВЪДЪТИ СЕГО ПРЪПОДОБНАГО
 ОТЬЦА НАШЕГО И ПАУЕ ДРЕВНАГО ІСРАНАМЪ МОШТИ
 СВЕТЫНХЪ ПРЪНЕСЕНІЕ, НЕ БО ОТЬ ЕГУПТА РАБОТЫ И
 СЪ ПОГРЪЗДЕАН, ПРОСТОЮ УЕДІЮ, НЪ ОТЬ СВЕТАГО ГО-

ры и съ свѣтлыми моужми носимъ бывааше, сыномъ аггеломъ приносимъ, и сыномъ благоустьникымъ самодръжцемъ принимаемъ, и тако съ великою устьною станомъ стаюште и въздвнжоуште се и носеште яко другого Іакова и новалго Ісрднлх патрїарха отьца нашего Сїмеѡна сынове и сыновъ сынове съ свештеннымъ въ коупѣ и съ всьми благофдннымъ къ оуготованномуу его гробоу допроводнше, и уьстно въ монастырь въ цркви прѣсветые богородице, юже самъ прѣподобнымъ създашь бѣ, въ мѣсть нарицаемъ Стоуденица, фалмы же и пѣсьми уьстно уьстны(е) и светые его мошти въ гробѣ мрамора положнше злата уьстнѣншѣ. светою же и божьствноюю слоужбоу нже ѿ покон его отьслоужнше, и тръжствомъ великомъ память его празднествоваше, и всьхъ ништїнхъ яко много пришьдшнхъ доволнѣ самодръжцѣ любовию насытнѣ, и млостнвнѣ оуштедрнѣ, и тако въ своѣ кождо отьходить вси. Светыи же и съ прѣподобнымъ нже оть светые горы съ нимъ пришьдшнмъ ѡста въ цркви светые богородице, въ нѣнже мошти светые прѣподобнаго отьца его положени быше, ѡжидѣе врѣмене, въ нже днь память прѣставленїа его и сню празновакше, тако въ светоюу гороу въ своѣ възвратет се.

Приблнжшоу се днн, въ нже память прѣставленїа прѣподобнаго отьца, любьзнымъ сынъ великымъ жоупанъ и самодръжцѣ Стефанъ съ всьми благофдннымъ на сьтворенїе праздника пришьдѣ, и множество людїи многнхъ богатнхъ же и ништїнхъ съшьдше се, всеуернємоу же словословію закон-

НОМОУ БЫВШОУ, ОУТЪШЕНІЕМЪ ВЪЗВЕСЕЛИВШИМЪ СЕ ѿ
 ПАМЯТИ ѿТЦА, И ТАКО ПОКОН ВЪСЪМЪ ПОЛОУЧЕН-
 ШИМЪ, БОГОНОСНЫИ ЖЕ СЛАВА ВСЕНОШТНЫИМЪ СТОМ-
 НІЕМЪ НЕ ДАСТЬ СЪНА СВОИМА ОУИМА, О ПРЪПОДОБ-
 НЕМЪ ѿТЦИ СВОЕМЪ МОЛЕ СЕ, И ЯКОЖЕ ПРЪВЪЕ КЪ
 ЖИВѢТЪ ЕГО О СПАСЕНІИ ТЪШТАШЕ СЕ, СИЦЕ И ПО
 ОУСПЕНІИ ЕГО И ПАУЕ МНОЖДЕ ТРОУДНТ СЕ, ЕЖЕ ПРО-
 СЛАВНТИ СЕ ЕМОУ ѿТЪ БОГА, И ЯКО ВЪСЪМЪ НИИМЪ
 ОУЗРАТИ ДАРОВАННОЮ ЕМОУ ѿТЪ НИЕГО НА НЕБЕСИ
 БЛАГОДЪТН ПОУЪСТЬ, М҄РОИЗЛАНІЕМЪ НА ЗЕМЛИ ѿТЪ
 СВЕТЫХЪ ЕГО МОШТЕН, НА МОЛНТВОУ ЖЕ КЪ БОГОУ
 ПОДВИЗДЕТ СЕ, И ПРЪУИСТОЮЮ ЕГО МАТЕРЬ ВЪ ПО-
 МОШТЬ ПРИЗЫВАЕ ГЛАГОЛЕТЪ: МНОГОМНОСТНІВЕ И ВСЕ-
 ШТЕДРЫИ ГОСПОДИ, РЕКЫ: ВЪСА ЕЛНКА АШТЕ ПРОСИТЕ
 ВЪРОУЮШТЕ, ПРІИМЕТЕ, И АЗЪ НЕДОСТОИИИ, СИМЪ СЛО-
 ВОМЪ ТКОИМЪ ОУПОВАЕ, ВЪМЪ ЯКО ВЪСА ВЪЗМОЖНА
 ТВОЕИ БЛАГОСТИ, ВЪРОЮ ПРѢШОУ И МОЛЮ МНОГОЕ
 ТВОЕ И БЕЗЛОВНВОЕ УЛОВЪКОЛЮБЕНЕ, БОЖЕ СПАСИТЕЛЮ
 МОИ, ВЪНИИ ВЪЗДЫХАНІЮ МОЕМОУ, И ПРИКЛОНИ ОУХО
 ТВОЕ КЪ МОЛЕНІЮ РАБА ТВОЕГО, ПОСЛИ ПРЪСВЕТЫИ
 ТВОИ ДОУХЪ, И ѾБНОВИ МОШТИ РАБА ТВОЕГО, ѿТЦА
 МОЕГО, ДА ЯКОЖЕ НА ВЪСТОЦЪ ВЪ СВЕТЪИ ГОРЪ ВЪ Зе-
 МИИ ТОУЖДЕН И ЗДЕ ПАУЕ НА ЗАПАДЪ КЪ ЗЕМЛИ ѿТЪ-
 УЪСТВА МОЕГО ПРОСЛАВИШИ СВОЕГО ОУГОДНИКА, ЯКО
 ДА И СИ ЕЖЕ НА ЗАПАДЪ ТВОИИ ЛЮДІЕ, ВИДЪВШЕ ТВОЮ
 ЕЖЕ НА НАСЪ МНОСТЬ, И ШТЕДРѢТЪ ТВОИИХЪ ОУ-
 ДИВЛЕНІЕМЪ, ИСТЪЕ ТЕБЪ, ИСТИННОМОУ ХРИСТОУ, МЫ-
 СЛЪНОМОУ ВЪСТОКОУ, БОГОУ И ПРАВДЪ СЛЪИЦОУ, ВЪ
 НИИХЪ НАМИ НИИМЪ ПРОПОВЪДАЕМОМОУ, ВЪРОУЮТЬ,
 ЯКО ТЫ ЕСИ ИСКОНИ ЕДИНОРОДНЫ СЫНЪ И СЛОВО
 ѿТЦОУ, СЪБЪЗНАУЕЛЪНЪ, БЕЗЛЪТЪНЪ ЖЕ И СЪПРИСНО-

соуштьнъ и нынѣ подлѣтьнъ, нзволѣнѣмъ его
 ѿ скеты богородице и приснодѣвы Маріе ѿ
 скетаго доуха непрѣложенѣмъ кожьства на земли
 насъ ради въплышт се, живи се, и просвѣщаешн
 спасае къ те кѣроушѣтѣнхъ и твое заповѣди хра-
 нештнхъ, и сѣи нже съ мною пришьдѣши въстоу-
 ныи познають яко и мы соушти на западѣ вѣр-
 нѣи твои рабы есмы и истинныи тронѣстн слоу-
 жителѣ, и въ насъ поет се нме твое светое. еи
 господи, боже мои, к тебѣ оутрѣнюю, и нзъ глѣ-
 бины доуше зовоу: оуслыши ме, раба своего, мо-
 лештаго те, и не посрами мене ѿтъ уланѣа мое-
 го. твои бо благности надѣе се, въстоуныи и за-
 падныи люди снѣ събрахъ, и яко на те оуповахъ,
 господи, да не постыждоу се. Къ устномуу же
 гробоу прѣподобнаго сн ѿтца пришьдѣ, въ мо-
 шти единъ къ единномуу глаголетъ: се мы вси лю-
 дѣ твои и дѣти твое, еже ты есть даль богъ. въ
 твои цркви оубѣ събранни удемъ твоихъ ѿтъу-
 скихъ штедрѣтъ, не съкрыи себе единномуу нже
 ѿтъ бога дарованноу ти мноость, живи мамы бо-
 гомъ повелѣнъ еже ѿтъ нѣго богатство нмашн
 на небесехъ, мѣронзантѣмъ оувѣрнкѣ уеда и лю-
 ди свое на земли, нмже оумаствешѣ се и яко
 ѿбогатѣвшѣ възрадоуют се, мою же доушоу ѿтъ
 пѣуанн непосрамленноу ѿтъ нхъ ѿтъуе съблюде-
 ши. По снхъ повелѣветъ въ бнло оударити, и въ-
 сѣмъ соуштѣнмъ събраномъ бывшимъ, оутрѣнни
 же пѣснемъ и славословленѣмъ къ богоу праздни-
 ственно съвршеномъ бывшимъ ѿ паметн прѣпо-
 подобнаго, и светомуу къ светаа светыцхъ само-

МОУ ВЪШЪДШОУ, И СВЕТОЮ БОЖЬСТВЕНОЮ СЛОУЖ-
 БОУ ЗА СВОЕГО ОТЬЦА СЪ ВЪПЛЕМЪ КРЪПКО И СЪ
 СЛЪЗАМИ ПРИНЕСХОУ, БОГЪ ЖЕ БОГАТИ ВЪ МИЛОСТИ
 И МНОГИИ ВЪ ШТЕДРОТАХЪ, ГОТОВЪ СМЪ КЪ ПРОШЕНІЮ
 РАБЪ СВОИХЪ, ВЪРОЮ ПРОСЕШТНЫМЪ ОУ НИЕГО, И ЕЖЕ
 НМЪ НА ПОЛЗОУ ПОДАВАЕ, И СЕМОУ СОУШТОУ ВЪ СВЕ-
 ТЪИ ЛУТОУРГІИ МОЛЕШТОУ СЕ (ОУСЛЫШАНЪ БЫТЬ)
 ОТЬ СМЪРЕНІА, И ОУБѢ АКО НЪКОИМЪ НЕДООУМЪН-
 ННЫМЪ БЛАГООУХАНІЕМЪ ЦРЪКВИ ИСПЛЪНИТИ СЕ, АКО ВЪ-
 СЪМЪ ДНЕВТИ СЕ, И НЕДООУМЪННОМЪ БЫТИ О СЕМЪ.
 И СЕ ПАКЪ АКОЖЕ И ПРЪВЪЕ ВЪ СВЕТЪИ ГОРЪ БЫТЬ
 ШОУМЪ, АКО ДОУХА ВРЪНІЕМЪ. БЛАГОУБЪСТНЫИ ЖЕ
 СТЕФАНЪ САМОДРЪЖЦЪ БЛНЪЗЪ ПРЪПОДОБНАГО СИ ОТЬ-
 ЦА ГРОБА ПРЪДЪСТОЕ, ВНДЪТИ ЖЕ СЛЫШНИИ ШОУМЪ
 ХОТЕ, АБІЕ ВЪ НЕЗЛАПОУ ОУЗРЪ ПРЪВЕЛИКЫИ ТЪ ИЖЕ
 ЗЛАТА УБЪСТЪИШИ ИРАМОРИИИ ГРОБЪ АКО ВОДАМИ
 МНОГИИ ДОУХА СВЕТАГО БЛАГОДЪТІЮ МЪРОМЪ ИСПЛЪ-
 НДЕМЪ И ШОУМЪШЪ ВЪСОУДОУ МЪРОВРЪНІЕМЪ, ПРИ-
 СТРАШЪИ ЖЕ КЪ КОУПЪ И ОУДИВЛЕНЪ БЫВЪ, ПОМОШЪ
 ОТЬ ОУЖАСТИ ПРОСИТЬ ВЪПІЕ: ГОСПОДИ ПОМИЛОУИ.
 СЕ ЖЕ БЛАГОРОДНИИ ИЖЕ СЪ НИМЪ ПРИШЪДЪШЕН СЛЫ-
 ШАВШЕ, СЪРНШТОУШЪ СЕ ОУГНИТАХОУ СЕ, ХОТЕШЪ
 БЫВЪЕМОЕ ВНДЪТИ, РАДОСТИ ЖЕ МНОГИИ ХОДАТАНЪСЪ-
 ЕМО БЫВЪЕМОЕ ВНДЪВШЕ, ОУДИВЛЕНІЕМЪ ВЪЗЫВЪАХОУ:
 ВЕЛЕН ЕСИ ГОСПОДИ И ДНЕВЪИ ВЪ ДЪЛЪХЪ ТВОИХЪ,
 СЛАВА ТЕБЪ. МНОГОУ ЖЕ ПЛНШТОУ СЪ ПЛАУЕМЪ БЫ-
 ВАЮШТОУ, НЕВЪЗМОЖНО БЪ И СВЕТОМОУ СВЕТОЮ
 СЪВЪРЪШИТИ СЛОУЖБОУ. МНОГИИ БО ОУМИЛЕНІЕМЪ ВЪ-
 НОУТЪРЪ СВЕТАГО ЖРЪТЪВНИКА И САМЪ ОУТЪШНИКЪ СЕ,
 АКО И ОТЬ МНОГИИХЪ СЛЪЗЪ НЕ МОШТИ ЕМОУ ПОДОБ-
 НЪ ВЪЗГЛАСИТИ ЛЮДЕМЪ. ЗАПРЪТИ ЖЕ САМОДРЪЖЦОУ

братоу и всѣмъ плачущимъ оумлъвати. и се на-
 мы стѣннописаніе уѣстнаго образа прѣподобнаго
 подобіе, идеже въ цркви соуште, и въ транеѣ
 написано бѣше, нже истощникъ уюдесемь богъ, ис-
 тоуныи древаіе из соуха камене въ поустыни во-
 доу непокорнымъ людемъ, на болшее прославле-
 ніе и поустъ прѣподобнаго, пауче же на оуднвле-
 ніе и оутъшенне благопокорнымъ людемъ, уе-
 домъ его, и людемъ его, мокомоу їсранлю, и сіа
 отъ соухаго вара мѣропрозевателна сътвори си-
 лою своею, якоже того незреуемныи и незслѣ-
 доканныи поутн его. се же пакы самодръжьць и
 съ нимъ пришдышен блатороднїи уюдо уюдесемь
 прѣвсходеште видѣше, плачущемъ плачъ поденза-
 хоу. боеште же се въ олтары светаго, безъ плн-
 шта мльущимъ, землю слъзамн окрапашхоу. уѣ-
 стное же и светое мѣро въ уѣстныѣ златѣ и сре-
 брьныѣ съсоуды събираемо бываеть, дондеже све-
 томоу светою божьсткноую слоужбоу съвршии-
 шоу, и бѣше нсходешта и всего ѡгнна видѣти.
 и пришды къ светомоу и мѣротнучкомоу гробоу
 прѣподобнаго си отьца, и сего мѣромъ благооу-
 хашита благооуханныи аромати омнрївъ, подоб-
 наа же поустн ѡ паметн прѣподобнаго отьпъвъ
 и молнтвоу рекше, на длъзь бога благодарнвъ, съ
 слъзамн многымн лобъзае уѣстноюу ракоу прѣ-
 подобнаго си отьца окропнвъ, и тако вса скоп
 уювьства мѣромъ помазоуеть ѡсвештае се, сице
 же и брата самодръжца Стефана, по семъ и приш-
 дыиихъ съ нимъ отъ светые горы и всь иноуѣ-
 скыи и свештенннчьскыи уннъ, и таже блатороднїихъ

и всьхъ соуштїихъ прїишьдшїихъ оумаштае, самъ прѣподобнымъ освештаеть, и не насышташе се троудѣ ни стоанїа уьсти ради ѡтца и оутѣшенїа ради людїи своихъ. игоумен же и вса братїа въземлюште светое мѹро, трапезоу и все свое келїе помазоу юште, освештахоу светымъ наоууаеми. благоуднїи же и проуїи вси поурьпаюште възымахоу, уеда и домы свое ѡсветити хотеште, и вси недоужнїи, многы и разлунїи болезни нмоуште, и доухи неунстни ноудми соуште, благодѣтїю божїею и молитвами прѣподобнаго прїкосновенїемъ светаго гроба и помазанїемъ светаго мѹра здрави въ свое домы исцѣлѣвше ѡтхождахоу. благодѣть же божїа въ на всьхъ и веселїе и радость неизглаголаннаа. Вьспрїем же слово прѣподобнымъ къ самодрьжьцоу братоу и благоуднїимъ и къ всьмъ соуштїимъ глагола: зрите нми прѣдъ вами бываемаа, ѡтъ господа бысть сын, и єсть днвно въ оуню нашую. оубѡ и мы пророуьскыи, сын днвь, еже сьтвори господь, реуемъ, възрадоуни се и възвесели се къ нь. се бо нже сь нами прѣдъ маломъ бывши ѡтьць нашъ, и къ господоу доухомъ ѡтшѣдъ, и къ намъ пакы днвь сь доуховнѣ прїишьдъ, и насъ молитвами не ѡтстоупаетъ. виднмъ бо єго, якоже и прѣвѣ въ живѡтѣ насъ веселешта въ пльськихъ, нми науе изредитѣ къ доуховныхъ оутѣшаюшта. вѹера ѡмъ трапезоу странннхъ и ништїихъ събрлѣ, прѣдлагаше и прїемлїе оутѣшаше, днвь сь въ аврааманхъ селѣхъ прїемлїемъ єсть, и яко подобна ємоу творнвъ сь нми радуѣет се. вѹера въ

НАМЪ ГЛАВОУ СМЪРЕНІЕМЪ ПРЪКЛАНІЕ ѦНЪ , ДНЬ СЪ
 МЫ СВЕТЫН ЕГО ГРОБЪ ПОКЛАНІЮШТЕ СЕ ЦЪЛОУЕМЪ.
 КУЕРА НАМЪ УАШОУ ЛЮБОВНЮ УРЪПЛЕ , ДНЬ СЪ МУ-
 РОМЪ СВЕТЫНХЪ СКОНХЪ МОШТЕН ОУМАШТАЕ ѦСВЕШТА-
 ЕТЬ , И УЮДЕСЫ ОУДНВАМЕТЪ . КОЛЬ БЛАГЪ БОГЪ ІСРАН-
 ЛЕКЪ ПРАВЫНМЪ СРЪДЫЦЕМЪ , ТВОРЕН СМЪРЕННЫЕ НА
 ВЫСОТОУ , И ДАЕТЪ МНОСТЬ БОЕШТНМ СЕ ЕГО НЫМЪ
 И ВЪ ДНМЪ ВЪКА ВЪКѦМЪ . ОУБѦ НЕ ОУДНЕМЪ ЛН СЕ
 СМЪ , НЪ АПОСТОЛЬСКЫ РЕУЕМЪ : НЕЗАБІТАНВЪ БОГЪ ЗА-
 БІТН ТРОУДЪ И МЪЗДОУ ДѢЛА РАБЪ СКОНХЪ , НЖЕ СЪ-
 ТВОРНШЕ ВЪ НМЕ ЕГО , ПОСЛОУЖЪШЕ СВЕТЫНМЪ И ВЪСЪМЪ
 МНШТІНМЪ . СЕ БО МОЛНТЪМЪ И МНОСТЫНІЕ И ВЪСА
 ПРОУДА БЛАГАА ѦТЦА НАШЕГО ВЪЗЫДОШЕ ВЪ ПАМЕТЪ
 ПРЪДЪ БОГА , И ПРОТНВКОУ БЛАГЫНХЪ БЛАГАА ѦТЪ НІЕ-
 ГО ПРНЕЛЪ КЕСТЪ , ШКОЖЕ СЕ ВІДНТЕ ДНЬ СЪ , КАКО
 ПРЪДЪ ВСЪМН ВАМН ПРОСЛАВЫ И БОГЪ И ОУДНВН УЮ-
 ДЕСН ДНЕННМН НЕ ТЪЮЮ ѦТЪ СВЕТЫНХЪ МОШТЕН ГРОБОМЪ
 МУРО ИСТАУАТН , ИЛИ ЕЖЕ НЕДОУЖНЫХЪ НСЦЪЛАНН И
 ДОУХЫ ѦТЪГОННТН , НЪ И СТЪННОПНСАННОЕ СВЕТАГО И
 УЪСТНАГО ЕГО ѦБРАЗА ПОДОКІЕ ѦТЪ ЖЕСТОКАГО КАМЕ-
 НЕ И ѦТЪ СОУХАГО ВАРА МУРОПРОЗЕВАТЕЛНА НА СЛА-
 КОУ ЕМОУ СЪТВОРН , И ШКОЖЕ ВЪ СВЕТЪН ГОРЪ ПРЪ-
 ВЪЕ ВЪ СТРАНАХЪ УЮЖДНХЪ И НЫМЪ ВЪ ВАСЪ УЕДЪХЪ
 ЕГО ЗЕМЛН ЛЮДІН СКОНХЪ , ЕМОУЖЕ И ѦТЪ СНЕ МА-
 ЛМЕ СЛАВЫ ВЪ БОЛШОУЮ ЕЖЕ ЕГДА ВЪ ПАКЫБЫТІН ВЪЗ-
 ДАТН ЕМОУ , НАСЪ ОУВЪРАЕ БОГЪ , ДА И МЫ , ВІДЪКШЕ
 ѦТЪ БОГА ПОУЪСТН ѦТЦА НАШЕГО , РЕВНТЕЛЕКЪ БОУ-
 ДЕМЪ ДОБРІНМЪ ДѢЛОМЪ ЕГО , МННЖЕ БОГОУ ОУГОДН
 И БОГЪ ПРОСЛАВН ЕГО , ПАУЕ ЖЕ СВОЕН ЛЮБЕН БОГЪ
 НАСЪ ПРНЕСКОНТН ХОТЕ , СВЕТЫН СКОМНН УЮДОДЪН-
 СТВА ВЪ НАСЪ СЪДѢАЕТЪ , ДА РАЗОУМЪЕМЪ КЪКО КЪЖДО

ЛЮБОВЬ БОГЪ КЪ НИЕМОУ ЗНАЕТЪ , И ЕЖЕ АШТЕ КТО
 ЕГО РАДИ БЛАГО УТО СЪДѢВАЕТЪ , ВСИ ВЪНДШИТЕЮ ОУНЮ
 ЕГО НЕ ОУКРНЕТЕ СЕ , И ИЕСТЬ БЛАГЫНМЪ ОТЬДАТЕЛЬ
 БЛАГЪ . СВЕТІН ЖЕ , ОТЬ ЗЕМЛЕ ВЪЗЕТИ СОУШТЕ , ЗЕ-
 МЛЬНЫЕ ТАВННЫЕ СЛАВЫ НЕ ТРѢБОУЮТЬ , НИЖЕ ОТЬ
 УЛОВЪКЪ ПОУЪСТН , НЕ СОУШТЕ СЪ УЛОВЪКЪ , НИШТОУТЬ .
 СЛАВОУ БО И ПОУЪСТЪ , НИЖЕ ОКО НЕ ВЪДѢ НИ ОУХО
 СЛЫША , ОТЬ ПРОСЛАВЛЫШАГО НХЪ БОГА , ЯКО ВЪЗЛЮ-
 БИВШЕН ЕГО , ПРИЕМАЮТЬ НА НЕБЕСИ , И ЗЕМЛНОИ НЕ
 ЖЕЛАЮТЬ , ПРОРОКОУ ОТЬ НИХЪ КЪ БОГОУ ГЛАГОЛЮШТОУ :
 УТО МИ ИЕСТЬ НА НЕБЕСИ ОТЬ ТЕБЕ , УЕМОУ ВЪСХО-
 ШТОУ НА ЗЕМЛИ ? ВЪСА ЖЕ СИ НАШЕГО РАДИ СПАСЕНІА
 СЪДѢКАЮТ СЕ СВЕТНЫИ УЮДЕСА , ДА ВЪДѢВШЕ БОГА
 ПРОСЛАВНМЪ , РЕКОУШТЕ : ДНВНЬ БОГЪ КЪ СВЕТНЫХЪ
 СВОНХЪ , И СВЕТІН ЕГО , КЪ НИХЪ ОУДНИ ВЪСОУ ВО-
 ЛЮ СКОЮ БОГЪ , ОУБЛАЖНМЪ , ЯКО ДОСТОИНО И ПО СИ-
 ЛѢ ВЪ ВСАКЫХЪ БОГОУ БЛАГЫНМЪ ДѢЛОМЪ НХЪ ПОРЕВ-
 НОУНМЪ . ТѢМЪЖЕ И АЗЪ ОУМНАЕНІН ВЪСѢХЪ ВАСЪ ПО
 ПЛЪТЫ МЫ Ѡ ГОСПОДИ СЪРѢДНЫХЪ МОЛЮ , ДѢЛОМЪ
 ОТЬЦА НАШЕГО , НИЖЕ ВЪДѢСТЕ , ВѢРОУ ИСТИННОУ ,
 ПРАВДОУ И СОУДЪ , СМЪРЕНІЕ И КРОТОСТЬ , ЛЮБОВЬ КЪ
 БЛИЖННМЪ , ШТЕДРОУТЫ КЪ НИШТІНМЪ , МИЛОСТЬ КЪ
 ЕДИНОКАЛНЫМЪ НАМЪ СЪЗДАНИЕМЪ , И ЕДИНОРѢДНЫМЪ
 КРЪШТЕНІЕМЪ , ПОДЪ ВЛАСТНОУ ВАМЪ СОУШТІНХЪ , ГЛА-
 ГОЛЮ , ВЪДОУШТЕ ЯКО И ВАМЪ И ТѢХЪ ИЕСТЬ ГОСПОДЬ
 НА НЕБЕСЕХЪ , И ѠБЕИНОКЕНІА ЛИЦОУ ИЕСТЬ ОУ БОГА ,
 ПРѢДЪ НИМЪЖЕ СТАНЕТЪ ЦАРЬ СЪ ВОИНОМЪ , ВЛАДЫКА
 СЪ РАКОМЪ , СЫМЪ СЪ ОТЬЦЕМЪ И ОТЬЦЪ СЪ СЫНОМЪ ,
 ЕГДА ПРѢСТОЛН ПРѢДЪСТАВЕТ СЕ , И БОГЪ НА СОУДѢ СЪ-
 ДНТЬ , РѢКА ѠГННАА ТЕУЕТЪ , ШОУМЪ ПРОСЕШТИ ГРѢШ-
 НЫЕ ВЪСПРНЕТИ , И КНИГЫ ДѢЛЪ НАШНХЪ ОТЬВѢРЪЗАЮТ

се, ндеже всн прѣстомъ божіемъ написахом се, въ книгахъ бѣ, рече, твонхъ вса напишутъ се, и тогда яко горци клеветници прѣмо насъ станууть грѣси наши, обланяюште насъ, и страшно на страшнѣи тон при къждо испытаетъ се, ндеже не лѣтъ оукрѣнѣти лѣжомъ истинноу, или оумьстити соудію, не трѣбоуе что, яко вса съдрже, и тогда къждо скож си видѣти и оубонт се, и несть камо оубѣжатн. сіа бо свѣдыи апостоля глагола: за не соудити господь людемъ своимъ, страшно юсть въпасти въ роуцѣ бога жива. си хъ ради и азъ камъ глаголю, въсѣхъ злымъхъ огрѣбати се, и вса, яке видѣсте и слышасте отъ отьца вашего, си творите, яко да и молитвами его изъбѣгше выше реуенныхъ страшныхъ, и съ нимъ благаа възнаа полоучимъ въ бесконьные вѣкы. богъ же мира и любве молитвами (светаго) отьца нашего съ всѣми вами и нами, аминь.

Се же самодрѣжьць и всн благородны страшное оглашеніе слышавше, слѣзны соуште, прѣкланяюу вѣе свое, яко и многымъ оумнленіемъ забыти имъ хлѣбъ съѣсти въсхотѣти, въ бо оуже и днь прѣклонна се. уюдит же се старѣиши братъ сладости езыка и силѣ словесъ благодѣти божіи исхощети изъ оустъ мншаго, и въ себе глаголюеть: отъ коудоу семоу прѣмоудрость си дана емоу да сице глаголюеть? оубѣо авѣ яко доухъ, ндеже хощеть и на коже хощеть, дышетъ. и тако съ всѣми падъ ницѣ покланкетъ се емоу, глаголюе: богъ молитвами вашими послушателью сподобне ни быти вашнхъ светнхъ сло-

весь, и дѣломъ съвършаюштихъ оудостонтъ. И
 тако светомоу ѿтпоуштеніе събора сътворишоу
 и по семь трапезамъ вси прнемннцн бывше, и
 соугоубо празнокаше, и веселїа соугобо насла-
 ждше се, доушевнѣ, глаголю, и тѣлеснѣ, и небе-
 снымн дармн обогатѣвнїе въ коупѣ и земельнымн,
 ѿт обою бѣ братоу благорѣднїн дароуемы, и
 ништїн вси яко много пришьдшїн зѣло оуште-
 драемн бываахоу. въ мнозѣ бѣ веселїн доуше и
 вса ѿдѣтн оусрьдны бываахоу, и тако вси
 ѿтхождаахоу въ свои си, и уюдесы оуднвляемн
 славаахоу бога о покон и поустн светаго си
 ѿтца Сүмѣна. Светын же и съ пришьдшнмн
 съ нмѣ еже въ светоую гороу свое възвращенїе
 въспомннаютъ самодрѣждоу. съ же копїе срьдце
 его проходеште слово то слышавѣ прѣмнн се, при-
 падаетъ, моантѣ светаго собою и благорѣднмн
 глаголетъ: не ѿстави насъ въ сы уась, ѿ ѿтѣе
 светын, и не прѣжде врѣмене пѣудалню доушоу
 мою ѿт мене ѿтнмешн. и зде оубѣ оумоленѣ
 светымѣ ѿтцемѣ нашнмѣ Сүмѣномѣ прѣбоудн
 нже ѿт него създанѣн цркви прѣсветые богоро-
 днце братїамн науелствоуе, не яко славы трѣбоу-
 ешн, нѣ съ нмн молю те прѣбывати, нѣ яко
 уѣто благо въ братїн и въ насъ самѣхъ и въ всѣхъ
 людехъ ѿтѣуства своего оузаконншн. на се бѣ
 и посла те богъ, яко азъ помышляю, да не на-
 конуаннаѣ ѿтцемѣ прѣподобнымѣ наю тобою ис-
 пльнетъ се. азъ же рабъ твои въ всакнхъ къ го-
 сподоу благынхъ, нхже хошешн и нхже речешн,
 благопослоушанвѣ боудоу господевн моемоу. аште

бо мого ѿ господи въ Христоу въ приобрѣтеніе
помощи намъ, и лѣнностію насъ ѡтвѣтгаеши,
слово ѿ насъ въздати имашн.

Уто оубѡ милостиваа та и велемоудрѣна и зѣ-
ло кроткаа доуша, нже никогаже никогдаже хотѣаше
оскрѣтити, и что хотѣаше сътворити, видѣ само-
дрѣжца брата и всѣхъ благофѣднѣихъ на землю
прѣдъ нѡгама его падающнхъ, и ѡнѣхъ прѣпо-
добнѣихъ ѡтць нже съ нимъ пришѣдшнхъ въ по-
мощь ѡстатѣа прнсмлюште, и риданнн срьдце
сѣрастрѣзаяющнхъ и не дающнхъ ѡтнті емоу? оу-
бом се да не что немудраа пѣчалію лишеніа
его братъ его подѣнметъ. благооутробіемъ побужденъ
бывъ абіе молебъ нхъ повннѡует се глаголю: коли
господнн с нами прошеніе ваше исплннтъ. Божь-
ственнн же моужь ть, нже и самодрѣжць Стефанъ
благоуственнн, глаголю, яко сіа ѡтъ свѣтаго оу-
слыша, и съ всѣмн благофѣднѣмн радостн божь-
ственнне исплнненн быше доуше нхъ, и яко нѣкое
прѣбогатое скровнште приобрѣтше, и користь раз-
дѣланнше, сладостн и веселіа насытнвшѣ се, и та-
ко свѣтын поставленъ бысть нгоуменовъ въ вели-
цѣмъ монастырн, рекомы Стоуденнца, въ црькви
прѣскетнне богороднне, юже прѣподобнн Сімеѡнъ
ѡтць его безъ нкого създаль бѣ. прѣвѣе бо сынъ
ѡтъ ѡтца прѣдъ многѡмъ въ свѣтоую гороу, яко-
же сказахомъ, прншль бѣ, ндеже постннн по-
двигъ съвршаше зѣло юностннн цвѣтъ нзмоудраше.
и тако монастырь ть прнемъ, нарнцаетъ его зва-
тн се лавра свѣтаго Сімеѡна, наувѣлствоуюштаго
же въ ннѣ архімандрнта бытн же и зватн се по-

келъваетъ, якоже и самъ пръвѣе въ Солоуни гра-
 дѣ митрополитомъ і епископѣи архімандритъ по-
 ставленъ бысть. Се же все прѣмногое ѿ насъ
 уловекѣлюбное божіе сьмотреніе своее прѣмоу-
 дрости промыслѣмъ ѿ немъ тако сьводитъ. тако
 бо емоу ѿтъ послѣднихъ на вышыша въсхожденіа
 оустрааше. не бѣ великын ть свѣтъ подь ѿдромъ
 въ тоужден странѣ ниже подь споудомъ въ поу-
 стынн хотѣаше яко прикривати се емоу, нь на вели-
 цѣмъ свѣштницѣмъ яко просвѣштати многынхъ поло-
 жити хоте, и сего ради въ свое емоу ѿтъуство тако-
 вою кнною того приведе, и моленію брата похн-
 ноути се емоу оувѣшта. того бо многа писаніа
 и слъзы родителю не възмогаше прѣдолѣати прѣ-
 вѣе прѣити и видѣти, а еже съ нимъ прѣбывати,
 тоужде юсть и глаголати. непрѣмно бо и неѣ-
 слабно желаніе имѣаше еже свонхъ бѣгати, въ
 поустынн же пауе или въ тоуждестранствн ништа-
 го ѿбразомъ и коньць житіа прнети оусрьднѣ
 бѣ. обауе еже бысть, бысть, и добръ бысть, за не
 ѿтъ бога бысть. прѣем бо малоу власть великаа
 въ ниен оустра(ж)ше, не бѣ трапезамъ порабѣта,
 или многоу кнноу вѣдасть се, не разсшири урѣва
 яко безсловесна, не мекькымъ ѿдрѣмъ покрѣже
 напиштеноу оутробоу, нь и пауе егда въ поусты-
 нн житіемъ большнми троуды, поштеніемъ и но-
 штннми стоимн оумръштѣвшіе плать, и не тьню
 ннокымъ ѿбразъ или законоположитель бьвааше,
 нь и прѣжде свѣтнелства апостоль дѣланіемъ ѿбрѣ-
 тааше се, ходе бѣ по всен земан своего ѿтъу-
 ства апостольскы проповѣдаше еуаггеліе, трон-

цю разоумно вьсьмь сказаше, вьплыштенію сына
 божіа вьсьхь наоууааше, равна же того отьцоу и
 събезнаучена и съприсносоушна и прѣжде вькь
 оть него рожденна и єдиносоушна вьсьмь испо-
 вѣдати велѣше, и доуха свєтаго оть отьца нєхо-
 дешаго єдиносоушна и єдиносьпрѣстола оть-
 цюу и сыноу славити и покланѣти се вьсьхь на-
 оууавлаше, крьштеніе проповѣдаше покланіемь
 вь отьпоуштеніе грѣхѡвъ, ерєси разарааше, црѣ-
 кви въздвижааше на зданіи и на основаніи апо-
 столѣ и пророкѣ, соуштоу краєоугальноу каменію
 самомоу Іисоу Христоу. прѣдаше же нравы лю-
 демь соудженіе оть апостолѣ, и обьмаемь и за-
 кономь христонменнихь людіи отьуство свое
 оукрашааше, вь црѣквахь по унноу славословіемь
 и пѣніемь оуставаше прѣданіа вса, же вь све-
 тѣи горѣ навьує, ннокіимь самь вьсьмь ѡбразь
 показаше се, вьхоу бо яко новорожденнн бла-
 гоустьнемь вь коупѣ и нноуствомь, и нже вь
 власти соуштін оть обьди и запрѣштеніе прїи-
 махоу, оть вьсоудоу благоустьїа вьра простираа-
 ше се, ништін вьси оутѣшаєми бываахоу, брато-
 ма любовь оуткрѣждааше се пооууєніемь єго. вь
 бо и слово єго медомь сладостнїю вьсьхь насы-
 штаюште. уюдєса же и силы не прости бываахоу
 светыма. нь оубо ѡкого молнтвами а сєго мѣ-
 ромь помазаніемь доухы отьганѣхоу се, болѣзни
 исцѣлѣахоу се, разслабленіи въздвижахоу се, и про-
 уаа многа нѣсть врьме глаголати, яко сїа видѣ-
 ште вьсьмь днєннн се и оужасноути, и вьсьмь
 послоушанномь быти вь вьроу благоустьїа, и не

УЛОВЕКА НЬ ПРОРОКА БОЖІА КЪ НИМЬ ПОСЛАИНА НЕПШТЕКАТИ, ЯКО Н САМОМОУ САМОДРЪЖЦОУ ДНЕНТИ СЕ Н ГЛАГОЛАТИ: БЛАГОСЛОВЕНЬ ГОСПОДЬ БОГЪ ЇСРАИЛІЕКЪ, ЯКО ПОСЪТИ Н СЪТВОРИ ИЗБАВЛЕНІЕ ЛЮДЕМЬ СВОИМЬ, Н ВЪЗДЕНЖЕ РОГЪ СПАСЕНІА НАШЕГО, СЕГО СВЕТАГО ГОСПОДИНА МОЕГО Н БРАТА, КЪ ДОМОУ ОТЬЦА МОЕГО СІМЕОНА РАБА СВОЕГО, ДАТИ РАЗОУМЬ СПАСЕНІА НАМЬ ЛЮДЕМЬ ЕГО КЪ ОТЬПОУШТЕНІЕ ГРѦХЬ НАШИХЬ МНОЛОСРЪДІА РАДИ Н МНОЛОСТИ БОГА НАШЕГО.

КЪ МНОЗЪ ЖЕ ЛЮБВИ ПРИШЪСТВІЕМЬ СВЕТАГО БРАТОМА СЪЕДИНИВШИМЬ СЕ, САМОДРЪЖЦА ГЛАГОЛЮ СТЕФАНА Н ВЕЛИКАГО КНЕЗА ВЪЛКАНА, ЯКО ПООУЧЕНІЕМЬ СВЕТАГО ВЪЛКАНОУ КНЕЗОУ ЗАЗРЪТИ СЯ Н СТИДЪТИ СЕ ОТЬ ПРЪСТОУПЛЕННА ЗАПОВѢДИ ОТЬЦЕ, Н СВОЕГО НЕПОКОРСТВА ВЪНОУ ОТЬ ВЛАСТАЕЛЪ НАКАЖЕНІЕМЬ Н ПОДЕНЖЕНІЕМЬ НХЪ БЫТИ ЕМОУ ГЛАГОЛАВША, А НЕ ОТЬ СВОЕГО ИЗКОЛЕНІА. ГОНИЕНІЮ ЖЕ Н ПЛѢНОВАНІЮ ПРЪСТАВШОУ, Н ВСЯ ПРОТНЕМЫ, ВИДЕШТЕ БРАТНІЕ КЪ КОУЯЪ ЛЮБОВІЮ ПРЪБЫВАНІЕ, ЛЮБОВІЮ КЪ НИМЬ ПРИЛАГААХОУ СЕ. КЪ МНОЗЪ ЖЕ ПРОСТРАНЪСТВЕ ТОГДА СОУШТЕ СРЪЕСТЪИ ЗЕМЛЫ, БЛАГОУСЪТІА ВЪРЪ ПО НИЕН ВЪСОУДОУ РАСПРОСТРАНІЮШТИ СЕ МОЛІТВАМИ СЕЛЪТХЪ ОТЬЦЪ НАШИХЪ СІМЕОНА Н САВЫ, ТОГДА ЖЕ Н ВЕЛИКОЮ ЦРЬКОВЬ ГОСПОДИНЪ ВЪЗНЕСЕНІА НЖЕ ВЪ ЖІНУИ, ГЛАГОЛЕМОУ АРХІЕПИСКОПІЮ, НАУЕШЕ ЗДАТИ, НИМЕ ЦРЬКВИ МНОГИ, МАЛІЕ Н ВЕЛИКІЕ СЪЗДАНИ БЫШЕ СЕЛЪТХЪ, ДОМДЕЖЕ ПРЪБЫШЪ АРХІМАНДРИТОМЪ КЪ СТОУДЕННИЦІ, НЕ ТЪИЮ КАМЕННЫ НЪ Н ДРЪВЕННЫ, ЯКО ДА НА ВСАКОМЪ МЪСТЪ СВОЕГО ВЛАДНУШТКА БОГЪ СЛАВІТ СЕ.

ѿ въздѣиженіи разслабленнаго. Въ
 время же нѣкое пришѣдшоу емоу съ самодръжцемъ
 съгледати зиждоуштіхъ архієпископію, къ ко и
 многыхъ дѣлатель зѣць и мраморникъ искоу-
 сныхъ привелъ изъ грѣуьскыя землію, и самъ съ
 нимъ прѣбывае, наоучавааше по волн его оукра-
 сити, яко и до днѣ съ въ истинноу въсьми оукра-
 шена цркви вхдит се, и въ єдинъ отъ днѣ изъ-
 шѣдъ обрѣте уловька, разслабленна роукама и
 ногама и всьми оудн своимъ, принесена мноасти-
 нѣ ради възетѣа, и на поути похрѣжена, яко да
 мноуѣшоу светомоу вѣдасть емоу нѣуто. съ же
 боголюбьць ѡамы давндовы пое нсхождааше вънь
 ограда, пѣшь шѣствоуе съ оуѣеникомъ своимъ, и
 сегѣ видѣвъ отъноудъ не могушѣа въсклонити
 се, слъзми испльнь бывъ, тѣзніе уловьуьско раз-
 сѣоуждае плакаше, и лене отъложивъ высоотоу блѣ-
 городѣа и уѣсть архімандрита, богоподобно яко
 мѣнъ Христось тотъ разбонникъ грѣхы оуѣзвѣлен-
 наго оверѣтъ въ гѣстниницоу прѣнесъ, и съ раз-
 слабленнаго того въ мандѣю вложъ съ оуѣени-
 комъ въ црковь вноситъ, и прѣдъ хрѣстовомъ
 иконою поставлѣтъ, иже врауѣ доушамъ и тѣ-
 ломъ. ношѣи же пришѣдши, єдинъ съ разслабле-
 нымъ въ цркви вѣдварает се, и ниногоже къ
 ѣнмъ прѣити сподоблѣтъ, єдинъ же поскоужити
 колѣштомоу тѣшит се. и акѣе припадаеть къ во-
 гоу, и яко по нѣгѣоу его дръжѣтит се върою по-
 добѣит се, прѣвѣе самъ ѡ себѣ исповѣдаеть се, сми-
 реніемъ привлаунтъ мноасть, проснтъ моливъ оу-
 слышати се, проснтъ колѣштомоу мноасть. все-

ПОШТНЫМЪ СТОЖИТЕМЪ И ПАДАТЕМЪ НА ЗЕМЛЮ ВЪ
 ПОДЪНЪЗЪ МНОГЪ БЫКЪ, И ПРИЛЕЖИТЕ МОЛИТЪ СЕ, И
 НА ТРОУПЪ РАЗСЛАБЛЕННАГО НАДЪЛАНДЕТЪ СЕ. И ЖКО
 ПЪКМЫМЪ КРАТЪВЪСКИМЪ ПОМАЗАНІЕМЪ РАЗСЛАБЛЕННЫЕ
 ЕМОУ БУДЪ МНОГЫМЪ СВОИМЪ ГОРЕШТИМЪ СЛЪЗЪМЪ И
 МОЛИТЕМЪ РАСТВАРАЕ ПОМАЗОУЕТЪ, И ЖКО ДО-
 ВОЛИЪ СИХЪ ОДЪЖДЕМЪ, И ОУМОМЪ ЖКО НА НЕБЕСИ
 ВЪКЪ, И ВЪ ВЪСОТОУ ПРЪПОДОБЕНЪ СВОИ РОУЦЪ ОУ-
 ПОДОБИЕВЪ, ИЗЪ ГЛЪБИНЫ ДОУШЕ ЗОВЫМЪ, БЕЗЪДНОУ МН-
 ЛОСТИ ЖЕ ПРИЗЫМАЕТЪ ГЛАГОЛЕ: ВЛАДЫКО ВЪСЕДРЪЖИ-
 ТЕЛЮ, ГОСПОДИ ИНОУ ХРИСТЕ, БОЖЕ НАШЪ, СМНЕ И
 СЛОВЕ БОГА ЖИВАГО, ИЖЕ ИСКОВИИ СЪ ОУТЦЕМЪ И ДОУ-
 КОМЪ СЪБЕЖНАТЕЛЪНЪ, ЕДИНОСОУШИТЕЛЪ И ПРИСНОСОУ-
 ШИТЕЛЪ, БЕСПЪЛЪТЪНЪ, НЕВИДЪМЪ, НЕОСЪЗДАЕМЪ, БЕ-
 СТРАСТЪНЪ, ПОСЛЪДИ ВЪРЪМЕНЪ МИЛОСРЪДІА РАДИ И
 МНОЛОСТИ БОГА И ОУТЦА БЛАГОУЗВОЛЯ НАСЪ РАДИ ВЪ-
 ПЪЛЪТАТИ СЕ, И СТРАСТИ СЪВЕТЪЕ ТЪСТНОЮ СИ ПЪЛЪТНО
 ПРЪЕМЪ, И ВОЛЪЗНИ ПОНЕСЪ, ДА НАСЪ ОУТЪ СТРАСТЕН
 ГРЪХА СВОБОДНИИ И ВОЛЪЗНИ СЪМЪРЪТНЫЕ ИЗЪБАВИШИ,
 ОСЪЗДАЕМЪ ЖЕ И ВИДЪНЪ БЫТИ СПОДОБИЪ СЕ, И НЕБЕСЪ
 ЖКО БОГЪ НЕ ОУТЪЛОУУ СЕ, И ПО ЗЕМЛИ ЖКО УЛОВЪКЪ
 ХОДИМЪ, УЮДЕСИ ДНИМЪМЪ НАСЪ ОУВЪРАЕ ВЪРОВАТИ
 ТЪБЪ ИСТИННОМОУ БОГОУ НАСЪ РАДИ ВЪУЛОВЪЗУША СЕ,
 ИЖЕ РАЗСЛАБЛЕННАГО ПРИ ОУТИ КОУПЪЛЪНЪ ВИДЪВЪ; И
 СЕГО ИСЦЪЛЕНЪ, И ОУТЪ ОУДРА ВЪЗДЪВНЪ, И ОУДРЪ ВЪЗЕ-
 ТИ ПОВЕЛЪКЪ НА ОУВЪРЕНІЕ ДАННЫЕ ЕМОУ ТОБЮ
 ВЪРЪПОСТИ, ИЖЕ ВЪДОВИУА СЫНА НА ПОГРЕБЕНІЕ НОСИ-
 МА, ВЪ ГРАДЪ НАІИЪ ВЪХОДЕ, ОУТЪ ОУДРА ВЪСМЪРЪ(СИ)ЛЪ
 ОУТИ, ИЖЕ УЕТЪВЪРЕДЪСЕННАГО ЛАЗАРА ВЪ ВЪНОАНІИ ВЪ-
 СЕСНАМЪ СИ СЛОВОМЪ АДОУ ИЗЪ УЕЛЮСТІИ ИСХЪ-
 ТАКЪ, ТЫ ИМЪ МНОГОМЪЛОСТНЪКЪ, ПРЪШТЕДРИ ГОСПО-

дн , н сего зде прѣдъ мною разслабленнаго ѿт
 одрѣжешее его болѣзни свободн , пошлы доухъ
 твои светли , н обновн тварь свою , съберы его
 разнесеныы оуды его , н съсвѣжи жилами плати
 его твоею неизреченною властною н силою невид-
 нною . въздвигни его цѣла всего съ тѣлеснымъ
 вѣдомъ свободна н доушевнаго , да н сѣи людіе
 твои новѣи к тебе вѣрою видѣюще бесунсальное
 твое милосрдїе н бескомьнуою благость въ нихъ
 съдѣваемоу , славоу тебе уловѣкѣлюбцоу нами ндоу-
 чемы възснлають съ ѿтцемъ н съ светымъ доухомъ
 нымъ н прсно н въ вѣкы вѣкомъ . И скончавъ молан-
 твоу глагола къ разслабленномуу : ѿ имени господа
 Иисоу Христа , уедо , тебе глаголю , встанн н хо-
 ди съ всакою крѣпостно . **Ѡ** кто изглаголетъ
 силы твое , Христе , или кто изъубѣтетъ множество
 штедрѣтъ твоихъ , илиже уловѣкомъ даровалъ еси
 власть днела творити вѣрою ѿ имени твоемъ ?
 оубѣ абїе съ словомъ недоужны , яко ѿтъ многъ
 лѣтъ здравъ сы , яко ѿтъ одра ѿтъ мандїе въскоуъ
 хождаше , вѣставншомоу н богу н съ вѣставн-
 шимъ его къ ниемоу моланткою обѣшно славоу
 възснлаюшта , многими же словесы пользними
 светли ѿгласнѣ отрѣка , яко не не разоумѣти
 иже забитнемъ покрити бывшою о нїемъ бо-
 жїю милость , н злыихъ огрѣвати се пооуинѣ , да
 не горша ти боудѣтъ , рекъ , послѣднѣла пауче прѣ-
 выхъ , н въ мѣзды мѣсто врачеванїа оуштедрнѣ
 его светли , къ сконнѣ ѿтпоуштаеть . прослоутию
 же прошѣдшоу ѿ исцѣленїи разслабленнаго , вси
 елици недоужныи нмѣахоу приношахоу , н прѣдъ

иногда светаго полагадоху, оны же на кождо ихъ възлагде роуцѣ молитвою исцѣляше, егда же ли въ монастыри обрѣташе се, възымде недоужныхъ вѣношаше къ светому гробу прѣподобнаго си оца, и муромъ светнымъ отъ светыхъ его моштен ихъ помазовааше, и молитвами светаго Сүмѣона исцѣляеніемъ вси обогаштаемыи и здравы въ свои отхождаху. и бѣше сынъ дивныи оцемъ, и оць хвалныи сыномъ. таковыи свѣтлыи свѣташе се тогда сръбская земля, таковыи моужіи оукрашаше се, яко и проуи мнѣодръжителі слышеште дивнаа уюдеса светнаа бываема въ любовь самодрѣжа Стефана молеху оусконти се; ниже что на дрѣжаку его противно смѣлаху научити.

Ⓐ на праснѣи сѣмръти стрѣзовѣ. Свннѣи мнѣгымъ уюдесн хоштоу зде и бывшее светаго молитвою оубѣнство сказати. бою же се да не кто на ме възнепштоуетъ яко оубѣнцоу светаго омакѣстаюшта. нь оубо въ сіемъ ни светын порѣуи, ниже азъ нже снхъ сповѣдоуе зазорныаште ли, то Иліа и Елнсен и еже прѣжде снхъ Моуси, за не въ сицевыхъ не похвалы намъ. оубо два петидесетника и съ людьми огнь съ некесе молитвою съведѣ пожеже, и три ста пророкы стоудныхъ яко богопротнковыхъ самыи ножемъ заклави, и прѣжде снхъ словомъ небеса затворнѣ, и мнѣгыхъ по господи всѣдрѣжителі ревнѣе гладомъ нзморнѣ. дроугыи же дѣти еланинскихъ вѣнигда роугаюштихъ се емоу медвѣдоу нз поустыниі прѣити повелѣи, и оудавити всѣхъ, да и снхъ

РОДНТЕЛІЕ ВІДВІШЕ ОУСТРАШЕТ СЕ, И НЕ ПРОТНЕМЪ
 О БОЗѢ БАЛГОУСТНИКОМУ ОУУЕНІЮ ЕГО БОУДОУТЬ.
 ПРВНИ ЖЕ ФАРАОНА МОРЕМЪ ПОТОПНІЕЪ, И АМАЛІ-
 КА ПРОСТРѢТІЕМЪ РОУКОУ МОЛНТВОЮ ПОВѢДНІЕЪ, ПО-
 ГОУБИ. И МНОГННХЪ СВЕТАНХЪ ВЪ ДРЕВННХЪ И ВЪ НО-
 ВЫХЪ ИЖЕ ПРОТНННХЪ МОЛНТВОЮ ОУЕНВШНХЪ ДА
 ПРВННЕМЪ, ДА НЕ ДАЛГОТОЮ НОВІСТН ВЪ ПРВННА
 СЛОВО ПРСТНРАЕТ СЕ ОУДРЪЖАНН БОУДЕМЪ. БОЖІЕ
 ОУБѢ ВЪСЕ СЕ ЕЖЕ СВЕТАНН БЫВАЕМОЕ, БЕЗЪ НІЕГОЖЕ
 НН ДѢЛО НН СЛОВО СВѢРШАЕТ СЕ, БЕЗЪ МЕНЕ БО, РЕ-
 УЕ, ННУЕСОЖЕ ТКОРНТН МОЖЕТЕ. И ЕЖЕ ѠТЬ БОГА
 СВЕТАНН БЫВАЕМО ВЪСЕ БАЛГО ПРѢД ННМЪ И ПРНЕТ-
 НО, АШТѢ И КОМОУ ЗЛЪ СЪМЫСЛШТОУ ПРОТНВНО
 БЫТН ПОМЫШАЕТ СЕ, ѠКОГДА БО БОГЪ КЪ СЕБѢ НАСЪ
 ПРНКОДЕ И ННЪХЪ НАСЪ РАНОЮ ОУСТРАШАЕТЪ, И ЦКО
 СЕ ВРЪЗДАНН УЕЛЮСТН СРЪДЦЪ НАШНХЪ НЕ ПРНБЛН-
 ЖАЮШТНХЪ СЕ КЪ НІЕМОУ СТРАХОМЪ КЪ СЕБѢ ПРНТЕ-
 ЗАЕТЪ. ѠКОГДА ЖЕ ЗА СЪГРѢШЕНІА НАША, ЗА НІЕ НЕ-
 ПОКААНЪ Ѡ ЗЛОБѢ НН ОБРАТНН КЪ БОГОУ ПРѢБЫВАЮ-
 ШТЕ, НАКАЗУЕМЪ ЕСМЪ. МНОГЫ КѢ РАНЫ, РЕУЕ, ГРѢШ-
 ННКОУ, ОУПОВАЮШТАГО ЖЕ НА ГОСПОДА МНЛОСТЬ
 ОБЫДЕТЬ. ДРОУФОНЦН ЖЕ БОГЪ СВЕТАНХЪ СКОНЪ, КЪ-
 НІЕГДА КОМОУ РОУГАТН СЕ НМЪ, НЛН ДОСАДНТН НМЪ,
 НЛН НЕПРАВЕДНО ПОДВНЗАЮШТНХЪ СЕ НА НІЕ, И ОЗЛО-
 БНТН НХЪ ННШТОУШТНХЪ, ЦКО СВОЕ НЗБРАННМЕ ОУРОД-
 ННННН ѠТЪМЪШАЕТЪ, ЦКО ДА И МЫ СНН ВІДВІШЕ
 ОУСТЫДНН СЕ КЪ КОУПЪ И ОУБОНМЪ, -И ЕЖЕ О БОЗѢ
 ОУУЕННЮ НХЪ НЕ ПРОТНВНН СЕ, И БАЛГАГО НХЪ СВѢ-
 ТА НЕ ПРЪОБНДНМЪ, ЦКО И СЪ НЕСЪМЫСЛННЪ, О НМН-
 ЖЕ ХОШТОУ ГАЛГОЛАТН, СВЕТАГО ДОВРНН СВѢАТЬ ПРН-
 ЕТН НЕ ВЪСХОТЪВЪ, САМЪ О СЕБѢ ПОУРЪВЕ УАШОУ

гнѣва господня. нѣкоторые оубо стрѣль наиди-
 еми, аште и злоумынь, на благородныи сы, отъ
 болгарскыи страны царска рода сы, оужника сы Кя-
 дошица цара загорскаго, егоже, глаголють, оуби
 светын Димитрїе, ть бо Каложь царь загорскыи
 подянг се, и многыныхъ градовъ грѣхъскыхъ по всен
 Фракїи и по вѣсен Македонїи разорѣвъ, тогда бо
 Фроугомь царствоуштин и Константїи градъ прѣ-
 дръжештинъ и не поболѣвшинъ о разоренїи црѣ-
 уїныхъ градовъ шкоже и не сконхъ помышаштинъ,
 ть же поуствхъ и безмоштинхъ обрѣтае разараше,
 вѣсе же отъ бога выведемо быкаше. Прїнде же
 съ многыи снами, шкоже Синахерїи дрекае
 на божїи градъ, на крде земле православіемь сло-
 воуштин се богохрдиници великын градъ Солоунь,
 на отьуство светаго великомоушенника и стра-
 стоносца Димитрїа, въ немже и устыные его мо-
 штин мѣро истаудюште лежеть, и не оустыдѣе се
 светостн светаго, ниже уюдесъ нже отъ него оу
 светые его раки мѣроврѣнїемь выведемыхъ оусоу-
 миѣе се, шкоже и проунихъ градовъ и Солоунь
 разорити и въ коньное запоустанїе поставити
 помышаше. на въ богоу топыныи светаго прѣдъ-
 стательствомь отьпаде соуемоудрнаго своего по-
 мысла, не нзсипа бо стрѣль тоуль ни орауѣта ѡб-
 нажи, коупно же съ пришьствїемь къ градоу бо-
 жїемь соудомь мзвоу невидимоу вь срьдце
 сѣоѣ сьмрьть прнемь, напрасно сконута се. и тако
 богъ некрѣжденъ градъ молитвами заштити света-
 го. пришьдшес же силы оужасомь ѡдрьжнни
 быкше, боеште се светаго оумыслише бѣжати, на-

уелныѣ же козбоды не хотеште цара своего въ
 пороуганіе гражданоу или зѣремъ и птицама
 въ снѣдѣ оставити, вѣроу же къ нѣмоу нѣмоу-
 ште и послѣднюю любовь показавше, съ собою
 мрътка цара понесоше, дѣлаго же ради поутн
 боеште се оутробоу его разрѣзавше, и вѣноутрѣ-
 нма вѣса нзмѣташе и тѣло его прѣсоланеше, въ
 своемъ донесоше. Тѣ же выше реуенныи Стрѣзъ по
 оумрътїи цара Каложни отъ прѣемшаго царство
 Борниа цара гонимъ бѣаше, яко оужика царевъ
 оубити се. бѣ бо и тѣ гофїи, Стрѣзъ глаголюми,
 моужьствомъ оудивленъ яко много, того бо ради
 плаче и въ зависти бѣше, и сѣмьрѣтїю невахоу доу-
 шоу его, боххоу бо се да не ѡнъ вѣцарне се
 ѡнѣхъ оубнетъ. и оубо гонимъ отъ нихъ и отъ-
 ноудъ отыгнанъ бысть, и не нмыи гдѣ пристронти
 се, прѣвзгаеть къ благоустьникомуу великомуу жоу-
 паноу и самодрѣжцоу Стефаноу. тѣ же христо-
 любецъ радостно и съ всѣми нже съ нимъ прѣ-
 шѣдшыми прїеть его, вѣсакоу же любовь и бла-
 годоушїе свое кротости къ нѣмоу показавъ, и
 не яко прѣвзга нь яко сына възлюблена поуть
 его, и свое трапе(зы) недостоннаго оудостонкѣ,
 яко многы ради нже къ нѣмоу любве рѣптати
 науелнымъ стефановымъ. ѡнѣми же нже въ За-
 горы царствоушными многашти оу самодрѣжца
 Стефана Стрѣзъ просимъ бѣ, не да спасет се, нь
 да оубнет се, и ѡбогда дары великыѣ посладоште
 и любви прилагдоште се, овогда же брании прѣ-
 теште, ѡбауе прїсно прошахоу, яко снѣ Стрѣзоу
 разоумѣваюштоу боити се и трепетати, и нмамо бѣ-

жати помышляюшюу, да не како вьданы боудеть
 въ роуцѣ врагомь его. благоуствивши же Стефанъ
 клетвами не боити се сего оувраеть. на болшее
 же извъштеніе истинныя вѣры и къ ниемоу любве
 скетнымь еуаггеліемь менодобнаго того врата се-
 бѣ сподоблеть, обогатив же его много конми и
 люди и всакими потрѣбными. прѣжде же того
 готфомь възмогшїимь, и многыхъ градѡвъ грѣхъ-
 сѣныхъ, якоже сказахомь, поустьыхъ и безпомощ-
 ныхъ оберѣтше, и прѣемше дръжахоуѣ, кышѣта-
 хоу же се и окрѣстныхъ градѡвъ Солоуна и Ох-
 рїѣдъ прѣдръжеште. благоуствивши же Стефанъ из-
 кыныхъ властель загорскыхъ, иже тогда граде оне
 прѣдръжахоу, къ семоу Стрѣзоу яко къ сьрѡдн-
 коу царекоу и себѣ братоу привѣштавь, иже и съ
 градѡвы къ ниемоу присконше се, и прѣвѣ же въ
 градъ единъ тврѣдъ Просѣкъ нарицаемн Стефаномь
 въкедень бысть, дав же емоу конскоу свою въ по-
 мощть, и самъ помогъ емоу, и оутвѣрднѣ же и оу-
 господнѣ, дроуга себѣ и брата нмѣти оудостонѣ,
 и въ помость всакоу кьждо комоуждо оберѣтати
 се о семь оувѣштавша, и дроугныхъ же градѡвъ
 прнемь и людин оумножив се. знахоу бо его за-
 горсїїн людіе и къ ниемоу мнозы прихождахоу. хо-
 штоу же зде безоуміе его сказати, аште и дль-
 жнымъ похвѣсть. много оубѡ разбогатѣвъ, и яко
 рѣшити о ниемь подобно: оути, оутльстѣ и разширѣ
 безоуміемь, и забн бога възмысли се оумомь. оу-
 бїїнца оубѡ и немнастнѣвъ, шрь же и некроткѣ и
 зѣлѡ и бесуствнѣвь показа се. оутвѣрднѣ бо себѣ
 домъ на каменн въ кыше реуеномь Просѣцѣ, ксть

же каменъ ть и зѣла(о) высовь яко двѣ стѣ сежа-
 нїи и болѣ(ю), подь нимже прилѣпляютси се
 рѣка вели(ка) текущи, Вардарь нарицѣма, на
 томь оубѣ каменн дръвїемь помостнѣхъ позорнште
 свое сѣтвори. внигда же въселнн се бѣше оцѣд-
 номоу, прѣдсѣдѣаше оупнѣде се на мръскомь
 томь и смрътномь соуднштн нграе и веселе се,
 веселїе же его смръть бѣше уловѣа, и за ма-
 лоую оубѣ внноу сѣгрѣшашаго смрътнїю осѣ-
 ждаше, и ннс каменъ онь страшннн высотою ѿт
 позорншта ѿного ннзрнннштн повелѣваше. вни-
 гда же кого ннзрннѣахоу, весель бѣше, къ нїемоу
 въскланѣваше: блудн да си кожоухъ не нскѣ-
 сншѣ, ннгдаже бо не бѣше пасти ннзвѣрженно-
 моу тѣню въ самоую оноу рѣкоу. и аште кто
 кого ѿт свонхъ нмѣа бн, ннн уловѣцн боеште
 се бога обѣждѣахоу ѿноу рѣкоу нштоуштен и
 аште бн гдѣ вода нзвѣрѣгла, яко да прнемше уло-
 вѣаьскомоу сподобеть погребенїю. аште лн гдѣ въ
 гдѣеннѣ оудрѣжан бн бѣа, то рыбаь къ снѣдѣ
 бѣвааше. снѣко, якоже рекоуомь, веселїе его см-
 рть бѣше уловѣа, снѣ(в)а ѿт таковаго оу
 ннго сѣдѣваахоу се, на (св)ою бо крѣпость и въ
 твѣрднню вмсѣка(го) камене каменннннн оупо-
 вѣе въ се(бѣ) реуе а не на бога: и кто исть нѣе
 ѿт зде мене сѣврѣжетъ, не поменнѣкъ оцалнннн
 къ такомоу реуенное: по ннже безуьстнѣхъ есн
 зѣлоу и прѣзорь срдѣца твоего възнесет се, въз-
 двнзѣен храмь свон на высотоу и къ срдѣцн
 своемь гдѣголе: кто ме сѣврѣжетъ, аште яко
 орѣаь възнесешн се, и срдѣаь зѣвѣдѣ гнѣздо сѣтво-

днши еи., и ѿть тоудоу сърьгоу те, глгодиу
 господь. снц же слыше ѿ немь благоуьстивн
 Стефань скрътъше, и съхстню бога кое се осоу-
 ждалше се, яко таковаго юнца сверъпооумна ѿть
 сърьгнн спасша, въсхраниша же и оугосподиша, въ
 мръзость же и еже къ нимоу братство помы-
 шлалше. многашн же проууде писаше къ нимоу
 моле и ѿть такоуьхъ прѣстатн, нь якоже Содо-
 монь сназоуеть глаголю: обануан моудраго, и въз-
 любит те, безоумнаго же, и възненавидит те, си-
 це и ть по истинь безоумьнн любештаго и въз-
 ненавидѣ, вса во шже къ нимоу не прѣва сте-
 фанова въ забыть положнѣ, и ѿ благодѣтн не въз-
 благодѣтн къ нимоу бывѣ, поправ бо заповѣдѣ
 кожю кветвопрѣстоупникъ бысть, їсуггелское
 братотворенїе прѣобидѣвъ ѿтъеже любокню ѿть
 него, ѿтьстоупн же и вѣроу. заветн же и зло-
 бы рабѣ бысть, и бестрашнѣмь вожіемь растанѣ
 доушоу свою, да многда шже къ нимоу владѣ
 етефанова без унсла злда тышетнооумнн на нь
 проууде се. примнри во себе къ грѣкомь, и нь сво-
 ннмь готѣомь прнсоне се, и ѿть обонхъ яко много
 бесунслное множьство въскынхъ езынкъ сърабѣ,
 съ многою грѣдынею яко лвъ рынае, на ѿтъу-
 ство его подкнже се, и яко ѿздобитн и ѿтъоудѣ
 въ запоустѣнїе поставитн помышлалше. снц же
 благоуьстивн Стефань слышалѣ, многашн благо-
 рѣдннхъ своихъ къ неблагомоу томоу послашалѣ,
 поменюти же нимоу глаголю прѣкоую люковѣ, и
 таковаго сверъпаго науннанїа молаше прѣмнннн
 се. ѿнь же сїа вѣтроу мнмо камень жестонаго

сръдца своего каменюю въставьшии оуподобляше. видя же Стефанъ непрѣклонноу желззую безоуміемъ кю его и множество езыхъ на нь приводешта, недоумѣемъ ѿтъ въсоудоу тѣснотою одръжнмъ бываше, късѣх же оубѣ тловчюасныхъ искати помощи ѿставиъ, къ богоу прнезгаеть глаголюе: боже въ помощь мою вѣрни, господи помощи миъ потышти се, господи не ѿстави мене въ радость врагоу моемоу, молитвами прѣхнстмѣ ти матере и приснодѣви Маріе и светаго ѿтца нашего твоего оугодниа Сімеѡна, нмже показаль еси намъ оувѣдѣти те истиннаго жнѣота, молитвами того призри на ме грѣшнаго на те оуповаюштаго, соудомъ твоимъ праведнымъ разоудити проу мою. се бо възлюбилше на ме зло възь добро и ненависть за възлюбленне. кдын хлѣбъ мон възвелнуналь кесть на ме петоу свою, и яко пасти ми се запети ми тыштнт се. помози ми господи боже мон, и спаси ме по милости твоен, да шкнт се бесчнсла силнаа роуиа твоа, и въспрѣтнт нже на ме подензюштим се, да оузрнтъ врагъ мон стыднїе свое и посрамитъ се, и роукоу свою положить на оуста свои, да оужаснет се, и оубонт се, и страхомъ оуши его ѡгльхноуть, аз же рабъ твои възрадоую се и възвеселю се о милости твоен, яко призря на смзренїе мое, и спасе ѿтъ гонештїихъ доушоу мою. И дѣїе съ скѡнми богодарованїимн конскани съвкоупленн, оупованїем же ѿтъ молитвы яко нѣкымъ ороужїемъ облож се, оусръдно къ съпротивномоу нзыти готовалше се. богомоудрїи же тогда къ богоу Сава архїмандрнтъ якоже

Моуци и друуги Самоуилъ кѣхъ прѣдъстоаше, и въ скръби крата срьдцемъ съболъзноваше. състрадаше же и доушею за ѡтчьство оубо и за свое племенныя люди скръбѣше, яко въ сьнитїи многого ороужїа помышлше невьзможно многыиъ смръти не быти, пауче же иже топазишныиъ вѣрою и оусрьдно борештїиъ, оуставлшше же самодръжца и все наущныя его воеводы глаголю: азъ прѣкче къ протекномоу ндоу и глаголю емоу, и аште яко и многыиъ мене о боузъ проууаюшта не послаушаште, тогда и выи уловъзускаа наущанте. И абїе давндскою кротостїю и вѣрою къ ѡномоу Голїафоу изыде, и обрѣте много множьство многыиъ мезыиъ събракша и на ѡтчьство его ндоушта. по срьдѣ же нхъ того самого яко друуга его Давндъ сказасть: видѣхъ неустынааго прѣвъзносешта се и высешта се яко кїедри ливансїи. и егда оузръ светаго, якоже егда оу самодръжца Стефана обмыан къ нємоу нмѣаше, на землю падъ покланшет се. светын же любъзно прїемь его цѣловаше. и съставшма се нма, и трапезъ прїемннцн быкше, на нїенже и многыиъ сладкыиъ божїииъ словеси светын прѣдъ многыиъ вѣрчынн огласнѣв его, еже прѣстати ѡтъ жрости боуиства своего, и къ прѣкон любеннхъ прїсконти се, и ни крѣке пролнтію и оубїнствоу многыиъ быти повинноу, яко въсьмъ слышештнмъ днентн се сладости езыка и силѣ словесъ светаго и прѣмоудро моу глаголатн: сьтѡве медовны словеса добра, сладость же нхъ доушии исцѣлїенїе. ѡнь же горкыи доушею, не сладкы нъ и еште брндѣнь шкѣаше се, яко въ-

СВЯТЬ ДИВНТИ СЕ И КЪ СВЕТОМОУ ШОАНТИ СЕ, НА СЕ-
 ГО ЖЕ НЕГОДОВАТИ. ВЪЗЕТЬ ЖЕ БЫШН ТРАНЕЗЪ, ПА-
 КЫ ОСОБЪ СВЕТЫН ГЛАГОЛЮТЬ СМОУ, ТОЛЕ И МОЛЕ,
 ЯКО ѿТЬ НС ПРЪВА БОЛШЕЮ ЛЮБОВНЮ КЪ НИМЪ ПРИ-
 СКОНТИ СЕ. ВЪСПОМНАЕ ЖЕ СМОУ ПРЕЖДНЕЕ ЛЮБОВ-
 ВНЮ ПРИЕТИЕ И СПАСЕНІЕ СМОУ ѿТЬ СЪМРЪТИ ИШТОУ-
 ШТИХЪ ДОУШОУ ЕГО, ВЪСПИТАНІЕ ЖЕ И ВРАТОСНОДО-
 ВАЕНІЕ, ПООУТАЕТ ЖЕ И НЕ ПРЪОБНДЪТИ СТРАХЪ ВОЖИ
 НИ ЯКО НОНГРАТИ МЪТТИ БОГОМЪ ПРЪСТОУПАНІЕМЪ
 КЛЕТКЪ. СКАЗДЕТ ЖЕ СМОУ И СРЪПЪ ЛЕТЕШЪ, ИЖЕ ЗА-
 ХАРІА ВНДЪ, ЕГОЖЕ ДЛЪГЪТА К., И ШИРНА І. АА-
 КЪТЬ, ИМЖЕ КЛЕТКОПРЪСТОУПНИКЪ НЕ РАСКАДЪ ДО
 СЪМРЪТИ МЪСТНЪ ПОЖИНАЕТ СЕ. И МЪСТЪ ВЪСЪХЪ
 МОШТНО ИЗГЛАГОЛАТИ, ИМЖЕ БОГОСЛОВЕСНЫМЪ СВО-
 НЫМЪ БЪЗКОМЪ ПООУТАШЕ И, КЪ РАЗОУМЪ ИСТИНЪ ПРИ-
 КЕСТИ ХОТЕ, И ЖИВОТЬ СМОУ ЛЮБЕ, ѿТЬ РОВА СЪМРЪ-
 ТИ ДОУШОУ ЕГО ВЪЗВОЖДАШЕ. ТЪ ЖЕ ТЪЖКОСРЪДЪ НЕ-
 БЪНМАНИЕМЪ ГЛОУХЪ, ЯКО АСПИДА НА ОБАВНИКА
 ХЪТЪЕ ОУШН СВОИ, И СЖЕ СЛЫШАТИ ГЛАСЪ СЛОВЕСЪ
 СВСТАГО, И НЪСА СИ СЛАДНА И ДИВНАА, СТРАШНА ЖЕ И ОУ-
 ЖАСНА ПРЪПОДОБНЫМЪ, ЯКО ПРОРОУСНЫМЪ БОГОГЛА-
 ГОАНВМЪН ОУСТЫ НЪ НИМОУ ИЗГЛАГОЛАННАА НИ КЪ УТО-
 ЖЕ ВЪМЪННЪ, ѿ ВСЕМЪ НЕ ПОСЛОУШАШЕ ЕГО. ВНДЪК
 ЖЕ ПРЪПОДОБНЫ БЕЗВЪСТНОУЮ СЪВЪСТЬ И НЕСМЪРЕН-
 НОУЮ КОЛЮ, И НЕУЮКЪСТЪВНЫН ПРАВЪ КАМЕНООУМІА
 ЕГО, ГЛАГОЛА КЪ НИМОУ: МЫ ОУБѠ ЯКО СЕБЪ И ТЪВЪ
 КЛАГАА ХОТЕШТЕ СИЩЕ ГЛАГОЛАХѠМЪ, И ПО НИЖЕ
 ОРОУЖЕМЪ ОУНОВАЕ БЛАГО СЪВЪСТОУЮШТАГО ТЕ НЕ
 ПРИСМАЮШИ МЕ, САМЪ О СЕБЪ ХЛА ПОУРЪПЕНН. ВЪ-
 ДЪ ЖЕ БОУДИ, ЯКО И МЫ НА ГОСПОДА ИМОУШТЕ НА-
 ДЪЖДОУ НЕ ИМАМЪ ОУСТРАШИТИ СЕ НАСЪ, ИИЖЕ ОУ-

КЛОНИТИ СЕ НАШЕГО МНОЖЕСТВА ВЪСХОПТЕМЪ, КОИ
 ГОТОВЪ НА КРАИ, ОТЪ ГОСПОДА ЖЕ ПОМОШТЬ, БОГЪ
 ЖЕ ДА ОУЗРИТЬ МЕЖДОУ ТОБОЮ И НАМИ. И ТАКО РА-
 СТАНІЕ СЪ НИМЪ СЪТВОРЬ, ИЗЫДЕ ОТЪ НЕГО, ВЪ БО
 ВЪУТЕРЬ ОУЖЕ. ПРИШЕДЪ ЖЕ ВЪ КОЛНМОГЪ СВОИ, И ВЪЗ-
 ДЪВЪ ПРЪПОДОБИИ ИЪ БОГОУ РОУЦЪ СВОИ, ИЗ ГЛЪБИ-
 НЫ ДОУШЕ МОЛЕ СЕ И ПОМОШТИ ПРОСЕ ГЛАГОЛЕТЪ:
 ПОМОШТЬ НАШОУ ДРЪЖИ ГОСПОДИ, РАЗВЪ БО ТЕБЕ ПО-
 МОШТИИИА ВЪ СКРЪВЕХЪ НЕ ИМАМИ. ГОСПОДИ СИЛЪ,
 СОУДЕН ПРАВЕДНА, ИСКОУШАЕН СРЪДЦА И ОУТРОБЫ, К
 ТЕБЪ ОТЪКРИХОМЪ ОПРАВДАНІЕ НАШЕ, И ТЫ СВЪКСИ
 ЯКО КЪ СЕМОУ ДОУМАКНО СЪТВОРИХОМЪ НИУТОЖЕ. ДА
 ВИЖДОУ МЪСТЬ ЯКО ЯЖЕ ОТЪ ТЕБЕ НА СЕГО. НА СИЛОУ
 БО ОВЮ ОУПОВАЕ НЕПРАВЕДНО НА МЫ МЪУЪ СВОИ ПО-
 ОСТРЫ, ТВОЕЮ БО СИЛОЮ ВЪИИДЕТЬ ВЪ СРЪДЦЕ ЕГО.
 ГОСПОДИ СИЛЪ, СОУДЕН ПРАВЕДНА, НА ТЕ ОУПОВАХЪ, ДА
 НЕ ПОСТИЖДОУ СЕ. СИЦЕ СЪ СЛЪЗАМИ ПОМОШТЬ ПРО-
 СЕ ПОМОЛКЕ СЕ, ВЪ ПОМОШТЬ ЖЕ ОУСЛЫШАТИ СЕ ПРЪ-
 ЗЫВАЕ ПРЪКРИСТОУЮ БОГОРОДИЦЮ, И КЪ СКЕТОМУ СИ
 ОТЪЦЮ ПРЪПОДОБНОМУ СІМЕОНУ, ЯКО КЪ ЮЮВЪ-
 СТВЕННОМУ ЗРЕ ГЛАГОЛЕТЪ: ПРІИДОШЕ ЕЗЫЦИ НА ДОСТОА-
 НІЕ ТВОЕ, ОТЪУЕ. НЪ НЕ ПРЪМЪЛЪУИ О НАСЪ КЪ ХРИСТОУ
 МОЛИТВАМИ СИ, НЕ ДАЖДЪ ВЪ ПОМОШЕНІЕ УЕДЪ И РАБЪ
 СВОИХЪ. И АКИЕ ОУКЪРНИ СЕ ОТЪ БОГА ДОУХОМЪ
 СВЕТИМЪ РЕУЕННЫМЪ ВЪ ДОУШИ ЕГО: СПАСЬ ТВОИ
 ЕСТЬМЪ АЗЪ, И СКОРО ВЪ СКОМ СИ ПОШТИ СОУШТИ ПОУ-
 ТИ СЕ ЕТЬ. ОИЪ ЖЕ, ИЖЕ СВЕТАГО БЛАГО СВЪТЮЮШТАГО
 И НЕ ПРІЕМЪ, ПОШТИЮ СПЕ, ПОКОЙ ПРІЕМЛЕ, ВЪ НЕЗА-
 ПОУ СТРАШНОМЪ ОТЪ ОДРА СТЕНАНІЕМЪ ВЪСКЛИЦАЕ,
 ГОСПОДЪ БО БЛИЗЪ ПРАВЕДНОМУ ПРІШЕНІЮ, МОЛИ-
 ТВОУ БОЕШТИХЪ СЕ ЕГО ОУСЛЫШАТИ, ПОСЛА АГГЕЛА ЛЮ-

та, по срдцѣ лютаго срдца его оубадаюшта и соуштинѣ же нже о немь вьскоунвѣшнымь и вь прашаюштинѣ винуоу страшнаго вьсканниковенїа его, он же оумиласїи едѣа дыхае сказаеть яко нзкон юноша страшнь, Сакомь, реуе, повелзнь, на спешта ме припадь, и исхытнѣ мьуь мон, промье нмь вьноутрнїа мон. Скоростню же великою Сакоу звати вьсххь оумиласїнѣ моласїе, текоуштен же притекьше и отьшдѣша светаго не обрѣтосе, тако бо и оусмотри богь, яко не обрѣсти исцѣляюштаго и, и тако страшномь стenanїемь невиднмою обьдрже срдьдуною пзхоу, тон ношти напрасно испоустн доухь. ратннцн же оми, нже оть него сьбрани бывше, скорое оубненїе его светаго молнткою видѣше, страхомь великомь одржнми бывше, вь коупѣ же и Стефана машствїемь боеште се, скоро вь своѣмь си вьзвращахоу се. нзцїи же оть болшїихь, слоугь рекше стрзговхь тежнмаго, Стефаноу вьвоннствитн се любеште, оуспзшно оубо светаго постнгше, исповѣдахоу напрасное и невиднмое его оубненїе. светїи же много рыданїемь ѿ непокаанїи его плакавь, и тако благодарнѣвь бога, вь своѣмь къ Стефану прїидоше, мирь и любовь исповѣдаюште, и ннудоже ѿ бывшнмь смѣе похваалтн се светын нан глаголатн, нь смѣренїемь пауе по многоу яко дрехаль и оумыл бываше. Стефан же оть соуштинѣ сь светымь бывшнмь сь ннмь оубѣдѣкь винуоу оунынїа его, не смѣе ѿ снхь вьпрашатн его, оть прншдѣшнхь пауе воннѣ вьса испьтавь и оубѣдѣкь о страшномь смьртн протнмаго, оужа.

сошь одрѣжнмь уюждаше се, и всеснамаго ѿ
 бывшнмь бога прославаше. много же и тѣ о немь
 прослызнькы, любаше и яко еуаггеліемь брата, и
 на своемь трапезѣ много крѣпнвша и богомоудрѣн
 же Сака къ самодрѣжцоу братоу все науекныи
 его воеводы призвавъ, къ нѣмоу же и къ нимь
 много ѿтѣ божьственнхъ пооученькь глагола: се
 господь богъ молитвами прѣчистые его матере и
 молитвами своего оугодника, светаго и прѣподоб-
 наго ѿтца нашего Сумѣона пособьствовавъ по
 вась, и кромѣ оубѣдъ коньскыи силы и крѣпости
 уловѣуьскыи и безъ всакого фружїа, яко се ви-
 дите, противнаго вамь оубивъ, се же емоу вѣсть
 за несмѣренноюю волю и грьдоую вью его и за
 многое къ единно себѣ създаннымь уловѣкѣмь не-
 милосрѣдіе и клетвы нехраненіе и страха божїа
 прѣвѣдѣнне. всако бѣдоукаство не можетъ оу-
 бѣжать ѿтѣ божїа соуда и шрости, и мѣсть божїа
 не изнемагаетъ гонѣ беззаконствоуюшнхъ, донде-
 же и постигнетъ е. аште же и по врѣмени ѿтѣ-
 лагае гнѣвъ свон, богъ трѣинтѣ на таковынхъ, по-
 каанїа нхъ ождѣе, ѿни же пакы не покаанны ѿ
 злобѣ, ниже ѿбратны къ нѣмоу прѣбывають, гор-
 таншоу моукоу на нѣ съготоваетъ, и егда мнеть
 яко извѣгоше соуда божїа, тогда незапноую ка-
 знь прїнмоуть, швоже и сын, о немже нынѣ слы-
 шите, како своннн соудами богъ о немь страш-
 ною смъртною съдѣа. нь оубѣдъ вы не неразоумнн
 ниже небоузнны ѿ снхъ боудѣте, страхомъ же пауе
 и трепетомь житїе оукрашають, и не безъ правды
 ваше коньство съдѣванте, помышляютье яко

БОГЪ ПРИСНО С НАМИ ІЕСТЬ, И АШТЕ УТО БЛАГО ИЛИ
 ЛОУКАВО ТВОРИМЪ, ВСЕ НАГО И ХВАЛЕННО ПРѢДЪ НИМЪ
 ОБЪЯТАЕТ СЕ, НИУТОЖЕ БО НАШИХЪ СРАМНИХЪ И ТАИ-
 НЫХЪ ВСЕ ВИДЕШТИХЪ ОУНЮ ЕГО ОУКРИЕТ СЕ. И АШТЕ
 НА НЬ ОУПОКАЮШТЕ, ОУГОДНАА ЕМОУ ТВОРИМЪ, НИ-
 УТОЖЕ ЗЛО НА НИ ВРАЗИ НАШИ СЪТВОРИТИ ВЪЗМОГОУТЬ.
 ВЫШНІАГО БО, РЕЧЕ, ПОЛОЖНАЪ ЕСИ ВЪ ПРИЕЗЖИШИТЕ
 ТВОЕ, НЕ ПРІИДЕТЬ КЪ ТБѢЗЪ ЗЛО, И РАНА НЕ ПРИСТОУ-
 ПИТЬ КЪ ТѢЛЕСИ ТВОЕМОУ. ТѢМЖЕ И ВЫ ѿ ВСЕМЪ СМЪРА-
 ЮШТЕ СЕ, БЛАГОДАРИТЕ ВЪСЕСНАНАГО БОГА И СЪ ДАКН-
 ДОМЪ ГЛАГОЛЮШТЕ: ІАКО ВЪ СМЪРЕНІИ НАШЕМЪ ПОМЕ-
 НОУ НЫ ГОСПОДЬ, И ИЗБАВНА НЫ ІЕСТЬ ѿТЪ ВРАГЪ НАШИХЪ,
 НЕ НА ЛОУКЪ ИЛИ МЫШЦЮ СВОЮ, НЬ НА БОГА ОУПО-
 ВАЮШТЕ, ТВОРЕШТА ВЕЛІА И НЕ(Н)ЗСЛѢДОВАНАА, СЛАВНА
 ЖЕ И ДИВНА, НИЖЕ НІЪСТЬ УНСЛА. ИДѢТЕ ЖЕ ІАКО БО-
 ГОМЪ СПОСОБСТВОВАНИИ, НЕ РАТОВАНИИ, СЪ МИРОМЪ
 ВЪ СВОИ СИ, И ЗДРАВЫ БОУДѢТЕ. БЛАГОУСТЬИВЫИ ЖЕ
 СТЕФАНЪ САМОДРЪЖЦЪ И ВСИ БЛАГОРОДНИИ СТРАШ-
 НОЕ ОГЛАШЕНІЕ СВЕТАГО ОУСЛЫШАВШЕ, ОУЖАСОМЪ ѿ
 БОЖІИ СНАЪ ѿДРЪЖИИ БЕЗЪѿТЪВЪТНЫ ПРѢВЫВЛАХОУ.
 ВСИ ЖЕ О ПОСОБСТВІИ БОГОУ ЕЖЕ ПО НИХЪ БЛАГО-
 ДАРЕШТЕ, ПОКЛАНІАХОУ СЕ, И О БЫВШЕН КРОМЪ БРА-
 НИ ПОВѢДЪ УЮДОМЪ ВЪ КОУПѢ ЖЕ И РАДОСТНЮ ИС-
 ПЛНІЕННЫ СОУШТЕ, СВЕТАГО СВЕТОСТИ ДИВЕШТЕ СЕ И
 ХВАЛЕНТЕ БОГА, КЪЖДО ВЪ СВОИ СИ ѿТЪХОЖДАХОУ.

ЛѢТА ЖЕ ДОВОЛНА ПРѢВЫВШОУ СВЕТОМОУ НАЧЕЛ-
 СТВОУЮШТОУ ВЪ ЛАВРѢ СВЕТАГО СІМЕѦНА, ВЪ ГЛАГО-
 ЛІЕМОИ СТОУДЕННИИ, МНОГАА ЖЕ ИСЦѢЛЕНІА ВЪЗЛОЖЕ-
 НІЕМЪ РОУКОУ ЕГО НА НЕДОУЖИНЫХЪ СЪТВОРИ БОГЪ, И
 МНОГАА ЖЕ И МОЛІТВОЮ ДОУХѦВЪ ПРОГНАНІА, И ИНА
 МНОГАА УЮДЕСА, НИЖЕ ДАБГОТЫ РАДИ СЛОВЕСЪ НІЪСТЬ

МОШТНО ГЛАГОЛАТИ. НЕ ТЪНЮ ЖЕ САМЪМЪ НЪ И НМЕ-
 НЕМЪ ЕГО, ЯКОЖЕ И ПРОСТІИ ВЪ ДѢМѢХЪ ЛЮДІЕ И
 ВЪ ГѢРАХЪ ПАСОУШЕН СТАДА ПОМЛЪЗШЕ МЛЪКО И НЕ
 ТРЪБОВАТИ СІРЪШТА, ТЪЮЮ РЕШТИ: САВНА ТЕ МО-
 ЛИТВА ПОДЪКВАШАЕТЪ, И АБІЕ СЪ ГЛАСОМЪ СЫРЕНІЮ
 СЫРНТИ СЕ И МЛЪКОУ КИСВЛОУ И ЗЪЛО ДОБРОУ БЫТИ.
 И БАНКО МНОЖАХОУ СЕ УЮДЕСА, ПАУЕ ЖЕ ВЪ ВЪРОУ
 ПРАКОСЛАВІА ВЪСИ ОУТВЕРЖДАХОУ СЕ, НЪ И БОЛШАА
 МОУУЕНІА И ПОДВЪЗН СВЕТАГО ПРИЕМАХОУ, КОЛЪНО-
 КЛАДАНІА И СТОАНІА МОШТНА, ВЪЗДРЪЖАНІЕ НЕПРЕ-
 МЪННО, ЕГДА БО И НА ТРАПЕЗЪ СЪ БРАТОМЪ САМОДРЪЖ-
 ЦЕМЪ СЪДЪАШЕ, ТЪЮЮ ѠБРАЗЪ ПДОУШТАГО ПОКАЗАА-
 ШЕ, ВЪЗДРЪЖАНІЕМЪ ЖЕ ОУХЪШТРАЕ СПАСЕНІЕ СКОЕ
 ОУКРАДАШЕ, ЯКО И СІА РАЗОУМЪЮШТОУ ПООУВРЪЗЕ-
 НІЮ ЕГО ДИКНТИ СЕ И МНОГАШТИ ПРОСЛЪЗНТИ. ТОУ
 БО ЯКО НЪЗЪ ЮНОСТИ ЯКО АГГЕЛЬ УНСТИТОУ, И СВЕТО-
 СТИЮ ЯКО АПОСТОЛЬ ЖЕ И УЮДОТВОРЦЪ, МНОГО ѠТЪ
 ВЪСЪХЪ ЛЮБЕНМЪ И ДАРОНОСНМЪ И ВЪЖДЕЛЪМЪ БЪ ВЪН-
 ДЪТИ СЕ. АШТЕ БО И ПОГЛАГОЛАТИ КТО СЪ НИМЪ СПО-
 ДОБЛЪАШЕ СЕ, НЕ ХОУДОУ ѠТЪ СЕГО ДОУШН КОРНЕСТЬ
 ПРНОВРЪТАШЕ, БЪШЕ БО СЛОКО ЕГО ЯКО РЕШТИ ВЪ-
 СЕГДА ДОУХОМЪ СВЕТЫМЪ СОЛІЮ РАСТВОРЕННО, МНО-
 ГЫЕ ЖЕ РАДИ ДОБРОДЪТЕЛН БЕСУНСЛЪНОУЮ И БЕЗМЪР-
 НОУЮ ПОУЕШЪ ѠТЪ САМОДРЪЖЦА БРАТА, ѠТЪ БЛАГО-
 РОДНЫХЪ ЖЕ И ѠТЪ ВЪСЪХЪ ПРОУІНХЪ ПРНМАШЕ, НЪ
 ѠТЪ НС ПРЪВА ѠНЪ ЯКО МРЪЗОСТИ ХВАЛЫ И СЛАВЫ
 И ПОУЕШТИ УЛОВЪУЬСКЫЕ ИЗЪВЪГЛЕ, ТЕШКО СЕБЪ СІА
 ВЪМЪНМЕ, БЪЖАТИ ПОМЫШЛАШЕ. ГЛАГОЛАШЕ БО: ЕДА
 КАКО СІА МАЛА И ВРЪМЕННАА ПОУЕШЪ ВЕЛНКОУЮ ѠНОУ
 И ВЪУНОУЮШТОУ ЗАСТОУПНТИ МН, ИЛИ БЛАГАА ТВОА ВЪ
 ЖИВѢТЪ ТВОЕМЪ; АВРААМЪ, ПАУЕ ЖЕ БОГЪ АВРААМОВЪ,

вѣспрнелъ еси, речетъ ми. вѣспомниаше же и прѣ-
 вое нже въ светѣхъ горѣ свое распетое житіе,
 рабьское смѣреніемъ слоуженіемъ слоуженіе, юношь-
 ское страданіе, босо хожденіе, калныя властныя
 роубы, неорумьченіе, стоанія обноштва, помѣ-
 нїе не амодроужіемъ прѣвѣдемо, моантвоу
 хнстоу, не каломъ богатства сьмоуштаемоу, мира
 нзъшїствїе оумомъ и къ богоу вѣшьствїе, си въ-
 са помышаше, и ѿтъ вѣсѣхъ яко нзмѣннїца се-
 бе видѣ, скръбѣше, тоужаше, окаяна и порыбша
 себе нарицаше, и яко по Соломоноу урькѣ ко-
 стемъ срьдце уювьствїно, сице семоу за ѿнѣхъ
 скръбню кровь испываше и мозькѣ вѣспомнианї-
 емъ нзъдаше. не трѣпе же о снѣхъ любокню прї-
 сно срьдце оумзвѣати си, вѣса по унроу къ мо-
 настырн добрѣ оуправнѣ, и правнло црьковнаго
 оустава и житїа иноуьскаго оузаконнѣ, и тако
 дрѣжати прѣдавѣ, нгоуменїа же доущамн нхъ егѣ-
 же вѣдѣаше пешти се възможна въ мѣсто себе
 братїи поставнѣ, црьковѣ же и уьстннн и мурѣ-
 тоунвнн грѣбѣ светаго си ѿтца прѣподѣрнаго Сї-
 меона цѣловавѣ, многымн же слъзамн сего паучѣ
 одѣжднѣ, и светымъ егѣ муромъ помазав се, въ-
 сѣмъ же благословенїе и мирѣ давѣ нзъде. прншьдѣ же
 къ самодрѣжцоу братоу, ѿтходное цѣлованїе датн
 емоу хоте, тѣ же доуше нсхожденїе ѿтхожденїе
 егѣ нешптеваше, много же плакавѣ и съ всѣмн
 блаторѣднмн молнѣ оудрѣжати хоте, и мнкакѣ-
 же възмогы зѣло ѿскръблѣет се. светн же въ по-
 слѣднїен горестн видѣ доуше нхъ, словомъ надежде
 срьдца нхъ ѿтѣшнѣ глагола: аште благнмн боги нз-

кѡлѣти, пакы къ камѣ възвратити се имамъ. И тако ѡтѣ
роуки нхъ испоуштает се. самодръжьць же Стефанъ
еже въ потребу емоу и къ свету горѣ монастыремъ
и ѡтходоу живоушнымъ и въсьмь трѣбоушнымъ
на раздѣленіе много мноѡжество злата давъ, самъ же
до предѣль грѣбьскыя землицы и съ благороднымъ про-
водивъ его, и тако доухомъ светымъ водимъ прии-
де въ светоу ю горю. прѣшествоуе же его въси зна-
юштемъ его оубѣдкыше, свѣтло веселою доушею бо-
га благодареніе, на видѣніе его приходядоху, въ-
си во люблдоху и, и крѣпкого рѣдн смѣренїа тѣже
по прѣвоу оубытїю въсьмь въсь быкаше.

Прѣжившюу же крѣме доволно въ прѣвои иже въ
Карен млыуалнои келїи, прѣждныя юностише троу-
ды поштеніемъ понавляюштоу, любезны же Сте-
фанъ самодръжьць лишенне брата и оуцнтелѣи и
поборна къ когоу молнтвами съвоина раздѣленіе
доуше си вымыкаше. тако бо бѣ безъ мѣри любобѣ-
юю, яко въ двою телесн еднноу доушоу носеште.
многашти же паше поснхаше къ нѣмоу глаголюе:
оупованіемъ ѡтходе насъ къ намъ възвратити се
оутѣши насъ, и многокрѣпнымъ къснѣніемъ бо-
лезнию и скръбноу ме облагашн. не прѣзри лю-
бештаро те, прѣшествоуемъ твоимъ възвесели доу-
жоу мою. Съ же хрїстолюбѣцѣ аггельскыхъ сърод-
никъ, божїихъ же оубоднїикъ, прѣподобнїихъ ѡтць
и свпостникъ не хотѣ ѡтлоуцнти се, не идѣ-
ше, оуцнше въ сицевыхъ соудивъ брата неже бо-
га оупеуалити, по снхъ же божїимъ неизслѣднимъ
штѣдротамъ и неизреуенныхъ его соудѣбъ глыбнною,
пниже нашѣ, якоже мы не вѣмъ, спасеніе съдѣва-

еть, мѹро оубѡ светое, еже обмыно о боѹхъ бѣше
освѣщеніемъ светаго доуха ѡтъ светыхъ моштен
прѣподобнаго Сімеѡна искыпѣвати, еже исходити
прѣста и оустави се, аште по грѣхѡмъ нашимъ,
не вѣми, аште ли и снмъ хоте светыхъ своихъ
богъ оудивити оугодинокъ, и вѣсьмъ коликоу къ
нимъ любовь нмѣе шѣвъ да сътворишь, колико же
и ѡны дѣла добринми дръзновецѣе къ ниемоу при-
стежаше. и снѣ многихъ не оутант се, и нѣкихъ
рѣвеніемъ уюдесь аште и малы въ добродѣтели
нихъ подвигнеть. оубѡ аште снѣ, аште же ѡна-
ко, обауе оудръжа се и не измѣе. въ скръби же
самодръжцоу Стефанѡу и зѣло мнозѣ, божїи гнѣвъ
непштеваше, ѡтѣвращеніе ѡтъ нихъ светаго си
ѡтца Сімеѡна глаголаше, наказаніе съ небесъ
нѣкое ѡждаше, помышлаше грѣхъ скон, и испы-
товаше съкѣсть. осѡуждаше се, тоужаше, прѣне-
магаше, молбамн же и молнткамн къ боѹу и къ
светомѹу си ѡтцоу вѣсхождаше, мностиню оубоги-
мн и вѣсьмн благымн нз лиха подензаше се, уа-
емын ѡтъ бога гнѣвъ оуставити, нзѣштеніе же
глаголаше, аште благоволи богъ въ благыхъ его,
аште мѹро нстеуеть. и по ниеже светое мѹро въ-
сѣмн истоки затвори се, и не исхождаше, не обрѣ-
таше срьдцоу оутѣшенїа. послаеть къ светомѹу
въ светѡю гороу възвѣштае емоу вѣса бывшаа. ви-
ноу же обрѣтъ, шко да сее ради кнны пришѣдъ,
оутѣшитъ видѣніемъ его много печалноюю доушоу
скою, оудает же емоу бесчнслъно злато въ разда-
аніе ндѣже знаеть, въ коупѣ же моле прїити емоу
и молнтвамн его мѹроу нзлнтіемъ обрѣсти се, брат-

ИМЕ ЖЕ И МНОГОСТЕННЕ И ЖАЛОСТНЕННЕ ГЛАГОЛЫ КЪ
 НИМОУ ПИШЕТЬ ГЛАГОЛЮ: ТВОЕМОУ ОТЬ НАСЬ ПРЪПО-
 ДОБИЮ, ГОСПОДИ, ОШЪДЫШОУ, И СВЕТЫИ ОТЬЦЬ НАШЬ
 СІМЕОНЬ, ЯКО ВДИМЬ, ДОУХОМЪ ОТЬКРАТИ ЛИЦЕ СВОЕ
 ОТЬ НАСЬ, М҃РО БО СВЕТОЕ, ИЖЕ ОСЪИЖЕНІЕМЪ СВЕТА-
 ГО ДОУХА ОТЬ СВЕТЫИХЪ ЕГО МОШТЕН ОБЫУНО ВЪ ОУ-
 ТЪШЕНІЕ МАМЬ И ЦЪЛБОУ. ИЗАНКАШЕ, ИСТИНАТИ ОУ-
 СТАВИ СЕ, И ИНА МНОГАА УЮДЕСА ЯЖЕ ДОУХОМЪ СВЕ-
 ТЫМЪ ПРИЗИРАНІЕМЪ ЯКО ПРЪВЪЕ ВЪ НАСЬ НИНА НЕ
 БЫШЕ. МНОГО ЖЕ ЯКО ПАКЫ СМНИ ОУШТЕДРЯТИ НАСЬ
 МОЛАНХОМ СЕ, И ИСТЪСТВОМЪ ОТЬУЬСКОЮЮ МНОСРЪД-
 НОЮ ОУТРОБОУ ОТЬ НАСЬ НЕИСТЪСТВОМЪ ЯКО ЖЕЛЪ-
 ЗОМЪ НЕИНОСРЪДІЕМЪ ЗАКЛЮУИ, И НЕ ПОСЛОУША НАСЬ,
 ДА НАИ ГРЪХЪ РАДИ НАШИХЪ, ЗА НЕ НЕОУГОДНО БО-
 ГОУ ПОЖИХОМЪ, НАИ ЗА НЕ НЕ СОУШТОУ ТЕБЪ СЪ НА-
 МИ ЯКО ОТЬ ГРЪХЪ ОУИШТАТИ МЫ, СІА МАМЬ ПРИ-
 ЛОУУИШЕ СЕ. СЕГО РАДИ МОЛЮ И МИА СЕ ДЪЮ, ОУ-
 ВРАУЮИ МИ БОЛЪЗНЬ, ОУШТЕДРЫ СЛЪЗЕ МОЕ, АШТЕ И
 МНОГЫХ МИ РАДИ ГРЪХЪ БРАТЬ ТВОИ ОУДОСТОИТИ СЕ НЕ
 СМЪЮ, ПОМНОУИ СЕБЕ И НАСЬ ВЪ ЕДИНО РОЖДЕНА И
 СЪОУТРОБИА МАТЕРІЮ. ПРІДИ КЪ МАМЬ, БОГОВЪЗЛЮ-
 БЛЕННЕ, И ПРЪПОДОБИМОУ СИ ОТЬЦУ ПАУЕ ЖЕ КЪ-
 СЪХЪ ОТЬ НИЕГО РОЖДЕНЫХЪ, НЕГЛЫ ВЛАДЫКА ГОСПОДЬ
 НАШЬ ИНОУ ХРИСТОСЬ МНОГОСТЕННО КЪ МАМЬ ТВОИМЪ
 ПРИШЪСТІЕМЪ ПРОСВЪТИТИ ЛИЦЕ СВОЕ, И ПРЪПОДОБ-
 НОМОУ ОТЬЦОУ НАШЕМОУ СІМЕОНУ ДОУХОМЪ СВЕТЫМЪ
 ОТЬ СВЕТЫХЪ ЕГО МОШТЕН М҃РО СВЕТОЕ ИСТАУАТИ
 ТВОИМИ ПОВЕЛІТЬ МОЛАНТВАМИ, И ЯКО СВОЕ РАБЫ ПО
 ПРЪВОМОУ ОБЫУАЮ НАСЬ ОУТЪШЕНЫ СЪТКОРИТИ. СВЕ-
 ТЫИ ЖЕ, ЯКО ПРЪВЪЕ РЕМОХОМЪ, СЛАДОСТИ ПОУСТЫН-
 НАГО ПОСТНАГО И МАЛУАЛНВААГО ЖИТІА НЕ МОГЪ ОТЬ-

ТРЪГНОУТИ СЕ, МНОЖАЕ НАУЕ СЛОВОУ ЗАБЪВЪУСЬКЕ БЪ-
 ГЛАЕ, БОГОЛЮБИЕШЬ И БРАТА СВОЕГО ВЪЗМЕШАВНДЬ, И
 КЪ ПЛАЧУЮЩОМОУ НТИ НЕ ОУМЛАН СЕ, ЗАПИСАЕТ ЖЕ
 СВОЕЮ РОУКОЮ ШКО КЪ ЖИВОУ ИЖЕ ПО СМЪРТИ НЕ
 ОУМЪРНМОМОУ КЪ СВЕТОМОУ СИ ОТЬМОУ МОЛБНОЕ ПО-
 СЛАВННЕ ГЛАГОЛІЕ: ШКО БОГОМЪ ПОВЕЛЪНЬ, И НАМИ ПРЪ-
 ПОДОБНЕ ОТЬУЕ ОУМЪЛАНЬ, ПРЪЗРН ЛИТЕ И КОЕ КЪ
 БОГОУ СЪРЪШЕНІЕ И КЪ ТЕБЪ ОУСЛОУШАНІЕ УЕДЬ СКО-
 НХЬ, И ДОУХОМЪ СЕТЕМЪ ТВОЮ СВЕТОЮЮ РАМОУ
 ОСЪ(Н)ШЕМОУ МЪРО ТОУЕШТОУ ШКО И ПРЪЖДЕ МЫНН СЪ-
 ТВОРИШЬ, И СМЪ ОУМАСТНЪ ВЪЗВЕСЕЛАНШ ОУЕДА И
 ЛЮДИ СВОЕ, ДА НЕ СКРЪБЕНЮ ОУНЫКАЮТЬ, И ЛИТЕ ИС-
 ТИННО, ШКОЖЕ ЕГДА ВЪ ПЪЛТИ СОУШТОУ О БОЗЪ ПО-
 СЛОУШАТИ МЕНЕ, ШКОЖЕ И АЗЪ, ОБЪШТАА СЕ ЕСН, Е-
 ГДА ЖЕ И КЪ БОГОУ ОТЬХОДЕШТОУ ТИ НЕ ОСТАВТИ МЕ
 МОДАНТВАМИ РЕКАЪ ЕСН, МЫНН, ГОСПОДИ МОИ, ДА РАЗОУ-
 МЪЮ ТВОЮ ОТЬХЪСКОЮЮ МОЛБОВЬ, ДА ШКОЖЕ ПРЪЖЕ
 ПЪЛТНЮ И МЫНН НАУЕ ДОУХОМЪ ПОСЛОУШАЕШЮ МЕ,
 И ШКО КЪ ТЕБЪ СЪ БОГОМЪ УЕДО ТВОЕ ОУПОКАХЪ, ДА
 НЕ ПОСРАМАЮ СЕ, ДА НЕ ЛИШОУ СЕ НАДЕЖДЕ. МОИ
 СЕ О НАСЪ КЪ ГОСПОДОУ КЪ СВЕТЫХ СИ ОТЬУЕ МО-
 ЛНТКАХЬ. И КЪ БРАТОУ Стефану ОУСОБЪ ОУТЪШНОЕ
 БРАТЪСКИ НАПИСАЪ, ЕДИННОГО ЖЕ ОТЬ ОУУЕЛННЪ СКО-
 НХЬ, УЪСТНА ЖЕ И ПРЪПОДОБНА СТАРЦА Нларію мо-
 НАХА, САМЪ СВЕЩЕНСТКА ИМОУШТА, СНА ВЪ СРЪБЪЕНОЮЮ
 ЗЕМЛЮ ОТЬ СВЕТЫЕ ГОРЫ ДОНЕСТИ ВОСИЛАЕТЬ, ПОСЛА-
 НІЕ ЖЕ ИЖЕ КЪ ПРЪПОДОБНОМОУ Сімеону НИКОМОУ-
 ЖЕ ВЪДАТИ НАИ ПРОУЪСТИ ЗАПОВѢДАВЪ, ВЪСА ЕЖЕ КЪ
 БОГОУ МОЛБАМИ И КЪ ПРЪПОДОБНОМОУ СЪВЪРШИТИ ЗА-
 ПОВѢДАВЪ, НАРЕК ЖЕ ЕМОУ И ДНЬ, КЪ ИЖЕ СВЕТОЮЮ
 ЛУТОУРГІЮ ОТЬСЛОУЖИШОУ, И НАДЪ ГРОБОМЪ ПРЪ-

подобнаго посланіе проуѣсти. посланныи же ав-
 ка Наврїонъ іеромонахъ срьбьскыи земле дошадъ,
 и пришьдъ къ благоуьстникому Стефану, и еже
 къ немуу писаніе отъ святаго вѣдаетъ, сказа-
 етъ же се и посланіе къ прѣподобномуу Сїмео-
 нуу носешъ, нь никомууже вѣдати повелѣны се
 глаголаше, проунтаетъ же писаніе еже къ себѣ Сте-
 фанъ, езерокодно слъзми оун его испльнѣхоу
 се, дикитъ же се немнаосрьдїю нже бога ради бра-
 та, яко толкомъ плауемъ и моленїемъ къ немуу
 прїити оувѣдати не възможе, ѡвауе и посланіе и по-
 сланнаго въ нме посланнаго радостно прїемъ, и весе-
 лому доушесю яко къ пророкуу божїю възвесели се.
 Старць же по заповѣди къ гробуу прѣподобнаго
 донти тыштитъ се, и вса отъ святаго повелѣнна
 емоу молебни саврѣштити. христіюбныи же Сте-
 фанъ не ѡтпоушастъ сего глаголю: и азъ с то-
 бою ндоу. коуцно же уьстнаго и святаго мона-
 стыра, къ немже гробъ прѣподобнаго, дошьдѣше,
 Стефанъ съ нгоуменовомъ и съ всеми ннокы въсе-
 ноштво въ цркви стоити оутврѣждаетъ се, дикитъ
 же се старць поустыинникъ въсепоштномуу и ве-
 дреманномуу стоанїоу, слъзми же и оумнленїю
 самодръжца мнранна, срамлетъ се оубѡ съвѣстно
 и осоудаетъ се, ѡвадннн же и погмбннн себе въ-
 мѣнцетъ, яко не толкѡ азъ, реуе, въ поустыни
 помитенїемъ, елико съ въ мнроу воиньствоуе прѣ-
 тажа оумнленїе. се бо и прѣсть властелннн и
 еже къ мнроу тыню Стефанъ познаватѣ се,
 множае пауе къ ногоуу нан уловѣкомъ въ ксакыхъ
 благопохвалени обрѣташе се, въ воиньствѣ нскоу-

СЫНЬ И МОУЖЬСТВОМЪ ОУДИВЛЕНЬ, ЕГДАЖЕ БО И НА
 ТРАПЕЗѢ ПРЕДСѢДЪШЕ, ТУМЪПАНИ И ГОУСЪЛМИ ККО
 ОЕМУДИ САМОДРЪЖЦЕМЪ БЛАГОРОДНЫХЪ ВЕСЕЛЪШЕ, ЕГДА-
 ЖЕ АИ ПАКЫ НА МОЛНТВѢ ИЛИ КЪ ЦРЬККИ ЕМОУ
 ПРЕДСТАТИ, МНОГЫМЪ ОУМИЛЕНІЕМЪ И ГРОМОГЛА-
 СНЫМЪ ПЛАУЕМЪ ЗЕМЛЮ ОУКРАПАШЕ, ПРАВДОЮ ЖЕ И
 ИСТИННОЮ СВЪТЛО ОУКРАШЕНЬ, ЛЮБОВНЮ ЖЕ НИШТІ-
 НХЪ БОГОЛЮБЦЪ И ЗЪЛО ИЗЕШТЪНЬ, БЪШЕ ЖЕ И
 МНОГО ПИСАНІЕМЪ ПИТАТЕЛЬ, И СНЫМЪ ДОВОЛНЪ РАЗ-
 ОУМНЬ И ХОУДОГЪ СКАЗАТЕЛЬ. НА ЕЖЕ МЫМЪ Сте-
 фаноу вѣнце похвалами сѣплати не лѣтъ есть,
 КЪ ПРЪДНКА СЛОВО ДА ПРОИСХОДИТЬ. ВСЕМОШНО-
 МОУ ОУБѢ СТОКНІЮ И МОЛБАМЪ СВЪРЪШЕННОМЪ БЫ-
 ШИМЪ, ПОСЛАНЫМЪ ОТЬ СВЕТЫЕ ГОРЫ СВЕТАГО ОУЧЕ-
 НИКЪ, УЪСТНЫИ И ПРЪПОДОБНЫИ СТАРЦЪ АКАА Нла-
 рїонъ їеромонахъ светоюю и божьственноюю лүтоуф-
 гїю отьслуживъ, и тако въ ксен скештенства
 одежди оть светаа светыхъ кадило воними аро-
 мато и светаго посланіе къ роукоу дръже исхо-
 дить, и пришьдъ къ уѣстномуу гробоу светаго и
 пръподобнаго отьца Сїмеона, подобна же поуѣ-
 сти его пѣнїа сѣглаголакша, самодръжцоу сыноу
 оу гроба отьца прѣдстоешта и слъзамъ мѣри не
 нмоушта, нгоумен же сѣ ннокы и благороднымъ
 и проуїимъ многымъ въсьмъ же видѣти и слыша-
 ти тѣштештимъ сѣ, УТО Сѣглаголюеть посланіе, УТО
 ЖЕ МЕНТ СЕ, И УТО БОУДЕТЬ, УНСТИТЕЛ ЖЕ ПОКАДНЬ
 ГРОБЪ ПРЪПОДОБНАГО Сїмеона, и сѣ многомъ оуми-
 леніемъ кко къ живоу къ ніемоу пръклон сѣ,
 светаго моленое посланіе въсьмъ къ оуслышаніе
 свѣтло проунтаеть, и абїе сѣ скончаніемъ посла-

нїа прѣвеликимъ тѣ гробѣ прѣподобнаго яко се
 моремъ доуха святаго благодѣтїю наводникъ се, мѣ-
 роврѣнїемъ прѣизливае се, всѣми ирѣвними исто-
 унїици нсхождаше, яко и не оуснѣти въ уѣстїице
 сѣсоуды снѣ събирати, нѣ и лице цркви напонтн
 и облагооухати, не тѣню же ѿтѣ гроба нѣ и ѿтѣ
 светынхъ въображенен прѣподобнаго, ндеже бѣхоу
 написанна, мѣро моштемъ подобно и пауѣ іестѣ-
 ства нстѣштн сѣтворн господѣ, светынхъ сконхъ
 болшнми знаменїи и уюдеси яко вълюбленныѣ
 сѣбѣ оуднвалкѣ. сїа же всн видѣше и слышавше,
 и оужасомъ и радостїю ѿдрѣжннн сѣ слѣзми зва-
 хоу: господн помнлоуи. всн же ѿтѣ самодръжца и до
 послѣднѣго реуенннмъ Нларїономъ унстїтеаемъ
 светнмъ мѣромъ помазоуемъ емкахоу, и въ до-
 мы свое яко ѿсветыти снхъ домести възымахоу-
 по снхъ же всѣмъ въ оуслышанїѣ Стефанѣ само-
 дрѣжцѣ въспрїемъ слово глаголетѣ: днвнн сѣ
 іестѣ яко въ нстїноу днвномоу богу въ светынхъ
 сконхъ, и того сѣ страхомъ прїсно славннн и хвалн-
 нн днстннно, нѣ и светнмъ его уюднн сѣ, и снхъ
 оублажннн пользно, яко толнко къ нїемоу дѣла
 и добродѣтели, любовнню же и вѣроу несомннно
 прнтежашѣ дръзновенїѣ. гдѣ бо улокѣа іестѣства
 оуставѣ оуставн сѣ живннмъ къ мрътвннмъ пнсати,
 нли утѣ къ ннмъ глаголатн, нли мрътвннмъ живннхъ
 послѣоушати, и покелннїѣ нхъ сѣврѣшати? нѣ сн
 всѣа господа моего Іисоу Христа слово сѣ сѣдѣ-
 ваетѣ: вѣроуѣн въ мѣ, дѣла, иже азѣ твороу, и
 тѣ сѣтворнть, и болша снхъ сѣтворнть. дѣвн-
 внцѣ встанн, Лазароу гредн внмъ, реуѣ господѣ,

И СЛОВО СЪВЕРШИШАСЯ. ТАКОЖЕ И МНОЗИ ОТЬ СВЕТЫХЪ ПО ГЛАГОЛОУ ЕГО МНОГА НАУЕ ИСТЬСТВА ОУСТАКА УЛОВЬТА ѿ ИМЕНИ ЕГО СЪДЪШАСЯ. СИЦЕ ЖЕ И ѿ СВЕТЫХЪ СИХЪ ДНЬ СЪ ОТЬ ГОСПОДА КМСТЬ ДНЕНОЕ СЕ КЪ ОУНЮ НАШЕЮ, О ПРЪПОДОБНЫМЪ ѿТЪИ НАШЕМЪ СІМЕОНЪ И О ГОСПОДНЪ БРАТЪ МОЕМЪ САЗЪ, ГЛАГОЛЮ. ВЪСТЕ БО КОЛНКО МОЛНХѦМЪ СЕ И ПЛАКАХѦМЪ, И ЕМЕ МЪРОНЗАНТНЕМЪ ОУШТЕДРНТИ СЕ НЕ ПОСЛОУШАНИИ БЫХѦМЪ. МЫНЦЪ ЖЕ СЛОВОМЪ ТЪНЮ ЕДИННОГО КЪ ДРОУТОМОУ О БОЗЪ ПОСЛОУШАНИЕ ВЪНЕ ИСТЬСТКА РАЗОУМЪСТЕ. ѿБОНЪ ЖЕ НАУЕ БОГА ПОСЛОУШАЮЩТА И ВОЛЮ НХЪ СЪВЕРШАЮЩТА ВЪДЪСТЕ. СЕ ЖЕ ВСЕ НАШЕГО РАДН ЕПАСЕНІА БОГЪ ТВОРЕ ПОЗНАНАЕТ СЕ, ДА РАЗОУМЪЕМЪ ЯКО ВОЛНІЕ ЛЮЕНТЬ БОГЪ ЕДИННОГО ПРАКЕДНИКА И ПОСЛОУШАЕТЪ ЕГО ПАУЕ МНОГЫХЪ МНРА ГРЪШНИКЪ, И ДА ПОЗНАЕМЪ ЯКО НЕ БОГОУГОДНО ИСТЬ ЖИТІЕ НАШЕ, И СВОЕ ОКААНСТВО ѿСОУДНМЪ, ЯКО И ПО ЗЕМАН ХОДНТИ НЪЕМЪ ДОСТОИИ. КОЛНКО БО ОТЬ ПОДОВОКРЪДННХЪ НАМЪ УЛОВЪКЪ, ОТЬ СВЕТЫХЪ, ГЛАГОЛЮ, ГРЪХЫ НАШНМЪ ѿТЪСТОНМЪ, ѿ СЕМЪ И СИХЪ ЯКО И ДОСТОИНО ОУКЛАЖНМЪ, АШТЕ ЖЕ И ПО СНАЪ ДЪЛАМЪ ПОДРАЖАНМЪ, БОЖІЕМОУ ЖЕ ПРНСТО ЕМЕ ѿ НАСЪ ПРОМЫШЛЕНІЮ, ДВЪГѦТЪРЪПЪМІЮ ЖЕ И МНЛОСТИ ДНЕНМЪ СЕ ПО АПОСТОЛОУ ГЛАГОЛЮЩТОУ: ѿ ГЛЪБЕННА БОГАТСТВА И ПРЪМОУДРОСТИ И РАЗОУМА БОЖІА, ЯКО НЕ ИЗЪНСКАНЫ СОУДИ ЕГО И НЕ ИЗСАДОВАНИИ ПОУТІЕ ЕГО. КТО БО РАЗОУМЪ ОУМЪ ГОСЛОДНЪ, НАИ КТО СВЪТННКЪ ЕМОУ БЫТЬ, НИИЖЕ ВСА НАШЕ СПАСЕНІЕ ОУСТРАДЕТЬ, ЯКО НС ТОГО И ТЪМЪ И ОУ ТОГО ВСАУЪСКЛА, ТОМОУ СЛАВА ВЪ ВЪКЪ ВЪКѦМЪ, АМИНЪ.

Днѣмъ же ѿ сихъ Стефанъ, и не токмо аб-
 грѣнницею елико словесемъ разумномъ сказаніемъ
 ѿтъ къстахъ похваляемъ и устъмъ кивъ, и тако
 благодаривше бога, и трапезамъ причестивше се,
 много же тогда и ништѣихъ христілюбивъ и ми-
 стивъ богато оуштедривъ, и благофдмныхъ ве-
 селою доушею ѿдаровавъ, по сихъ же кждо къ
 своимъ си ѿтхождахоу, славеште бога и днѣшнѣ
 се еже ѿтъ светыхъ уюдесъ бывшихъ. Пришди
 же светаго оученникъ устынн старць авва Ила-
 ріонъ іеромонахъ пакы къ скетомоу къ светоую
 гороу понти тыштит се. благоуствивнъ же Сте-
 фанъ не смѣе его дръжати, ѿтпоуштасть и, и вокла-
 нше се емоу глаголюеть: колнцѣмъ благодарѣтемъ,
 ѿтъуе, повинна ме нмашн, яко о господи брата
 моего къ намъ длго троуднѣ се и муромъ света-
 го ми ѿтыца обогатив ме. Послает же съ нимъ
 злата много къ потребуу светомоу си братоу.
 вьдаетъ же емоу и стѣклѣнницоу ново излѣаннаго му-
 ра глаголюе: твоими молитвами светыми ѿтъ оть-
 ца нашего пауе же ѿтъ бога дарованное намъ
 яко твою ѿтъ насъ прѣимн сѣа, и молн се ѿ насъ
 къ господоу. Посланны же светые горы дошѣдѣ-
 ше, и вса ажѣ ѿ уюдесехъ бывшихъ светомоу
 сказавше, ихже и самъ не не вѣдѣаше, светынъ же
 многымъ слъзми благодарнкъ бога не прѣзрѣвшн
 молющн его, и светыннмъ муромъ прѣподобнаго
 си ѿтыца помазав се, и многомъ плачѣмъ еже и
 по смръти къ нѣмоу любовъ его и о возѣ по-
 слоушаніѣ похваляше.

По сих же ѿ потребъхъ монастырскихъ изволи се светомоу, пауче же богоу изволи се о немь, и таковою виною въдоуштон, царствоуюштаго Константина града донти, тогда же царствоуюштоу въ немь Феодороу Ласкароу. ть же яко съ великимъ надваніемъ светаго приемь, слышала бо бѣ о немь, уиъ сынъ ієсть, и о добродѣтелиомъ его нже въ поустыни житїи, ово же за ние и свать емоу словѣше се, дѣшти бѣ цара Феодора Ласкара въдана бысть невяста Радославоу, сыноу стефановоу, а неipse же светаго Савы. сего ради соугоубою уѣстню многолюбезно приеть его царь; бѣ бо и желаетъ видѣти его. многовременно же оуурѣждаемъ и любимъ царемъ, и потребн монастырские съврѣшнѣ, въсхотѣ понти ѿть цара. богопосланны же съвѣтъ къ срьдци приемь, къ себѣ и соуштинѣ съ нимъ глагола: нынѣ време, богоу помогаюштоу ми, еже ѿ земли ѿть уѣстка моего желаніе срьдца моего съврѣшити. боудет ли си по семь снково време, или пакы съмо прїити, кто вѣсть, аште живы боудемъ. На бога же оупованіе положь, и пристоупль къ цароу, глаголетъ: яко въсѣмъ и намъ богъ спасенію хотѣ, ѿть земли людїи нашихъ зловѣрїа ересь ѿтьцемъ монимъ и нами ѿтыгнана бысть, и православїа вѣра възрастаеть и множит се, єдинимъ же недостаткууѣствоуемъ, нмже своего зрхїєпископа не имамы, въ земли нашей еже освѣтити и оуунти ѿ господи. сего ради пауче молимъ благооутробѣе вашеє кротости, еже ѿ сихъ полоуунти прошеніе, яко да светомоу ѿтыоу въселенскомоу патріар-

хоу царство ти повелить, единого отъ братіи
 монхъ освѣтити земли нашей архієпископа, въ
 освѣщеніе наше и похвалоу вашего благоустьїа.
 Царь отвѣщаетъ: съ радостію и веселою доу-
 шею твое прошеніе испльнити хоштоу, и видѣти
 хоштоу егоже (глаголюши) брата, и аште благо-
 волишь богъ въ доуши моеи о немь, зъло бо та-
 кокомоу достонть быти. Светыи же глаголетъ: въси
 да прїдоуть, и о немьже благоволишь богъ въ
 доуши твои, аггелъ твои скажет ти. Призван-
 ном же бывшимъ братіямъ прѣподобнаго, царь глаго-
 летъ: отъци мои и братіа твои устыми вси и светыи
 соуть, нь толкон сана высоти (и) апостольскаго
 сѣдалишта не къ нимъ зъло оувѣраю се, тебѣ же
 пауче самомоу съ богомъ благоволишь доуша моя,
 не покори бо се многымъ отъ насъ нже отъ-
 юности твое житіе. Светыи же отърицает се гла-
 голю: яко ни азъ до того степене възрастохъ, ни
 житіемъ въ житіи на нь оудостонх се. Царь па-
 трїархоу прошеніе светаго възвѣщаетъ, и не мно-
 го рекъ къ таковомоу самоу възыти оудостонть, тькмо
 того самого просешаго. патріархъ же о светымъ
 царевоу волю слышавъ, зъло възрадова се, въ бо
 и ть много любе его, тьштаніемъ же цара дошѣдъ,
 сегоже съпособника приемъ царь, къ скетомоу
 глаголаста: не отърицан се апостольскаго нами
 нзбранїа, еже яко отъ бога въ срьдци нашемъ
 доухомъ светымъ нзвѣштенно о тебѣ нмамы.
 прїими же и нашъ съвѣтъ яко благоподобнъ. ны-
 нѣ въ науелѣ добрѣ о боу помагаюштаго тако-
 кымъ самоу людіе твои трѣбують, тебѣ же

нымъ слово оу҃ченїа съ властїю съпреженно, въса-
 оудобна богоу помагающоу ти боудоути. и пауче
 еже единого себе спасти млыуанїемъ въ поусты-
 ни, аште многыхъ въ мироу отъ заблоудженїа
 словомъ къ богоу обратити, колшею любовнїю себѣ
 присконти те. слышимъ бо и глаголюшта: иже отъ
 недостоннаго въ достоинное нзведе, яко оуста мок
 боудоути. Светын же иже въ властїи много глаголанїе,
 покон же и ослабено житїе и недостатъуство еже
 къ богоу молитвами оупразнити се въспомнае,
 яко рока и свтен сее оубѣгаше, поустынное же
 поштенїемъ страданное и млыуанїемъ аггельское
 житїе пауче цѣловаше, и по нїемъ любовнїю доу-
 шоу си раздѣлваше. паки цароу и патріархоу яко
 неоуспѣшствомъ отърицает се, стоужне си царь
 глагола: кто не нмын что и любовпрїемъ про-
 сить, подобаше тебѣ многыхъ благооудноу
 съвѣтоу повиноути се, а не тако сконмъ непо-
 корствомъ въ прѣкы стоати и оутѣрждати се, и
 по нїеже въ своемъ волн быти, ншти освѣштаюшта-
 го те, мы ѿ томъ непразни есмы. И тако въ
 таниноу клятъ царь входитъ. Уто же оубѣ смѣ-
 реннооудраа и праведнаа ѿна доуша, иже хвалы
 и поустыи яко хоулы бесуьстїа ненавиде, что хо-
 тѣаше сътворити, внде цара не повиноуюшта се
 прошенїю, аште не прѣвѣ ѿнь цара вола покор-
 рит се? поноужден же много патріархомъ и въ-
 стын высѣкымъ царн моужїи, творитъ цара явѣ-
 льнїе глаголае: по того нзволению богъ ваше
 светое пожеланїе мамн грѣшнымъ да съвершнтъ.
 Благоѿрадокамъ же царь ѿ сихъ быбаетъ, и въса

иже по законуу слоужителямъ и цркви отъ царскыя палаты оуготовити повелѣваетъ. празникоу же божественноу благонароунтоу пришьдшоу, роукою прѣустьнаго и всескештеннаго вселѣньскаго патрїарха архїепископа Константина града новаго Рїма Германа светын архїепископъ все срьбьскыя земліе освештает се, цароу же съ всѣми конскыми и нижьшыми прѣдъстоештоу, и достоннѣ глаголюштоу, богоу же пауче достонство его мвншоу. нѣкто бо отъ достонныхъ видѣвъ послѣдн сказа патрїархоу шко на поставленїе его свѣтъ небеснын излїа се на нь, и обанста и, и шко о҃гньна всего и скѣтовидна съдѣла. и божественн же слоужбѣ съвршентъ бывши, царь и всѣи царсїи моужїе роукою ново свештеннаго архїепископа благословити се сьриштоут се. благоустьивныи же царь ништїнхъ златомъ о поставленїи его доколнѣ оуштедрнѣ, патрїарха же и митрополита, епископа же и съ всѣми свештенными и благофодныхъ многыхъ въ царскоую палату съобѣдникии себѣ подьемаютъ, прѣосвештеннын же вселѣньскын патрїархъ архїепископа срьбьскаго съпрѣстолиника и сътрапезника себѣ приемлетъ, невѣмѣстною же радостню о семь цароу веселештоу се, и трѣжство оутѣшенїа велнко въ сѣмъ сътвораштоу, патрїарха оубо и митрополити, епископи же и все свештенникии велнкыми дарованми кождо по уести оутѣшнѣ, шко въ сѣмъ иже о светѣмъ царекѣ зѣлной любви дивити се.

Хотештоу же скетомоу иже отъ бога нареченнын емоу ждрѣн въ землію отъуства своего

понти, божїи съветъ и разоумъ въ срьдци си
 прїемъ, и разоуднѣ троуднаа дьлгаго поутн хо-
 жденїа и многого злата дарованнемъ издлааїа,
 егдаже въ царствоуюшти Константиновъ градъ при-
 ходити и тамо архїепископоу освештати се, къ
 сепоу же и разоумїа самодръжцемъ вьстоунимъ съ
 западнимн и по срьдъ нхъ нестроенїемъ боудоу-
 штее вьды, и вьдовство црькви недокоольствомъ
 еже въ царствоуюшти градъ приходити на освеш-
 штенїе, намъ павы по нькоен ненавнсти цароу и
 патрїархоу држати црьковь, сїа вьса скрьснаа
 разоуднѣ, и отъ всьхъ снхъ скокодноу и о бо-
 зь самовластноу инуто же обладаемоу вьстоуноу
 западноую нашуоу црькови оустроити хоте, въ по-
 мошть же молитвами прьподобнаго си отьца Сї-
 меона и бога о семь прнзавь, прнстоупастъ къ
 цароу глаголюе: аште богомъ оубедимъ, съвршеш-
 ноую и кнластнвноую любовь бдагоудколивъ намъ
 сътворити помыслиа еси, повелзїемъ твоего цар-
 ства отъ блаженнаго и вьсесветаго отьца вьсе-
 ленскаго патрїарха бдагословенїе и повелзїе оу-
 сты и роукою и писанїемъ да прїнмоу, шко по
 снхъ не приходити сьмо въ Константинь градъ на
 освештенїе нашемоу архїепископоу, нь тамо сво-
 нимн епископн освештати се. Царь снмъ слышавь,
 шко прьвннн лице свое кьсвабдо ради проше-
 нїа, ниже къ патрїархоу отьноудъ и вьсвнмъ бла-
 городнымн оутодно помысли ес. хотьхоу бо
 освештенство и властїю црьковною шко покори-
 вы ськь снхъ, посласушавн же и даровоснвы
 имати, многы же ради любви, еже къ светомоу

царь пишете, срадлишии се его, еже не оупоусте-
 жиемъ прошенїа скрабна его оупоустити, обауе
 аште и по ноужди негодуюштихъ оупоуликъ, про-
 шенїе скетомоу съвршашеть. Светыи же патрї-
 архъ оупоуликїемъ цара напосоуетъ благословенїе,
 яко к томоу не приходити оупоу срьбьскыи земли
 князюда освештити себъ архїепископа въ Констан-
 тинъ градъ, нь томоу самомоу архїепископоу оу
 съборомъ свонхъ епископъ или паки самъ епи-
 скопомъ събравшимъ се и освештити себъ архїеписко-
 па. роукою же н оусты патрїархъ съ всеми архїепис-
 копы, митрополити же и епископы святаго благосло-
 вїише, и по нїемъ боудоуштихъ благословише, и пове-
 лїїа благословена въждо роукою своєю подысавше
 вьдають скетомоу, многодїекно же скетаго въ домъ
 цркви поемае патрїархъ, и яко новосвештенна
 вьсѣмъ пражлаомъ црковнымъ въпрашаюшта наоу-
 улаше. жьзломъ же свѣтительства и вьсѣми свонми
 устными и светыми свештенства оудеждами оуд-
 ровавъ его, написаетъ же емоу новельнїе другое
 глаголюе: Германъ вьселїенскыи патрїархъ архїе-
 пископъ Константинъ града новаго Рїма и оу
 имени господа нашего Іисоу Христа Сабоу освеш-
 тить архїепископа вьсемъ срьбьсконъ земан, и въ-
 дахъ емоу о возъ власть по всенъ области цр-
 ковнои епископи и попови и дїакони освештити,
 ршїити же и кездати внии уловъскыи хъ срь-
 шенїи, и вьсе оупити и крестити въ нїе оупца и
 сына и святаго доуха. и яко и мене вьси и того
 да послоушашете, иже о Христѣ православныи хри-
 стїане. И тако святаго цркованъ патрїарха, соу-

ГОУБО И МНОГОУСТЬНО БОЖЬСТВЕННЫМ ПОУЪСТИИ ОДА-
 РОКАМЪ ОТЬ НИЕГО, И ТАКО ИСХОДИТЬ. ПРИШЪДЪ ЖЕ
 КЪ БЛАГОУСТЬНОВОМУ ЦАРОУ, ОТЬХОДНОЕ ЦЪЛОВАНИЕ
 ДАТИ ЕМОУ ХОТЕ, ЦАРЬ ЖЕ ЛЮБОВЕНО ПРИЕМАЕ ЕГО, И
 ОТЬ НИЕГО ПРОСИТЬ БЛАГОСЛОВЕНІЕ ГЛАГОЛЕ: ПРОШЕ-
 НІА ВСА ТВОЮ, ОТЬУЕ, ИСПЛНИХЪ. МОЛИМЪ ЖЕ ТВОЮ
 СВЕТОСТЬ МОЛЪБНИКОУ БЫТИ НАМЪ КЪ ГОСПОДОУ КЪ
 МОЛАНТВАХЪ СВОИХЪ. БОГОМЪ ЖЕ ПРОВАЖДАЕМЪ ДОБРЪ
 СВОИХЪ СИ ДОНДЕШИ, СКАЗАНЪ ЖЕ НАМЪ И ПО СИХЪ О
 СВОЕМЪ ЗДРАВІИ. И ТАКО ЦЪЛОВАВЪ ЦАРА, ОТЬ ПОЛА-
 ТЫ ИСХОДИТЬ. ПОДАЕТЪ ЖЕ ЕМОУ ЦАРЬ ИЖЕ НА ПОУТИ
 ПОТЪРЪБНА, СЪ СИМИ ЖЕ И ЗЛАТО МНОГО ГЛАГОЛЕ: ИЖЕ
 НОВОПОСТАВЛЕНЪ ПРОСЕШТНЫМЪ ОУ ТЕБЕ ИЖЕ ДА ПО-
 ДАВАЕШИ, ПРІИМИ СІА, И МОЛИ ѿ НАСЪ. СИЦЕ ОУБѢ
 СВЕТЫ ОТЬЦЪ НАШЪ БОЖЬСТВЕННЫЕ ВЛАСТИ ЕЖЕ ОУЧИ-
 ТИ, БЕЗЪАТИ ЖЕ И РАЗДЪШАТИ, АПОСТОЛЬСКАГО САМА
 СПОДОБЛШЕТЪ СЕ, НЕ ПРИДОБНЪ ПРЪСТОЛЬ БЕЗАКО-
 НІЕМЪ, НЕ СЪГРАДНЪ НЕДОСТОИИСТВОМЪ ТРОУДЪ НА ПО-
 ВЕЛЪНІА, РЕКШЕ НА ПРАВНА, НЕ ОУКРАДЪ ВЛАСТИ МЫ-
 ТОМЪ, НИ РАЗБОНИИУЪСКИ, НЕ ПОДОБНЪ СИЛНЫМЪ СИЮ
 ВЪСХИТИВЪ, НЕ ГОННЪ УЪСТИ НЪ УЪСТИЮ ГОНІЕНЪ И
 ЕДВА ОУМОЛІЕНЪ, НЕ УЛОВЪУЪСКОУ НЪ БОЖЬСТВЕНОУ ОТЬ
 БОГА БЛАГОДЪТЬ ПРИЕМЪ, ТАКО НА СЪДАЛИШТИ СВЕТИ-
 ТЕЛЪСТКА НЕ ГОУБИТЕЛСКИ НЪ СПАСНЪ СЪДИТИ, И ХВА-
 ЛИТИ ГОСПОДА. И СИМЪ ОУБѢ ТАКО ИЖЕ О СВЕТАМЪ
 ВЪ ЦАРСТВОУЮШТИМЪ КОНСТАНТИНЪ ГРАДЪ БОГОМЪ СЪ-
 ДЪАШЕ СЕ.

ПОСТИГШОУ ЖЕ ЕМОУ ОТЬ ТОУДОУ ПАКИ КЪ СВЕ-
 ТОЮ ГОРОУ, ВСИ ЖЕ КЪ НИЕИ ЖИВОУШТИИ АРХІЕПИСКОПА
 ТОГО БОЖЬСТВЕНОЮ ВЛАСТИЮ ОУСЛЫШАВИШЕ, ОТЬ ГѢРЪ
 ПОУЪСТИИЕ, ОТЬ ПЕШТЕРЪ ЖЕ И РАЗСЪДАИИХЪ КАМЕННИИХЪ,

радость коупно съ псуалню носеште, благослови-
ти се отъ него въ коупѣ же и отъходное отъ
нихъ о господи цѣлованіе дати емоу хотеште, въ
монастырь Хіландарь къ ніемоу прихощахоу. и
радостню оубо бога похваллахоу ѿ нже на ніемъ
отъ него съдѣланнхъ, псуалію же яко многою
ѿдръжнми бываахоу, жалеште си по добрымъ се-
бѣ о боужь пнтателн, съпостницѣ же и подвижни-
цѣ, и яко нзъ дѣтска съ нимн въ поустыни въз-
растьша. ть же яко ис прьва о боужь богатопода-
тель въсѣхъ мнлостнвно словеси оутѣшнвъ, и по-
трѣбнымн оуштедрнвъ, помостннкы же къ богоу
молтвами молнвъ є нмѣти, кождо нхъ въ своемъ
отъпоушташе. слышавъ прот же и всси нгоуменн
отъ великыхъ соуште же и малыхъ монастырь
яко власть ѿсвештенства патрїдарьхъ по ѿласти
своеи светомоу въдасть, всси по редоу въ свое мо-
настыре светаго призываахоу, съ нимнже светын
скѣтою слоужбоу съвршає, ѿсвешташе нмъ попы
и дїакѡнн и утѣце, и бѣхоу всси ѿбѣштн въ црѣ-
кви въ молтвахъ, якоже въ дванїнхъ апостоль,
скыхъ сказает се: ломештен по домѡхъ хлѣбы, и
прнемахоу ништоу въ радостн и пространствѣ
срьдѣца хвалеште бога ѿ всѣхъ. сице светын въ
всѣхъ монастырехъ светымъ црѣквамъ поклонне-
се, протоу оубо и нгоуменѡм же и всѣмъ соу-
штимъ о господи цѣлованіе давъ, въ скон пакы
монастырь Хіландарь прнходнтъ, нгоумена оубо
особь пооуунвъ, нже соуштимъ подь нимъ вса-
кон добродѣтели собою ѡбразъ показовати, и бра-
тню пакы еже ѿ всемъ нгоумена страхомъ бо-

жѣнмъ послушати, всѣмъ же миръ и благо-
 словеніе и о господи цѣлованіе да въ, и тако мо-
 настыра исходитъ, поемъ съ собою нхже знаше
 подобни епископы поставити, на дѣбрь же поу-
 стыни светые горы и на ѡстріе поутн каменные,
 по нхже вѣсь ходѣ светыхъ посѣщаше, уесто
 ѡбращаше се възвращаше, поминаше поустынныхъ
 ѡнхъ соуетнаго кромѣ мира блаженное житие, и
 неперѣстаннымъ желаніемъ и молитвами ѡтъ земль-
 ныхъ оумомъ къ богу възвышеніе. разсоуждаше
 же и прѣвое свое житіе и ѡтъ снхъ прѣподоб-
 нѣихъ много наоученіемъ и видѣніемъ житіа нхъ къ
 богу пособство, номышляше же яко и ннѣтоже
 мошти оупсѣти по земли людѣи сконхъ, яко прѣ-
 вѣ въ нхъ архіерейскопа не бывша, и яко се ѡтъ
 нѣкоего рацъ божественнаго ѡтъ светые горы нсхо-
 де, или много богатство погоубивъ, плаче се гла-
 голаше: ѡ колнхъ благъ азъ окаянныи лишнхъ се!
 ѡ колнко богатство, еже беснеуаліемъ мира богу
 молити се, ннштетою славы уловѣуьскыи нзмѣ-
 ннхъ! оубы мнѣ, оубы мнѣ, кто се мене не въ-
 влауесть, где падъ и уесо добыхъ! господи боже
 мой, на нже оупокахъ, светыхъ си разлоуѣе се и
 ѡтъ светые горы нсхождоу. аште естъ о мнѣ во-
 лѣ твоѣмъ благаа, молитвами прѣунстие си матере
 и твоего оугодника Сімеѡна ѡтца моего, не
 ѡстави мене въ скръби ѡ семь нензвѣстна оуны-
 ніемъ потапатн се. И тако оуныль въсь днѣ
 дрехлоуе ндѣваше, мошти же прншьдыши, и покои
 пріемлюштоу, гора мысляна и скетаа, гора бо-
 жїа, гора тоууна, гора оусырена доухомъ, гора

НЕБЕСИ ПОДОБИА, ГОРА ПРЪВЫШШІА НЕБЕСНЫХЪ
 ГОРЪ, ВЪСЪХЪ АГГЕЛЬСКИХЪ СНАМЪ ПОДОВНО, ВЪСЕУНСТАА
 ДЪВАА И МАТИ БОГА МОЕГО, ГЛАГОЛЮ, ОТЬ НИЕЖЕ БЕЗ
 СВЪМЕНЕ БЕЗ РОУКИ УЛОВЪУЬСКИЕ ОТЬ СЪОУЗЪ ДЪ
 ВУЬСКИХЪ ИЕ ИКО ОТЬ ГОРЫ ВЕЛИКЪЕ ПО ДНЕВНОМУ
 ДАНІАНОУ КАМЕНЬ ХРИСТОСЪ ОУТРАЖЕ СЕ, И ВЪСА ВЪ
 СЪОМЪ ИСТОУКАНІА СЪКРОУШИ, СЪННЫМЪ ЖЕЛІЕНІЕМЪ
 ОТЬ ОУНИНІА ДОУШОУ ЕГО ВЪЗДВИЖАЕТЪ, ГЛАГОМОШТИ:
 МЕНЕ ИСПОРОУМНЦОУ ЖЪ ВЪСЪХЪ ЦАРОУ, СЫМОУ ЖЕ
 И БОГОУ МОЕМОУ ИМЪЕ, И ѿ СИХЪ СКРЪБИШИ! ВЪ
 СТАВЪ СЪ ТЪШТАНІЕМЪ ИДИ НА ДЪЛО, МА НИЕЖЕ ОТЬ
 НИЕГО ИЗЪРАНЫ ЕСИ, ИМУЕСОЖЕ СОУМНЕ СЕ, ИКО ВЪСА
 ѿ НИЕМЪ ПОСПЪШАЮТЪ ТИ СЕ ВЪ БЛАГОЕ. СВЕТЫИ ЖЕ
 ОТЬ ВИДЪНІА ВЪ СЕБЪ БЫКЪ, НЕИЗРЕУЕННЫМЪ ВЕСЕЛІ
 ЕМЪ ОУТЪШЕННО СРЪДЪЦЕ СВОЕ ѾБРЪТЬ, МНОГЫИ
 СЛЪЗАМИ БЛАГОДАРЕНЪ БОГА, ПРЪКНУСТОЕ ЖЕ ОУНОВА
 НІЕ КЪ НИЕМОУ ИМЪЕ, КЪ ПОУТЬ СВОИ ИДЪАШЕ РАДОУЕ
 СЕ. ПРИШЪДЪ ЖЕ КЪ ВЕЛІКЫИ ГРАДЪ СОЛОУНЪ, И СВЕ
 ТОМОУ ВЕЛІКОМОУУЕИИКОУ И СТРАСТОТРЪПЦОУ ДИМИ
 ТРІЮ ПОКЛОНІЕ СЕ, МИТРОПОЛИТОУ ЖЕ ГРАДА Ѿ ГО
 СПОДИ ЦЪЛОКАМІЕ ДАВЪ, КЪ ФИЛОКАЛИ МОАСТЫРИ
 ОБИТАЕТ. И МИ МАЛЫ ОТЬЛОЖЪ, ИСКОУСМЪНИИХЪ ЖИ
 КОТОПИСЦЪ ПРИЗВАВЪ, И КЪ СКОРЪ ДЪВЪ ИКОМЪ ВЪ
 ВЕЛІКОУЮ ВЪСОТОУ СТОЕИТИХЪ НАПИСАТИ МОЛАНТЬ, МА
 ЕДИНОМ ОУЕ ѿ ПРЪВЫСОКАГО И НЕИСПИСАННАГО БОЖЬ
 СТВОМЪ ЦАРА ХРИСТА БОГА, ИЖЕ КОЖЬСТВОМЪ НЕБЕС
 ННЫХЪ ВЪСОТЬ НЕ ОТЬСТОУПАВЪ И НА ЗЕМЛЮ СЪШЪДЪ,
 КЪ МОЮ НИЗКОСТЬ МЕНЕ РАДИ ВЪПЛАТІЕ СЕ, ИКО ДА
 СОБОЮ МЕНЕ СЪВЪЗЪМЪ, КЪ НЕБЕСНАА ВЪЗВЫСИТЬ, И
 ИКО ДА СОБОЮ ОУДОСТОНЪ, И НА ПРЪСТОЛЪ СЪ СО
 БОЮ БОГА ОТЬЦА ПОСАДИТЬ, ВЪ ѾБРАЗІТИ ВЕЛАНТЬ, МА

дроугон же жельшоуо се емоу прѣвышьшоуо небесъ, неизреченноуо гороу божію, всеуистоуо царикоу, дѣвоу же и матеръ того самого Христа царя и бога нашего. и тако снхъ иконъ златымн вѣици, каменіемъ же устьнымъ и висромъ скѣтао оукрасивъ, въ томъже монастырѣ Филокали поставлѣтъ, нже въ усть богоу и до нынѣ и на всепомянаниѣ скѣтаго стоеть на мѣстѣ, ндеже и поставивше се. по снхъ же светымъ вса потребаа иже великоу цркви достонна събравъ, и книги законныя съ собою възъмъ, митрополантомъ оубо ѹпархомъ же и прѣвымн града скѣтао проваждаемъ, къ земли людѣи своихъ шѣствіе творить. братоу садръжцоу Стефаноу прихоть свои писаниемъ прѣдъвъзвѣштаетъ. благоуствивъ же Стефанъ изъ дѣвѣи желаемого и любимаго брата прихоть яко оуслыша, и не просто, нъ съ божественноу прѣвосвѣщенства властію къ немуу приходештъ, соугубоу радостноу о господѣи веселаше се, болезню же великою одръжимъ сы, и въ срѣтеніе емоу изыти не могын, къ себе же мѣсто сыны свое прѣдоусрѣсти его посладетъ, нже юностию яко ѡрлѣи златокрлати и съ многымн благорѣднымн грѣбъскаго прѣдѣла устьно достигше, и своего по плѣти стрѣца о бозѣ же владыкоу и ѡтца скѣтаго подѣмахоу, и съ всакою поустнию къ самодрѣжцоу ѡтцоу прикождаахоу. пришьдъ же светымъ надъ болезненнымъ одръ самодрѣжца брата, тѣже едѣва дроугымн подѣтъ целованиѣ емоу дати възможѣ, плаую многоу ѡтъ обою и ѡтъ всѣхъ блгарѣдныхъ бывшоу, крѣпка бо болезнь самодрѣжца

вѣше, и ѿтнюдоу мнѣтоу не надѣанна. и ѿто-
 лики Марѣ и Марїи пришьствїемъ своимъ слъ-
 зы богъ, и светаго архїепископа пришьственемъ
 снхъ всѣхъ ѿт псуали въ радость прѣмѣннеть.
 ирсть оубѣ уѣстныи и светыи ѿмыкъ, и тою ске-
 штенною водою и теплою молнткою брата напаш-
 етъ, и вссего ѿкрапнеть, роуцѣ же скон светѣи
 на уѣстноюю его главоу възлагае, и сню слъзѣми
 ѿбъемлѣ цѣлнваше, танинныи же срьдїа къ тани-
 новѣдцоу и все видештомоу сѣкръвенныхъ много
 ѿ нїемъ моле се, и молнткою светаго болныи спа-
 сает се, и въ незапаоу оустрѣблнмет се. Господи
 боже мои, прославляю те и въспою нме твоє, оу-
 двлнлю же се многомоу твоємоу улюбѣннлюбнню
 и скоромоу млносрьдїю, яко днева съ светыи
 своимн сѣтворнл еси и творнши, нже многоврѣ-
 менно недоугомъ томымъ, и ѿтнюдоу не мо-
 гыи възклоннти се и ѿт болншихъ врагѣвъ жнѣ-
 та ѿуаанъ мнѣше се, ѿт ненадѣанїа скоро ѿт
 одра възстает, и блѣдость же сѣмьртнаа ѿтхожда-
 ше, и поуѣкы роумены въ лицїи явлнхоу се, не-
 доузи бо всн ѿ имени бога моего възложеномъ
 роуки светаго архїепископа нзуедахоу. и абїе тра-
 пезѣ съ светыи архїепископомъ и съ блггорѣд-
 ныи ѿбѣштннкѣ бывает. соуѣгоуба же радость и
 веселїе ѿ пришьствїи светаго и о здравїи само-
 дрѣжца блггорѣдныи и всѣмъ проуїиымъ быва-
 аше, и снѣи виновннка Христа моего възхваляхоу
 рекшаго: нменемъ монмъ бѣси нжденоутъ, на не-
 доужныи роуки възложеть, и здравн боудоутъ. Све-
 тыи же мнозыи дньи братомъ самодрѣжцемъ

оутышлемь, и вьса емоу, шже о себеь въ Констан-
тинѣ градѣ о боуѣ сьдѣваше се, светын сказоуесть.
ть же радостною доушею ѿ снхъ бога похваля-
еть, светомоу же покланне се и глаголюе: добръ
богомь посланъ и насъ оубѣ и все людѣи своего
ѡтъуьства наоучити пришль еси, закономъ же и
ѡбшчаемь хрнстонментѣихъ людѣи оузаконити же и
ѡ всемь подокнѣ оукрастити, азъ же твоемоу ѡ
всемь повеланію рабъ яко владыцѣ моемоу коу-
доу послоушанлъ. Сьезытакъ же и съ бладгорѡдин-
ми гдѣ и въ конхъ страмахъ епископи поставити,
и тако светын въ Стоуденнцоу светаго Сѣмѡна
лавроу приходитъ въ црьковь оубѣ скетоую и уьст-
нын и муротоуннымъ гробь ирѣподобнаго си ѡтыца
многымъ салзми любьзно ѡбловизавъ, игоуме-
ноу же и братѣамъ о госноди цѣлованіе, миръ же
и благословеніе давь, и тако въ монастыри по-
конъ приимають. по все же тамо недѣлю и вели-
чье празникы, шже ѡть светыгъ горы ѡбшчан
имаше, вьсеиноштваа въ црьквѣи пѣнѣа сьставляаше,
и скетоую божьственоую слоужбоу сьвршаше, поны
и дѣаконны и подьдѣаконны же и уьтыце ѡскешта-
ше, вьсѣхъ же правоквѣрїю покланіемь людѣи сконхъ
наоучаше, и житіемь ѡпасномь къ богу обрашта-
ти се, снмь, глаголаше, достонна покланію дѣла
твореште.

Богъ же присно изьбранны себеь светые свое
оуднѣлаше, и снмъ своимъ оугѡдника тогда яко и
присно оуднѣлаше. въ неанко же ко врѣме све-
тын въ црьквѣи надеже бо гробь ирѣподобнаго ѡты-
ца его светаго Сѣмѡна светые слоужбѣи сьвршаша-

ше, и вѣигда покадити его самъ приходяше, сѣноу своему прѣвосветителю оубо поусты възмудре въздаше, самого оубо и все прѣдстоешесѣ люди мѣромъ богато нсташе ѡблагодоушаше, и дневно въ истинноу тогда видешимъ бываше мо бже видѣти, мню же и нынѣ боголюбивымъ доушамъ сѣа слышештѣимъ слъзамъ пооуштелно, яко съгласѣмъ во живымъ живымъ съ мрътымъ съвѣшавша се, и ѡвѣ оубо яко богословнымъ езыхомъ апостольскы възехъ наоушаваше, ѡвѣ же мѣро ѡтъ светыхъ моштен своихъ нсташе оумашаше, и ѡвѣ уюдеснѣи радостноу люди свое оудивашоу. Се же все живымъ и мрътымъ ѡбладашаго бога моего бже повелѣнѣе, колѣико въ нѣмоу светѣи и намъ шкакѣ прѣтежаше дръзнове нѣе, и доооумнемъ множасѣ о правокрѣи върѣ сьдрѣжнмыихъ людѣи снми знаменѣи и уюдесн оудиваше, яко покорномъ и послушанномъ быти о возѣ оушенѣю ихъ. знаменѣа ко не вѣрнымъ но не вѣрнымъ, добродоушны рече божьстены апостоль, добро оубо и намъ нынѣ съ Давидомъ рѣшити: светнымъ, нже соутъ на земли его, оудни гоподѣ въсоу волю свою въ нихъ, и днѣны богъ въ светыхъ своихъ, богъ ѣсранѣвъ. по сихже светымъ подвѣг се, нде на нареушны смоу ѡтъ бога прѣстоль прѣвосветительства къ цркви Христа спаса и бога нашего нже къ Жнтун. нь оубо црквен велика и вште не пописана бже, и сню оубо осветнѣвъ и светю трапезоу и светнымъ моштимъ светныхъ оукраснѣвъ и оутѣрднѣвъ, и въ нѣн всемоштыне молемъ творѣ, и светоу сложоу сѣвѣ.

шаше, ѿ оученикъ своихъ, ниже достойны и по-
 добны знаше, епископи снхъ освещаше, и ко-
 гождо и конждо странѣ апостольскы оучителемъ на-
 рицае поставаше, всѣхъ же, елико требоваше,
 божественною властію свещенства съвършнѣ,
 ношть же и днь не прѣстааше кождо прилеж-
 но съ слъзами оуче, глаголю къ нимъ: се нынѣ
 аште и вамъ не хотешимъ послоушавше ме, бо-
 жіен благодати сподобисте се. слышасте же дрекле
 божественнаго Павла апостола къ своемуу Тимофею,
 оуслышнте оубѣ и мене нынѣ по ѿномъ къ вамъ
 монимъ глаголюшта: епископство добро дѣло єсть,
 за не о бозѣ и къ богоу тѣштаніе имать, и вели-
 кые поустн ѿ прѣлагаго пастыра епископа доушь
 нашихъ Христа бога имать. подобаетъ же еписко-
 поу бес порока быти, едином ѿ господн закон-
 ни женъ моужоу, трѣзвникоу, целоумоудроу, го-
 вниноу, страннолюбоцоу, оучителноу, не квасникоу,
 сьмотряниноу, не смѣхлыкоу, не двоесловцоу, не
 тежбеникоу, не мышелонскателю, не сребролюб-
 цоу, мнлостникоу, и проуда знаете. ѿ снхъ оу-
 бѣ и всѣхъ ннѣхъ злыхъ прѣвѣ оубѣ вамъ са-
 мѣмъ съблюсти се боудн попеченно, и ѿпасно жи-
 тіе ваше вьсегда да бываєть, яко да еже соу-
 штимъ подь камн пороученномъ ѿбразь вьсакон
 добродѣтели о бозѣ оутврдите се. богъ же мон
 доухомъ скетымъ своимъ да съблюдетъ вы ѿ
 всѣхъ видимыхъ и невидимыхъ неприказаннаго
 ловаенїи: и по того воли вьсемоу да наоучитъ
 вы еже глаголати и творити пользнаа. Дав же нмъ
 книги законныє, по прѣданїю скетныхъ апостоль.

и светыхъ ѿтць исправленію оучити люди въ вѣроу вже къ господоу нашему Ісѡу Христоу, и покланіемъ сиѡхъ къ богоу ѡбращати заповѣдавъ намъ, глаголю: вынеманте себя и въсемоу стадоу, въ Niemже вы постави доухъ светыи присѣтителіе, си рѣхъ епископи, пастри цркви господа бога, юже притежа своею крѣвню, вѣдоуште яко ѡ единомъ послѣднемъ оувети ѡт наущаго пастыремъ Христа въ днь ѡмь великыи послѣдныи мѣсяца его истежемъ боудемъ. И тако въсѣмъ миръ давъ, и въ свою страну кождо благословивъ послаеть, самъ же ѡ сѣвршеніи цркве прилежаще. бѣше бо мраморники съ собою и пишоуштихъ ѡт Константина града прикель.

Скоро же и съ всѣми лѣнотами подобными же въ Митун великон цркви сѣвршенъ бывши, повелѣаеть светыи архіепископъ братоу самодрѣзцоу Стефаноу съ высокыми и съ всѣми благородными тамо пріити. и абіе ѡт него повелѣніа въ все власти дрѣзавы его послают се, съзываюште ұпаты и воеводы, тысоушники же и сътники и малыхъ въ коупѣ съ великими. светыи же архіепископъ все свое пакы епископы, нгоумени же и все црковные слоужителие съзываетъ, и все въ Митю въ архіепископію къ великон цркви събираемн бывахоу. събранію же и зѣло многоу бывшоу, светыи же съ братомъ самодрѣзцемъ на прѣстоль прѣвосветительства сѣдъ, събранію книоу и о себе скѣтло сказаеть глаголю: вѣсте оубо и слышасте не прѣва единою и двасти мое ѡт васъ въ поустыню вѣжаніе, и яко ништоже

елика мира сего красныхъ предноутохъ божие
 любие, ниже утѣ зримыхъ докрьтѣ мнѣ еже мо-
 лнтвами боужь прихвѣнати се на земли оублажи
 се, нѣ оубѣ васъ ради, своеплеменихъ ми, светою
 и сладкою мнѣ лоустыню оставихъ, и инутоже
 вашнихъ нѣ доушь вашнихъ прѣидохъ исвати, иже
 рѣшти, вашнихъ ради доушь и доушоу свою възненажи-
 дяхъ, помниае древнихъ светыхъ ѿ своеплеменихъ
 срьдобластвомъ къ богоу глаголющихъ: аште спасе
 спасешн люди снѣ, аште аи ми, то и мене испниш
 ѿтъ кингъ, ниже апнса, и ваны: благоволихъ самъ
 азъ анафема быти ѿтъ Христа по братѣи моеи мо-
 пати нже соутѣ їсраилѣте. снми азъ рѣвноуе и сѣ-
 болзнуе по васъ, вашего ради спасенїа и свое
 спасенїе прѣвѣндяхъ, глаголю. нѣ оубѣ аште вамъ
 послушанствомъ, благо утѣ ѿ боужь въ васъ на-
 ми оузаконит се, вашнимъ спасенїемъ и къ богоу
 присвоенїемъ пауе прихвѣрштемъ и оусоугоубимъ
 ниже ногоубимъ наше спасенїе. сего ради молю
 васъ, послушанкомъ быти ѿ всемъ, еже аште
 утѣ ѿ боужь вамъ къ вашемъ ползи глаголемъ се
 господь богъ вашъ молнтвами своего оугодника
 светаго и прѣподобнаго ѿтца Сїмѣѡна васъ оу-
 терднѣ, оумножи же и распротраннѣ естъ, и
 мнози въ васъ наубавици и властн, ипаты же и
 воеводи, мнози же и жоупаны мади же и ве(ди)ици. ве-
 лѣпо естъ ѿ боужь вами ѡбладанїтомоу саномъ вла-
 сти съ вами единомыслитоу быти же и звати се. нѣ
 ижеже азъ васъ ради властню скештенства и въ глабоу
 цркви о боужь поставихъ се, и вами о боужь ми-
 ромъ ѡбладанїтаго кнцемъ царствїа оупраснѣ

ПОДОБНО ЖЕСТЬ, И СЕ ВЪ ВАШОУ УСТЬ И ПОХВАЛОУ,
 СЛАВОУ ЖЕ И ВЕЛНУСТВО. И СМЬ БЫВШНМЪ, И ДРОУ-
 ГАА ѿ БОЖІИ БЛАГІИ КАРЪ И ѿ СПАСЕНИ ВАШЕМЪ КЪ
 ВАМЪ ВЪЗГАЛОЛЕМЪ. ВСИ ЖЕ ОУСАШАКИШЕ ШКО
 БЛАГО И СЪ БОЛЕЗНІЮ ПО НИХЪ СЛОВО ЕГО, ОУМНА-
 ШЕ СЕ КЪ НИМОУ РАДОСТІЮ И(О)ЖЛОНИШЕ СЕ, И ѿТЪ
 БОГА ПОСЛАНИА ТЕ КЪ НАМЪ И ШКО БОЖІА ГЛАГОЛОУ-
 ШТА ѿ ВСЕМЪ ПОСЛОУШАНМЪ, ГЛАГОЛАХОУ. ПРАЗНИ-
 КОУ ЖЕ ТОГДА СОУШТОУ ХРИСТА СПАСА И БОГА НА-
 ШЕГО, ВЪСНОШТНОЕ ЖЕ МОЛБАМИ ПІИШЕ СЪ ВСЯМИ
 СВЕТАМИ ВЪ ЦРЬКВИ СЪВЕРШИ, СЪ ВСЯМИ ЖЕ ЕПИСКО-
 ПЫ И ИГОУМЕНИ И СЪ МНОГЫМИ СВЕЩЕННЫМИ СВЕ-
 ТОУЮ И БОЖЕСТВЕНОУЮ ЛУТОУРГІЮ СЛОУЖЕ, И ВЪ ВРЪ-
 МЕ, ЕГДА ѿСВЕЩАТИ ПОДОБНО, ВЪИМОНМЕННАГО
 БРАТА ВЕЛИКАГО ЖОУДАНА СТЕФАНА КЪ СВЕТАМИ ЖРЪ-
 ТЬНИКЪ ВЪ СВЕТАА СВЕТАХЪ КЪ СЕБЪ ПРИЕМЪ, МОЛИ-
 ТВАМИ ЖЕ И МОЛЕНІЕМЪ КЪ БОГОУ СЕГО БЛАГОСЛОВИЕ,
 БАГРЕННИЦЕЮ ЖЕ И БИСРОМЪ ПРЪПОКСАВЪ И ОУКРАСНИКЪ,
 И ВЪИЦЕМЪ ЦАРСТВІА УСТЬНОУЮ ГЛАВОУ ЕГО ВЪИУАКЪ,
 И МУРОМЪ ТОГО ПОМАЗАВЪ, О БОЖЪ САМОДРЪЖАКНА
 ИРАДЪ СРЪБСКАГО СЕГО БЫТИ ИАРИЦАСТЬ, БЛАГОРОДНЫМЪ
 ЖЕ И ВСЯМИ ЛЮДЕМЪ ПОКЛОНИШИСЕ СЕ, И МНОГОЛЪ-
 ТІЕ ѿТЪ БОГА ПРОСИТЕ СМОУ И ГЛАГОЛОУШТИМЪ:
 БОУДЕТЬ И БОУДЕТЬ. ИЗЪИЩЪШЫМИ ЖЕ ИЗЪ ЦРЬКВЕ, И
 ВСИ ТРАПЕЗАМИ ПРНѢЖТАЮТ СЕ. ПИРОУ ЖЕ И ХЪАО
 ВЕЛНКОУ СЪВЪРАДЕМОУ ПОВЫНМЪ АРХІЕПИСКОПОМЪ И
 ПОВЫНМЪ КРАЛЕМЪ, БЛАГОРОДНІИ ОУБѿ, ЕПИСКОПЫ ЖЕ
 И ВСИ ЛЮДІЕ ВЕСЕЛНЫ, И МИШТИИ ЖЕ НАУЕ ПОВЕ-
 ЛЪШЕМЪ СКАТАГО ДОВОЛНЪ ОУШТЕДРАЕМЪ, И ТАКО ВЪ-
 СИ ПОКОН МОЛОУУТИ ѿТЪХОЖДАХОУ. МЕНЗГАЛОДАН-
 НОЮ ЖЕ РАДОСТІЮ БЛАГОУСТЬНЫМИ СТЕФАНЪ КРАЛА

радоваше се, не вѣнцоу царствѣа ни многоцѣннѡй
 багрѣнницѣ, глаголю, и съ многыми бѡ мира кра-
 сными и сѣа тѣнна и погыбаюшта разсоудаше,
 нь яко ѡтъ многыхъ странѣ толнкоу мноѡжествѡу
 събранію бывшоу, и црѣковѣ его яко и зѣло кра-
 сноу видѣше, ѡ семь паучѣ радѡваше се. тѣ бо
 еѣ ктѣторѣ тоѣ божественныя великыя црѣкѣ, и его-
 вѣмъ многымъ бесъчлѣна подааніемъ, иконами
 светлыми, свѣштинныи же и завѣси и вѣсьми све-
 тлыми съсоуды и уѣстными вѣсьми прѣзрѣдними
 оукрашенѣ еѣ, яко вѣсакомоу видѣшомоу земль-
 нѡе некое помыслити, и глаголати: господи, въз-
 любихъ красотоу дома твоего, светы любештихъ
 те, и сего благоуспіемъ оукрашаюштихъ, ты ѣ
 въспрославы божественною твоею силою. Нь оу-
 бѡ красотоу црѣкѣ не нынѣ ерѣме по всемоу
 сказати. ѡ събранн же събора пакы намѣ слово
 да възводит се.

Въ оутрѣн же днь любимаго си брата све-
 тымъ архієпископѣ, благоуѣстиваго краля Стефана,
 глаголю, багреницею оуѣн и красною свѣтлостію и
 всакымъ царскимъ подобіемъ самѣ оукрашашеть, и
 ѡ вѣсѣхъ нѣжѣ къ съборѣ глаголати наоучивъ, въ-
 сѣхъ пакы къ црѣкви съзвати повелѣваеть, єди-
 скопомъ же и благоуѣднымъ и вѣсьмъ людемъ съ-
 бравшимъ се, съ самодрѣжцемъ братомъ светымъ
 архієпископѣ съдѣ, и къ вѣсьмъ богоулагоднаа
 свѣтаа своимъ оуста ѡтвѣрьзъ, братіє и друзи и
 о божѣ уѣда, глаголюеть, съ вѣннманіемъ кашен
 любкы яко и къ кашен ползѣ слово мое да боу-
 деть. По оученіє. Єдиноуѣды смнь и слово бо-

же господь нашъ Іисусъ Христосъ по божь-
 ствѣмъ его еже нз мрътвнхъ въскрсеиіи явше
 себе оученникомъ, и съ ними шднн, и ѿ всемъ
 наоулаше ихъ, и егда вѣсе, яко уловѣкъ насъ ра-
 ди въпальне се, бога ѿца на земли събрьшивъ
 съмотреніе, и къ нему въ славу яко богъ на не-
 беса хоте възнести се, поемъ снхъ съ собою на
 гороу, якоже слышите, елѣонскою, реуе къ нимъ:
 шедше наоунте вѣсе езыкы крѣстеште ихъ въ
 нме ѿца и сына и светаго доуха, оуѣште ихъ
 блюсти вѣса елика заповѣдахъ вамъ, и пакы: про-
 повѣдите еуангеліе вѣсен твари, иже вѣроу нметъ
 и крѣстнт се, спасень боудеть, а иже вѣры не
 нметъ ни крѣстнт се, осоужденъ боудеть. апосто-
 лы оубѣ по повелѣнію въ вселенноую нзидоше,
 и проповѣдаше еуангеліе, наоунише же и крѣсти-
 ше въ нме ѿца и сына и светаго доуха, елика
 и постигоше, и къ господоу, егоже възлюбнше,
 прѣставнше се. благодѣть же доуха светаго и прѣ-
 данноую нмъ светоую заповѣдь и по нхъ боу-
 доуштіимъ светіимъ ѿстави, и до нынѣ не ѿбѣтъ
 Христосъ, сынъ божіи и богъ. въсходе бо на не-
 беса реуе: и се азъ съ вами есмь вѣсе дни и
 до скончаніа вѣка. апостолы въ свои вѣкъ поун-
 ше. до скончаніа же вѣка съ вѣрннми къ нему
 Христосъ якоже и съ апостолы быти вѣвншеть,
 и егда бѣ о апостолѣхъ своего ѿца молаше
 глагола: не ѿ снхже тѣкмо молю, нъ и ѿ вѣроую-
 штихъ словесемъ нхъ въ ме, да вѣси едно боу-
 доуть, якоже ты, ѿбѣе, въ мнѣ и азъ въ тебѣ,
 да и тѣи въ насъ едно боудоуть. не апостоломъ

БО ЕДИНЪМЪ БЛАГОДѢТЬ СВЕТАГО ДОУХА ДАСТЬ СЕ, НЪ
 И ВЪСАКОМУ ПОДОБНО БЛАГОДѢТИ ЖИВОУШТОМУ.
 ГААГОЛІЕТ БО ПАВЪЛЪ АПОСТОЛЪ: ЕДИННОМУ КОМОУЖДО
 НАСЪ ДАСТЬ СЕ БЛАГОДѢТЬ ПО МЪРЪ ДАРОВАНІА ХРИ-
 СТОВА. И МНОЗИ ОТЬ СВѢТЫХЪ ПОСЛѢДИ АПОСТОЛЪ
 БЛАГОДѢТНЮ ДОУХА СВЕТАГО ЯКО И АПОСТОЛЫ ЕУАГГЕ-
 ЛІЕ ПРОПОВѢДАШЕ, И ТАКОЖДЕ УЮДЕСА, СИЛЫ ЖЕ И ЗНА-
 МЕНІА СЪТВОРИШЕ, И МНОГЫЕ МОУКЫ ЗА ХРИСТА ПО-
 СТРАДАТИ ОУКРѢПЛЕНН БЫШЕ, НАОУЧИШЕ ЖЕ И КРЪ-
 СТИШЕ ЛЮДИ ВЪ ИМЕ ОТЬЦА И СЫНА И СВЕТАГО ДОУ-
 ХА КЪЖДО ВЪ СВОЕМЪ СТРАНѢ, ИДЕЖЕ БОГ(ОМ)Ъ НАРЕ-
 УЕНЪ БЫТЬ, ЯКОЖЕ И ДО НАСЪ ВЪ КОМЪУННОУ ВЪКЪ
 МЫНЪ РЕДЪ ДОСТИЖЕ, БОГОУ ИЗКОЛАНШОУ КЪ ВАМЪ
 МОНЪМЪ МЫ ПРІИТИ, И КЪЗВѢСТИТИ ВАМЪ ВѢРОУ ИСТИН-
 НОУ, БЕЗЪ НИКЕЖЕ НИКТОЖЕ ОУЗРИТЬ ГОСПОДА, ЮЖЕ
 АШТЕ ПРИЕМИШЕ СЪБЛЮДЕТЕ, СПАСЕТЕ СЕ, ВАШЕГО БО
 РАДИ СПАСЕНІА ОБЫШТИЦИ И МЫ БОУДЕМЪ РЕДОУ
 ДРЕВНИХЪ СВѢТІИХЪ. СЕГО РАДИ НЕ ХОШТОУ Ѡ ВАСЪ
 МЛЪУАТИ, И ЯКОЖЕ КЪЖДО ВАСЪ ПОЛОУИТИ ОТЬ
 ИСТИННЫЕ ВЪРЫ НЕВѢДѢНІЕМЪ ЗАБЛОУЖДАЕТЪ, НИ БО ЛЪ-
 ПО КЕСТЬ СВОИХЪ МИ ЗРЕШТОУ НАИМИНКОУ А НЕ НАСТЫРОУ
 ИСТИННОМУ БЫТИ. ХОШТОУ ОУБѠ ВѢРОУ ИСПОВѢДАЮ-
 ШТЕ ВЪСИ КАКО ВѢРОУЕМЪ ДА ИЗВѢСТИМЪ СЕ. ВЪМЪ
 ОУБѠ ЯКО ВЪРНЫ НЕПШТОУЕТЕ СЕ, И ЯКО ПРЪВЪЕ
 НАСЪ СВѢТЫМЪ И ПРЪПОДОБНЫМЪ НАШИМЪ ОТЬЦЕМЪ
 СІМЕѠНОМЪ ПРЯКОВЪРІЕМЪ СОУШТЕ НАСАЖДЕННЫИ, НЪ
 БОГОУ И Ѡ НАСЪ БЛАГОКОЛАНШОУ НАСАЖДЕННАА ОТЬ-
 ЦЕМЪ НАШИМЪ НАПОНТИ, ЯКО РЕШТИ МИ: ПАВЪЛЪ НА-
 САДИ, А АПОЛОСЪ НАПОН, НЪ БОГЪ ВЪЗРАСТИ. ТЪМЪЖЕ
 НИ ОТЬЦЪ МОН, НАСАДНВЫИ ВѢРОУ ВАСЪ, НИ АЗЪ, НА-
 ПАМЕН ОУУЕНІЕМЪ, ЕСЕВЪ УТО, НЪ КЪЗРАШТАСИ ВАСЪ

БОГЪ. НАСАДЬНЫИ ЖЕ И НАПАДЕН ОТЬЦЬ МОИИ И АЗЪ
 ЕДИННО ЕСЕЪ, СЛОУЖИТЕЛЪ БОГОУ, ЕМОУЖЕ ВЪРОВАСТЕ,
 БОГЪ ЖЕ СВОИМЪ МИЛОСРЪДІЕМЪ ЯКО ПАВЛОВО И АПО-
 ЛОСОВО И НАШЕ ВЪРОЮ НАСАЖЕНІЕ И ОУЧЕНІЕМЪ НА-
 ПОЕНІЕ ВАСЪ ДА ПРІИМЕТЪ, ДА ОУТВЪРДИТЪ ЖЕ И ВЪЗ-
 РАСТИТЪ ВЪ СТРАХЪ СВОИИ СЛОУЖИТИ ЕМОУ ПРЪПОДО-
 БІЕМЪ И ПРАВДОЮ, АМИНЬ. Ѡ ЕРЕСЕХЪ ЖЕ СЛОВО КЪ
 ВАМЪ ГЛАГОЛАТИ ПОУЧУТИ СЕ, МИѠГЫИ БО СІЕ ОТЬ
 ИСПРЪКА И ДО НЫНѠ ДІАВОЛЬ ОУМЫСЛИВЪ ПОСЪЯТИ,
 И МИГОЪ ПАВЪЕЛЬ ЗЛОВЪРІА СЛОУЖЕШТИМЪ ЕМОУ БЕ-
 ЗАКОННИИМИ ЕРЕТНИКИ ВЪ ВСЕЛІЕННОЮЮ РАСПЛОДИТИ,
 И Ѡ СИХЪ БО ЕРЕСЕХЪ ПАВЪЕЛЬ КЕЛНИКИ ВСЕЛІЕНСКИИ ОУ-
 ЧИТЕЛЪ ДОУХОМЪ СВЕТИМЪ ПРЪДЪГЛАГОЛА: АЗЪ ВЪДЪ ЯКО
 ПО ѠШЕСТВІИ МОЕМЪ ВЪИИДОУТЬ ВЪ ВЪ ВЪЦИИ ТЕЖИИ, НЕ
 ШТЕДЕШТЕ СТАДА, И ОТЬВАСЪ САМЪХЪ ВЪСТАНОУТЬ МОУЖИ
 ГЛАГОЛЮШТЕ РАЗВРАШЕННАА. ВЪЦКИ ТЕЖКИИ МОУЖЕ ГЛА-
 ГОЛЮШТЕ РАЗВРАШЕННАА ЕРЕТНИКИ НАРЕУЕ, ИЖЕ ОТЬ
 ПРАВЫЕ КЪРЫ ВЪ ЕРЕСИ ОТЬВОДЕШТИХЪ, И МИНИТЪ КТО СЕБЪ
 НАДЪЕ СЕ ВЪРЪНЫ БЫТИ ПОСЛОУШАЕ НИХЪ, И СИ СОУТЬ УЕШТЬ
 ПОРОУНА, ТЫМИИ Ѡ СВЪТЪ, Ѡ ИСТИНЪ НЕ НАКАЗАНИИ, ГЛА-
 ГОЛЮШТЕ СЛАДКО ГОРКО И ГОРКОЕ СЛАДКО. ГОРЕ НИМЪ, ЯКО
 НЕ ВЪРОВАШЕ ИСТИНЪ. СЕГО РАДИ И АЗЪ БОЮ СЕ ДА НЕ
 УТО КЪ ВАСЪ ОТЬ НЕУНСТАГО И ПЪВЕКЕЛНАГО ТАКОВЫНЪХЪ
 ОУЧЕНІА БОУДЕТЬ. СВЕТИЕ ИСТИННЫЕ ИЖЕ ВЪ ОТЬЦА И
 СЫНА И СВЕТАГО ДОУХА БОЖЬСТВЕННЫЕ ВЪРЫ ОБНОВАЕНІЕ
 ХОШТОУ ВЪ ВАСЪ СЪТВОРИТИ, И ЯКОМЪ БО КОЕ ЕРЕСИ
 СОУШТИМЪ ПРАВОКЪРНЫИМЪ ѠБРАЗОМЪ СВЕТИЕ ВЪРЫ
 ОБНАВЛЯЮШТЕ СЕ, НА КЪЖДО ДЪНЬ И ВЕУЕР ЖЕ И
 НОШТЬ СВЕТІИ БОГОНОСИИ ОТЬЦИИ СЕГО ГЛАГОЛАТИ
 ЗАПОВЪДАШЕ, И ПРЪДЪ СПАНИЕМЪ ЖЕ ПАУЕ ПОЛЪЗНО
 СНИМЪ ОГЛАШАТИ СЕ, И ПРОТІВНЫИХЪ НАМЪ ДОУКА-

выихъ доухъ оустрашити се, и отъ насъ снхъ въ-
 гоуни сѣтворити. аште бо злыи давен Слѡудѡ
 доухъ напѣваніемъ цѣвнице и брецианнемъ гоусли
 Давидъ Слѡудѡ отъбѣгаше, колми пауе страшныи
 троубы нже тронцоу светоую въ едино божество
 исповѣдаюштоу оустрашити се и бѣжати нмоутъ?
 и нынѣ оубѡ вси днь съсѣбрании соуште, аште
 кто и еште неустымъ оученіемъ ереси отъ касъ
 ѡдрѣжим, се, исповѣданіемъ недоугъ да обмануть,
 и мы о бозѣ вѣрою православіѡ въ скорѣ того
 оубрауемъ. не мошно бѡ іестъ отъ здыхъ не
 отълоутивше се блгынхъ навькноути, ни ересь
 сѣдрѣжештоу божество светые тронце унствъ испо-
 вѣдовати, ꙗкоже ни на коскоу вторыхъ писменъ
 прѣвхъ не загладивше нѣсть ѡже поставити. се-
 го ради къждо молю васъ не оутанти въ себѣ бо-
 гомръзостнии ереси, еюже аште кто въ васъ до
 нынѣ невѣднѣемъ сѣдрѣжнмъ бысть, ꙗпостолскы ре-
 коу, лѣта оубо невѣждствіѡ вашего прѣзрѣвъ богъ, се
 нынѣ вамъ мною за прѣштаеть вѣрою и покааніемъ къ
 нѣмоу ѡбращати се, за нѣ поставнѣ іестъ днь, въ
 нѣже хоштеть соудити въселеннѣи правдою, прѣдъ
 нимже все наго и ꙗвлюнно и ннѣтоже нашихъ оукры-
 ет се, живѡ бѡ іестъ слово божіе и дѣнствєно пауе мѣ-
 ха обоюдоу ѡстра, и разсоудитель мыслиемъ и
 помыслѡмъ срьдунымъ. и по нѣже соудитъ го-
 спѡдъ таннамъ ѡловѣтѣскимъ, страшно іестъ въ-
 пасти въ роуцѣ бога живѡ. Всѣи же оуслышавше
 страшноє то къ нимъ ѡглашеніе, глаголахоу: вѣ-
 роуемъ ꙗкоже велнши, и исповѣдаемъ ꙗкоже ты
 владыко мѡутиши. И смь тако бывшнмъ, въ

скорѣ светын съ всѣми епископы и съ священ-
 ными светою и божественною службою въ све-
 тѣ светынхъ съвѣршити входить. по извѣщеніи
 же светаго еуаггеліа съпрестолины апостоудскаго
 седаниа светын въсѣхъ съзываетъ, и свѣтло въ-
 сѣмь въ оудышаніе прѣвѣ самъ образъ светые
 вѣры, си рѣу въроу въ единого бога, по едн-
 нон стасіи глаголати наумнасть, самодрѣжоу Сте-
 фаноу, благоуднымъ же и всѣмъ проуимъ та-
 кожде глаголюшнымъ, и божество светые тронце
 исповѣдоушнымъ, нѣкимъ же и ересь, еюже съ-
 дрѣжми бѣхоу, обднуаюшнымъ. трикратно же божь-
 ственые вѣры образъ въсѣмъ исповѣдашнымъ, дѣо-
 же светынымъ наоудеми бѣкахоу, . . же пакы
 светын и всен по нѣмъ глаголють: прнемлемъ
 въсе светые съборы нже по врѣменехъ и мѣстоу
 на оутѣржденіе (божественые) православные вѣры
 съшьдшихъ се светынхъ отьць, и нхже они светіи
 отьци отьрекоше се, отьрицаемъ се и мы, и нхже
 они прокдеше, прокнидаемъ и мы тѣхъ. покланемъ
 же се и целоуемъ въсеуѣстныи образъ уаоуѣускаго
 насъ ради въплъштеніа Христа слова божіа и оть-
 ха. покланемъ се и целоуемъ образъ прѣнустые
 его матере, и сню приснодѣвоу и соуштоую бого-
 родноу исповѣдаемъ. покланемъ се светроу
 дрѣвоу уѣстномуу крестоу, и сего целоуемъ, яко
 на томъ животь въсѣхъ пригвозди се Христосъ.
 покланемъ се божьственнымъ и светынымъ таниамъ
 Христа бога нашего, и сихъ вѣроу приуештаюште
 се прнемлемъ и не простъ хлѣбъ или вино сѣа
 помышланимъ, въ самоую тоу плать Христа бога

нашего и самою тоу светою и животворештою кровью его изданоу за животь мира. поклонем се светымъ и божественымъ црквамъ и мѣстамъ светнымъ, утѣмъ и светые съсоуды, и всѣхъ светыхъ божїихъ оугодникъ образомъ поклонем се, и сихъ достойно поунтаюште целоуемъ, и ѿ всемъ апостолскимъ преданїемъ и светыхъ ѿцыцъ исправленїю послѣдоуяште, тако вѣроуемъ и тако исповѣдаемъ, всѣхъ еретикъ и вѣсоу ересь ихъ злою проклинаемъ. Сїа оубѣ вса и множае сихъ такоже светымъ наоучаемы съ многими слезами исповѣдахоу, и бѣше божїа милосрдїа достоинъ видѣти позорь. стоххоу вси въ цркви исповѣдоуяште божество и ѡблнчаюште ересь, яко дрекнїи въ Нѡрданъ исповѣдоуяште грѣхы свое, егда мое оунштенїе Иисоусъ равно съ грѣшникомъ безгрѣшнымъ крытае се ѡуншташе грѣшникомъ. светынъ же яко другын о бозѣ прѣдтеха и крститель по средѣ народа стохше, и всѣмъ поканте се вѣпїаше. Стефанъ же нже краль, яко присно нетрѣпелне си, видѣ прѣжде въ нихъ не бывшаа братомъ съдѣкаема, оуднѣкаше се и многими слезами землю ѡкрапаше. и снмъ оубѣ тако бывшимъ, и божественъи дѣтоургїи съвршенъи бывши, въ радости и веселїи мнозѣ трапезамъ приемници бѣше, бѣ бо и днь прѣклона се, и тако поконъ полоуѣаютъ.

Въ оутрѣи же пакы въ третїи днь всѣхъ въ архїепископїю светынъ призвавъ, и многаа ѿ дарѡанныхъ емоу божественыхъ къ нимъ изглагола, и доволнъ наоучнѣ, вже по вѣрванны и по

кръштени подобаетъ творити, въ снм же и апосто-
 локо приложи и рече: ни житїа бо ѡпасенїе кро-
 мѣ правые къ богу въры что оуспѣти намъ мо-
 жеть, ни пръвое же исповѣданїе въры благынхъ
 дѣлъ непрнучестно прѣдстави насъ госнодекн
 можетъ, нь подобаетъ ѡбсеому въ коупь бывати,
 яко да съвершень божїи уловкъ боудеть, и ни
 по единомуу недостаткоу храмлеть. въра бо єсть
 спасаюшти, егда о бозѣ любовнїю благоа съдѣва-
 (ю)шти. Мир же и благословенїе въсьмь давь, и
 тако благоустьнваго краля Стефана и съ всьми
 благорѣдннми въ своа нмь ѡтпоуштаеть, испо-
 вѣдавшихъ же ересь съ собою оу цркъве оудръжавъ,
 и ѡсобь нхъ испытнѣ испытавъ, и соуштнхъ не
 кръштентїнхъ съ прѣжде проклнманїемъ ересы, юже
 нмѣхоу, ѡглашеннне днн въ съблюденїе чнстотѣ
 заповѣдакъ нмь хранити, и тако кръстити се нмь
 повелѣваше, соуштїнхъ же кръштентнхъ въ латнн-
 сцїи ересы такожде съ прѣжде проклетнемъ злые
 нхъ ересы, и ѡбразъ въры исповѣдавшнмъ и мѹ-
 роу светому молнтвоу проуести, и тако тѣмъ
 светымъ мѹромъ снхъ по въсѣхъ уювьствѣхъ по-
 мазати, и върнхъ съ нами нматн. снце светнн и
 въсьмь епискѡпомъ заповѣда ѡ таковыхъ къ нѣ-
 мою приходештнхъ творити. послаетъ же їезархе
 многы, възыскаюште нже яко поганыкы кромѣ
 благословенїа и молнтвы жены поемшнхъ, и снхъ
 вънуавати повелѣваетъ, аште же въ старостн и дѣ-
 ти таковыи нмоуште боудоуть, и снхъ подѣ
 ѡкрнль матере прнетн, и съ ннми вънуати се. и
 самъ же светнн проходе и ѡбѣхождаше въсоу землю

люди сконхъ, вѣроу славѣа кѣроу оутѣрждае и ма-
оуѣа, и бѣлгыѣ нравы и ѡбмѣае прѣдае нмь, ис-
повѣдаѣмь кѣ покланѣю вѣсхъ наставѣае, мно-
кыхъ же сѣннн въ монастырѣнхъ сѣкнраше, и оу-
стави законныѣ и слоужбы црѣковныѣ прѣдаше
нмь дрѣжати, въ ересехъ же соушнхъ благоуѣднхъ,
нхъ же ѡбрѣташе, много снхъ моле и наоуѣаше кѣ
сѣборнѣн апостольсцѣн црѣкнн приложнн се,
поуѣстн же и дары великыѣ ѡбрѣтавшѣа нмь, и
нхъ послоушавѣа его, прнеть бываше нмь любовню
многую, и оу самодрѣжца же краля брата его
многнхъ дарѡвъ прнемннкѣ ѡбрѣташе се, нхъ ан
въ богоуѣрскыѣ ереси не повиноуе се оутѣржда-
ше се, сего прокльнше, и сѣ многымъ бесуѣстѣемъ
ѡтъ вѣсее свое землѣ нзгнѣхоу, достоинно нѣ въ
коуѣнѣ сѣ виноградомъ коуѣннѣ разоуѣднше. и
оуѣа вѣса бога помѡщнню добрѣ братома оупра-
вѣема бывахоу, и на прѣдѣ плаѣ спѣахоу, за нѣ
о боуѣ теахоу, въ мноуѣ же радости и веселѣн
бѣахоу доуше нхъ о господн.

Ис прѣва же ненавнден добра дѣвоа, на за-
внсть въ ннѣа ходатан бнсть. възднже бо на нѣ
краля оуѣрскаго завнстню о краляевствѣ, яко
прѣжде кѣ ннхъ кралю нѣ бытн, поставнше се и
подобнн емоу нарекоше се. многымн же прѣштѣ-
мн въ грѣднн своен велерѣуюе оуѣрнн, ѡтъ
своихъ высѡкнхъ кѣ благоуѣствнѣмоу Стефану
кралю послѣае, ннрѣ оуѣа и любовѣ ѡтменше,
ненавнсть же и бранѣ нмь възвѣштѣае. благоуѣ-
ствнѣн же Стефанъ прншѣдѣше моужѣ сѣ любо-
вню прнѣмь, прѣштѣнѣа же нхъ кѣ грѣдннѣ прѣ-

ТУКЕШТОМОУ СЕ И ОТЬМЫШАЮШТОМОУ БОГОУ ОТЬ-
 ЛАГАНЕ. И АБНЕ ПРИХВАЕ СВЕТАГО АРХІЕПИСКОПА,
 СКАЗУЕТ ЕМОУ КЪСА ОУГРИНОВА БРАНИИ ПРЪШТЕМІА
 И БЕЗЪ СТРАХА БОЖІА ВСАЕРЪУНКОВЕ ХВАЛІЕНІЕ, МОЛНТ
 ЖЕ И ДО ОУГРИНА СЪ ВИСОКЫМИ ОТЬ НИГО ДОШЪДШИ-
 МИ ПОНТИ. СВЕТЫИ ЖЕ ИЖЕ ЗА ВСАКОГО БЕСПРАВДОУЕМА
 И ОСКРЪБЛЕМА НЕЛЪНОСТНЕНЬ СЫ, КЪ ПОМОШТЬ
 ОЪРЪСТИ СЕ, КАКО ЖЕ ПАУЕ ЗА ОТЬУСТВО И ЗА БРА-
 ТА НЕ ОУСРЪДЫИ ВЪ СЪБОЛЪЗНОВАТИ, АШТЕ ЖЕ И УГО
 МЕНАДЕЖНО БИ ПОСТРАДАТИ, ОУДОБЪ ПРИЕТИ ЛЮБЕ-
 ВНО ПОМЫШАЮШТОУ? ПОСЛОУШАВЪ ОУЕО БРАТА И
 ПОНДЕ. МЕНШТОУЮ ОУЕО ШКО ГОСПОДОУ ТАКО ВЕДОУ-
 ШТОУ ЕГО ТАМО, ШКО И ТАМО ПРОСЛАВИТИ СЕ И ОУ-
 ДНЕТИ СВОИМЪ ОУГОДНИКОМЪ УЮДО СЪТВОРШОУ. ДО-
 ШЪДЪ ОУЕО КРАЛІА ОУГЪРСКАГО, СЪ ВЕЛИКОЮ ЖЕ УЪ-
 СТНОЮ ПРИЕТИ БЫСТЬ НИМЪ. БЪ БО ПРЪДЪВЪЗЪШТЕМА
 ПРИШЪДШИМИ МОУЖІИ ШКО ПРИХОДЕН АРХІЕПИСКОПЪ
 БРАТЬ ІЕСТЪ КРАЛІА СРЪБСКАГО. ОУГЪРСКОМОУ ЖЕ КРА-
 ЛЮ МНОЖЕСТВО МНОГО ОУГРИИ И КОУМАНИ СЪБРАВЪШОУ,
 И НА СРЪБЕСКОЮ ЗЕМЛЮ ПРІИТИ ПОКОУШАЮШТОУ СЕ,
 И СНОЮ СЕБЪ ШКО ПОВИНОУТИ ПОМЫШАЮШТОУ, СВЕ-
 ТЫИ ЖЕ ПРОТИВОУ ЕМОУ ОРОУЖІИ ПРАВЪДНЫМИ, СЛЪ-
 ВЕСИ, ГАДГОЛЮ, БОЖЪСТЕНЫМИ ВИСОКОЕ ПОМЫШАЕНІЕ
 ЕГО НИЗЛОЖИТИ ОПАЛЪУАШЕ СЕ, МНОГО БО БОГОСЛОВЕС-
 НЫМЪ СВОИМЪ ЕЗЫКОМЪ ІАЖЕ О ПРАВЪДЪ И ИСТИНЪ И
 ЛЮБИИ КЪ НИМОУ ИЗГАДГОДАВЪ, И ШЖЕ, РЕУЕ, ТЕБЪ
 НЕ ГОДЪ, И НИТЪ НЕ ТВОРИ. ОУГРИНОУ ЖЕ ГИЖОМЪ
 ШКО РЫСОУ ПОДОБНО КІПАРИСОУ НЕПРЪВЛОННОУ КЪ
 СВЕТОМОУ ВЫСЕШТОУ СЕ, И БЛАГЫИМЪ СЛОВЕСЕМЪ ЕГО
 НИ МАЛО ВЪНИМАЮШТОУ, НИЖЕ КЪ ЛЮБИИ ПРИЛОЖИТИ
 СЕ ПОСЛОУШАЮШТОУ, СВЕТЫИ ЖЕ НА БОГА ОУЛОВАЕ,

ВЫСОКИХЪ ПОХВАЛЪ ЯКО ПАДАЮЩИХЪ ОУГРИМА НЕ
 БОИТЪ СЕ. ЛЕТОУ ЖЕ ТОГДА СОУШТОУ, И ЖЕСТОКОМОУ
 ЗЛОУ РАЗВАРАЮЩОУ, СВЕТОМОУ ЖЕ МАЛОМУ ВНИА
 И ВОДОЮ СТОУДНОЮ ЖЕЖДОУ ПОШТЕНІА ОУВРАУЕВАТИ
 ВЪСХОТЯВШОУ, ВЪЗВЪШТАЕТЪ ЖЕ КРАЛЮ ЯКО ПОСЛАТИ
 ЕМОУ ЛЕДЬ ВЪ ПРОСТОУЖДЕНІЕ. КРАЛЪ ЖЕ И СЪ ВСА-
 КОЮ РАДОСТІЮ СЛОУЖЕШТАГО ЕМОУ ПОСЛАЕТИ ПОДА-
 ТИ БАНКА ТРЪБОУЕТЪ ПРИШЪДЫИ ОТЬ СКЕТАГО, СЛОУ-
 ГА ЖЕ ИЗЪШЪДЪ ВЪ ВСЯХЪ ЛЕДЕННИЦАХЪ ПОНСКАВЪ, И НИ
 МАЛА ОБРЪАТЬ, БЪХОУ БО ВЪСЕ ОТЬ ВЕЛНИАГО ВАРА
 СЛЫУНАГО РАСТОПНАЕ СЕ, ВЪЗВЪШТАЕТЪ СЕ КЪ КРА-
 ЛЮ, И СПАСЕНІЕМЪ ЕГО ИЗЪВЪШТАЕТЪ СЕ ЯКО НИ МАЛА
 ОБРЪАТЬ ПОДАТИ ЕМОУ, И НЕ ТЪУНЮ, РЕУЕ, АРХІЕПИСКО-
 ПОУ, И НИ КРАЛЕВЪСТВОУ ТИ ПО СЕМЪ УТО ПРИНЕ-
 СТИ ИМАМЪ. ОСКРЪБЛЕТЪ ЖЕ СЕ КРАЛЪ, ЯКО НЕ
 НИМЪ ВЪДАТИ ЕЖЕ СКЕТОМОУ ПРОСНВШОУ. СЛЫШАВЪ ЖЕ
 СКЕТЫИ, И ЗЛО О СЕМЪ ВЪЗРАДОВА СЕ, ВЪСЪМЪ ЖЕ ИЖЕ
 СЪ НИМЪ ИЗЪ ОБИТЪЛИ ИЗЪТИ ПОВЕЛЪВЪ, И ПРЪПО-
 ДОБИТИ РОУЦЪ СВОИ ВЪ ВЫСОТОУ КЪ БОГОУ ОУПОДО-
 БИВЪ, СЪ СЛЪЗАМИ ГЛАГОЛЕТЪ: ГОСПОДИ ИНОУ Хри-
 СТЕ БОЖЕ НАШЪ, ОУПОВАНІЕ МОЕ И ПРИБЪЖИШТЕ, ПО-
 МОШТНИУЕ МОИ И ИЗЪБАВИТЕЛЮ, ВИЖДЪ МЫИ ОБИДЕ-
 ШТИХЪ МИ НАСНАІЕМЪ, ИЖЕ СІИ ЛЮДІЕ НА НИ ПОВОУА-
 ЮТЪ СЕ. НЕ ОБСТАВИ МЕНЕ, ГОСПОДИ БОЖЕ МОИ, МОЛИ-
 ТВАМИ ПРЪУНСТЫЕ СИ МАТЕРЕ ПРИСНОДЪВЪ БОГОРО-
 ДИЦЕ И СКЕТАГО ТВОЕГО ОУГОДНИКА СІМЕОНА ОТЬЦА
 НАШЕГО СЪТВОРИ СЪ МНОЮ МЫИ ЗНАМЕНІЕ КЪ БЛА-
 ГО, ДА ОУЗРЕТЬ НЕНАВИДЕШТЕН МЕНЕ, И ПОСТЫДЕТЪ СЕ. ПО-
 СЛОУШАИ МЕНЕ, ГОСПОДИ, ПОСЛОУШАИ, ЯКОЖЕ ИМО-
 ГДА ПРОРОКА ТВОЕГО ОБИКЪМЪ И МЕНЕ МЫИ ГРЪШНА-
 ГО РАБА СВОЕГО ПОСЛОУШАИ ГРАДОМЪ НЕБЕСНЫМЪ, ДА

и си разоумѣють яко азъ рабъ твои есмь, и оужасноут се и оубоет се, и яко ѡздобити ны ништоуште, да възвратет се, оудивет же се и прославеть нме твое, ѡтца и сына и светаго доуха нынѣ и присно и въ вѣкъ. Богъ же рабъ своихъ въ благое волю творе, и еште соушти молитвъ въ оустѣхъ светаго, повелѣ; и быше вѣтри, блистанїа же и млыны и громы велици, и прииракъ коупѣ и страхъ великъ на самомъ краи и на всѣхъ вонхъ его, яко въсѣмь оустрашити се и глаголати: что оубо боудеть? и се абїе не видѣ, нь на странѣ, идеже обитѣль светаго стоише, въ многоу широтоу окръсть въсеснанныи богъ прославаше и оудиваше своего раба, съ выше ѡт небесъ прѣвеликымъ градомъ одѣждивъ, яко покрити землю множьствомъ. соушти же съ светымъ припадше въ ниемоу глаголаху: помилуй ны, яко ѡт страха изгубаемъ, и ѡт конь нашихъ ни єдинъ ѡстаеть, ниже кѣмы камо разбѣгоше се. Светыи же и еште на молитвъ стоє, и благодарє бога ѡ вышємь, съ слъзми глаголетъ: слава тебѣ господи, слава тебѣ уловѣкѡлюбѣ, слава тебѣ прѣштедре, слава тебѣ благопослоушанике истинною и вѣрою призываюштихъ те. слава твоемоу милосрѣдїю, яко и мене грѣшнаго послоушаль єси. доволно господи твоеє милости, юже показаль єси ѡ мнѣ рабѣ твоємь, повелѣ пакы въсеснаннымъ словомъ твоимъ да оуставит се съходештїи градъ. И абїе съ словомъ его оустави се. светыи же многомъ веселїемъ благодаривъ бога, скончаваеть молитвою. таже богоданнаго града принести повелѣваеть, и самъ ѡт ниего прѣвѣ яко ѡт ѡсвещенїа въ-

коушдѣтъ, и вѣсьмъ иже съ нимъ раздѣдѣтъ. таже
 великоу сребрьноу блюдоу уѣстнаго каменїа град-
 наго наложивъ, кралю оуддѣтъ глаголюе: по нїеже
 оу краликѣства ти леда просихъ, и врьменемъ да-
 ти ми не ѡбръте се, ноужда ми бысть оу врьме-
 немъ творца и оу всебогатаго бога просити, и
 еже ѡтъ неנסкоуднихъ его скровншть поддѣтъ
 ми, оуддахъ краликѣвствоу ти на благословенїе.
 пошли же людіи, и еанко трѣбоуютъ, възмоуть.
 Крал же ѡтъ светаго пришьдшихъ снхъ слышавъ, въ
 оужасѣ ѡ странномъ слышани бысть, прием же
 съ свѣтлымъ градомъ принесенноюю блюдоу, и раз-
 оумъвъ яко прошенїемъ светаго ѡтъ бога дасть
 емоу, въ страхъ уюдоу прїемъ оудивлѣмет се, град-
 ное же каменїе целнвѣе глаголетъ: дивнъ богъ въ
 свѣтнхъ свонхъ. Таже въ вино выложше, самъ и
 вси соуштїи съ нимъ благодареште бога, благо-
 растворено и стоудено испыше. слоугы же кра-
 левы и вѣсехъ велмоужь слышавше множество
 града падша, вси възети теуахоу, и вси, еанко
 трѣбоваахоу, възымаахоу. уюдни же по исти-
 нѣ богоданнн тѣи градъ яко каменїе на мно-
 зѣ не нстаемо прѣбывааше, дондеже трѣбоу-
 юштен възымаахоу. крал же къ уюкство ско-
 нхъ высокыхъ еже къ светомоу въ грьднн гла-
 голъ къ себе пришьдъ, срамлѣше се того на лице
 призвати. съ вѣсьмн же своннн высокымн съвѣ-
 штав се, прошенїе его испльнннн, и миръ и лю-
 бовь съ краликѣмъ срьбьскымъ нметн, и вси сло-
 во оутврьднвше, и коупно съ краликѣмъ къ свето-
 моу прїдоше, поклонюште же се емоу и хвалоу

емоу въздаюште глаголахоу: по нѣже рѣзоуиш-
 хомъ яко божїи уловѣкъ ты еси, боуди намъ
 присынъ гость, и братъ твои краля сръбскии боуди
 намъ выноу любимъ болше пауче неже прѣвѣе. мо-
 лимъ же тебе, божїи уловѣче, ꙗже въ прѣкословіи
 ѿтъ насъ тебѣ глаголаша ѿстаи намъ, и не въс-
 поминан на ны къ богу ѿ сихъ, да не нзѣто
 постраждемъ, божїи бо рабъ ты еси, яко видимъ,
 и ѿ всемъ тебе послоушаешъ. И вси подькланя-
 хоу главоу подь роукоу светаго, благословити се
 ѿтъ него хотеште, къ власнѣи же его мандїи ѿун-
 скон и лице прилагхоу, и сню цѣлѣбюште ѿтъ-
 стоупахоу. вѣсть бо добродѣтель благоушестїа не
 тъкмо своеплеменныхъ ны и съпротивныхъ оудн-
 влѣти; пауче же егда н о боуѣ уюдесемъ вешти ш..
 быбають. светынъ же приемъ е, и яко ѿтъ божь-
 ствнаго скровншта сръдѣца своего нзнесе, повѣдъ
 и ветхаа словеса къ нимъ глаголю о боуѣ наоу-
 удаше, ѿ нихъже много оуднвлѣени быше, покла-
 няюште се емоу, къ сконмъ ѿтъхождахоу. краля же
 къ светомоу прилюкнѣ се уестѣе сего къ себѣ
 призываше, и еже о боуѣ словесъ его наслажда-
 лаше се. оумнливъ же се къ светомоу глагола: сло-
 веса твоа, ѿтъче, нѣкое неизглаголанно желанїе
 въ доушоу мою любити те вѣлагають. хощтоу же,
 аште не гноушаеши се мене, по доухоу светомоу
 ѿтъца и оуунтелеа прїети те, исповѣдати жѣ те-
 бѣ еже въ грѣсѣхъ житїи моеи и вѣроу мою, и
 аште полоуую бога или блажню се. Светынъ же
 веселїемъ доушеи и сръдѣца радостїю того прие-
 млетъ, и краля вса ꙗже ѿ себѣ сказаеть. дивит

же се светын топлою къ богоу любовню несоуменно-
 моу его грѣхъ своихъ исповѣданію, ѿ нихже светын
 архієпископъ прикланіемъ врауекати се добръ его
 наоучи. по сихъ же къ нему глаголетъ: ѿтърцаешн
 ли се ересы? ѿн же: ѿтърцаю се, шкоже ты на-
 оучиши ме. По наоученню же светаго ѿтърцает
 се ересы и юже вѣроу латинскою дръжаше, и къ-
 сяхъ ересы злыхъ и стоудн ихъ, иже светаа и съ-
 борнаа и апостольскаа цркви ѿтреуе, и светын
 и вселенскій събори проклеше, и ѿнь проклан-
 етъ и ѿтърцает се, православія же вѣроу, шкоже
 светымъ наоучаемъ, дръжати ѿвѣштавет се. све-
 ты ѿбразъ божественые светые вѣры, шкоже ѿ
 него слышнть, глаголетъ ему трієкратн изглаго-
 лати, и проудъ шже ѿ таковыхъ оузаконіена вса
 на немъ светын съвершишь, и всего православія
 вѣроу ѿновнкъ, прѣсветаго тѣла и устныи крѣе
 господа бога и спаса нашего Исоу Христа прие-
 ти того сподоблеть. по сихъ же наоучаетъ его ѿ
 правды и истинъ, ѿ любви и ѿ милостини же къ ни-
 штїимъ, Данїла къ Навъходоносороу послоуха къ
 нему прнведъ, рекшаго: съвѣтъ мой боудн ти въ
 годъ, ѿ цароу, грѣхы свое милостынєю оубогихъ
 и безаконїа своимъ штедрѣтамн ништїихъ оцѣсти-
 ши. и ннѣ многа пользнаа и достоинно приетна
 къ нему изглаголавъ, и како бога молнти и бла-
 годарити и къ нему вѣроу дръжати доволнъ наоу-
 чнвъ светын архієпископъ, много же ѿ немъ къ
 богоу помолн се, и молнтвamn оутерднть, благо-
 словлеть его. таже въ своемъ ѿтпоуштает се. ар-
 хієпископъ глаголетъ, прѣдъ нимже поклонет се

краля, и по роукоу его дръже се глаголетъ: УТО
 ОУБО азъ недостонны ѿ всѣхъ благынхъ въздамъ
 твоен светости, ѿ ѿтѣе, нмже ме ѿтъ тымъ прѣль-
 сти и ересы изкель еси, и свѣтомъ православіа
 вѣрою къ Христоу просвѣтилъ еси? благословенъ
 ѿтъ бога ты всеустьиъ и днь въ нже къ намъ
 пришлъ еси, шко оукрѣпи ми доушоу. нди же
 когомъ хранимъ и миромъ въ свомъ си, братоутво-
 емоу и моемоу Стефану кралю сръбьскомоу ис-
 тинноую любовь ѿ насъ повѣдан, и еже ѿ насъ
 моанти се не забиван, да твое наоуеиѣ въ насъ
 боудеть, и богъ до конца дѣломъ събръшнть, оу-
 сръдствоуи же приходештихъ къ намъ ѿтъ брата
 моѣго краля сръбьскаго писаніемъ тконмъ присъ-
 штати, и наоууде оутѣшати насъ. Любьзно же о
 господи цѣлованіе друугъ друугу давша, много
 же излнтнемъ слъзь о разлоуеии ѿтца краля съ-
 дѣваетъ. таже коніе избранные, и бранное своего
 тѣла оружіе и съ друугымн многымн свѣтлымн
 дарѡваніи благоустьнвомоу кралю Стефану съ
 скетымъ послаеть, ѡсѡе же скетаго и съ нимъ
 пришдѣшихъ прѣмногымн устьми ѡдаровавъ, и
 свѣтло проводнѣ, въ свом ѡтпоуштаеть. посла
 же и ѡтъ слоугъ свонхъ благорѡднынхъ съ всакою
 поустьнью проводити его дондеже и Савоу рѣкоу
 прѣвезеть и. Пришдѣ же светын въ своа си,
 миръ и многоу любовь ѿтъ оугьрскаго краля и
 ѿтъ вельможъ его братоу своемуу кралю сръбь-
 скомоу и всѣмъ благорѡднымъ свонмъ сказаетъ,
 и всси благодарнше бога, радостною доушею то-
 го пренахоу, апостолѡмъ подобноу шко добръ

трудоуждьшоу се хвалоу емоу въздаюште глаголаху: коль красны нѣгы благовъстоуюштимъ мнрь, яко владѣа благовъстоуюшнихъ. глаголют же и ѿ томъ оугърскомъ краалы яко добръ по наоученіи скетаго православїа вѣроу съблюды, и правдою и истинною смѣренїемъ же и любовнью пожнѣ, милостинню же пауче къ ништїимъ, и зѣло оусрьднѣ бывъ и въ всакыхъ нзештнѣ богоу оугоднѣ, къ нїемоуже конць житїа прїемъ ѿтходнтѣ, не потанѣшоу богоу еже въ нїемоу тѣшитанкоѣ его запоѣди съблюденїе, яко и по съмрѣти уюдеса творити оудѣстѣнѣшоу его, оубѣ и до нынѣ оу҃рѣомъ хвалештнмъ се нмъ и глаголюштимъ яко света и уюдотворнѣа краала въ гробѣ лежештанимамы.

Снцѣва оубѣ поспѣшьствомъ бога еже на оугърцѣи земан скетымъ съдѣаше се уюдеса, многъ же мнрь ѿт всоудоу молитвами къ богоу и ходатанствомъ въ съпротивнымъ светаго архїепископомъ Стефанъ благоуштивнмъ нмѣше, и пособьствоую(шта)го нмъ бога въ покон мнозѣмъ благо прѣбываюште похваляхоу. по сихъ же Стефанъ благоуштивнмъ болѣзнню ѿбѣсть бывъ краалъ, призвавъ же брата своего нынѣ хвалнмаго, и много же моливъ его, светаго и аггельскаго и мноуьскаго ѿбраза сподобити его, светомоу же ѿ семь никакоже того послоушавшоу, егда бо, рече, времѣ такомоу твоемоу прошенїю прїидеть, азъ самъ въ снцѣвнхъ послоужоу ти. оустраѣшоу же се емоу ѿт болѣзни, и светомоу въ своѣ архїепископоу ѿшѣдышоу, пакы Стефанъ краалъ болѣзнню

тежуаишею ѡбъсть бмвѣ, плауєвно же въсписавъ къ светомоу, моле его прїити и сподобити его светаго и аггелскаго и иноуьскаго ѡбраза, юже бо, реуе, не к томоу въ житїи семь зрѣти мене имаши. светомоу же подкигшоу се, и скоро къ своему братоу ндоуштоу, Стефанъ скорже житїа нзъшьдъ, къ господоу ѡтнде, ѡбразоу же иноуьскомоу никомоуже смѣвшоу сподобити его, светаго ождаюште, и ни кралиевство же комоу ѡт сынѡвъ сконхъ ѡставльшоу, кралиевство не моє, рекшоу, нь божїе юсть и троуждышаго се ѡ немъ светаго владыкы и брата моего, и шкоже пръвѣ мнѣ молнтвами и благословенїемъ дасть є, и нынд ємоуже богомъ наставакшемъ такожде да поддасть є. сынѡвом же его и въсьмь мдлымъ и великымъ плауюштымъ, и гробнаа готовештымъ, въ срѣтенїе же светомоу поустнше глаголюште: не въ волъзнь троуднымъ теуенїемъ себе, владыко светы, вьдаждъ, братъ ткон и кромѣ иноуьскаго ѡбраза къ господоу ѡтнде. светын же архїєпископъ брата своего прѣставленїе слышавъ, ороужїе волъзны доушоу его прохождаше, скоро же ѡт носештаго коня его съсъдъ, многымъ рыданїемъ слъзнымъ благодаривъ реуе: слава богоу ѡ всемъ. за несподобленїе же въспрїєти иноуьскаго ѡбраза братоу его и зѣла множає плауе оумрѣтїа его ѡ семь оскръбнє се, глагола: шко азъ ѡкаанныи самоу виновьнь быхъ господиноу братоу моемоу, нь шкоже вьсегда и нынѣ плауе господн, господн, не ѡстави мене о семь скръбню въ жнвотѣ моемъ прїсно потапатн се.

И съ плачемъ великимъ на землю припадаетъ, и плаки востае молвише се глаголюе: владыко господи Иисоу Христе, боже нашъ, иже безначалномуу богу и отъцоу своемуу и сконны сы събезначалельнъ, съприсносоуштын же и съестъстьвьнъ, сынъ единомуединъ, послѣднъ же врьмень изколеніемъ его нашего ради спасенія въ оутробѣ прѣсветыи и въ семепорочныи дѣвѣ Маріе безмоужно отъ доуха свѣтаго и прѣсветыннхъ же крѣвнъ неизреченно выплысть се, и рождь се, соугоубо же на земли богъ и уловѣкъ съ нами пожилъ еси, и кѣстьствомъ уловѣуства надъ Лазаремъ прослызнь се, и кѣстьствомъ божьства властню адоу изъ оутробы сего исхытивъ, и изъ гроба утвърядиельна въздвннь, Марѣи и Маріи сестрама его жика прѣдставишь слъзы оутолилъ еси, прошенія за отрока сътъннуа не прѣзрѣлъ еси, хананею за дѣштерь страждоуштоу молештоу се помнивала еси, аірокоу дѣштерь отъ оумрътїа яко сына вѣставилъ еси, вдовица сына на погребеніе носима отъ одра въздвнгла еси, и азъ грѣшныи дѣнь съ ѿ нѣмъ оуподоблю се, припадае молю се твоенъ благасти, якоже ѿнѣхъ древае и мене нынѣ оуслышавъ помноуи, тогда бо ты и нынѣ и въ вѣкы присно тѣжде еси. вѣса же тебѣ възможна, не немощно же ти кѣсть и нутоже, въ роукоу же твою доуше и дыханіе вѣсенъ твари. ты бо животъ съдѣржиши и съмрътню облаадеши, и развѣ тебе ивѣсть спасаюштаго. вѣсеснаныи словомъ твоимъ прѣсвѣтаомоу твоемоу и благомоу повеліи аггелоу раба твоего доушоу брата моего възвратити, дѣньшныи

сподн мон, глаголы ми. Тогда же ѿнь ѿть сьмрът-
наго сына ѿтвръзь оун скон, и скетаго познавъ
и по роукоу его прием се, и снѣ цѣловаше,
подъеть же бывъ скетымъ, и авне въздвнг се сѣ-
де. кто твоє, Христе, силы изглаголюеть? кто же
штедрѣть твоихъ исповѣсть множество, иже оу-
мьрь и бездоушіемъ истиноувъ и ѿцепенъвъ и
грѣбными матери земли предати се оуготовавшемъ,
молитвами светаго пакы въздоушевлюень и въ ско-
рѣ живъ бываше. днество же ѿ семъ и оужась на
предъстоешнихъ бысть, и ѿть всѣхъ єдино сьгла-
шеніе: господи помнлоун зваше се. по сем же
скетымъ и аггелскимъ и великимъ иноуства
ѡбразомъ скетын архієпископъ того оуираснвъ,
Сімонъ монахъ въ Стефана мѣсто того именовавъ.
тогда же и старѣншаго сына его Радослава въ
роукоу его приведъ, и краієвѣство дати томоу
скетын веланть. ѿн же: азъ властію скіптра, ты
же молитвами благословеніе. И тако иноуьскаа,
въ нихже бѣ новоѡдѣанъ, прїимавъ цѣловаше, и па-
че царскихъ прѣвмныхъ бисерныхъ ѿ снхъ по-
сладнихъ власнннхъ радоваше се. по сем же
прѣскетыхъ страшныхъ божнннхъ и животво,
решнихъ христовыхъ таннъ скетын архієпископъ
приемника того быти сподобнвъ, и вса шже по
оуставоу на нѣмъ сьвршнвъ, благодароу те, го-
споди, рече, яко оусамша молитвоу мою, и яко
же желавъ, раба твоего брата моего видѣхъ, прїи-
ми же пакы въ миръ господи доушоу его, да
якоже ѿ въздвнженн его и ѿ прѣставленн его
пакы прославлнт се нмѣ твоє скетое. И тако въ

роукоу светаго архієпископа речении Сімонъ монахъ дръжимъ, сладыцъ веселе се и бога благодарє, въ роуцѣ его доухъ скон прѣдасть. въсьм же прѣдъстоештимъ плауъ оудиваеніемъ оставашшимъ, бога же славесте и светаго, светости его уюждахоу се, яко такова богъ молитвами его въ нихъ съдѣа уюдєса. светын же архієпископъ съ епископы и съ свештенники, съ сынѡвы же его и съ благоудными многыи въздвигше и, и съ ними великыє лавры нже въ Стоуденици светаго Сімеѡна дошдьше, и тако ꙗлмы и пѣсими и мнлостію еже къ ништимъ яко достоинно и богооудно поухъше юго, и тоу оубѡ въ цркви светые богородице близъ светаго Сімеѡна отьца его положише и. и снѣ оубѡ тако шже ѡ въздвигеніи ѡ прѣставленіи Стефана благоуштиваго и прьваго краля светыимъ архієпископомъ богъ съдѣа уюдєса. и никтоже шже въ древнихъ и светыхъ прѣвѣ бывшаа уюдєса новымъ снѣ нынѣ съдѣаниаа слыше не некроуи. не хоуждыши бо древнихъ и великыхъ и съ светын бысть, нѣких же многыи добродѣтели и прѣходе шен се. сего ради не двоумными помышленни ѡ семъ колѣблѣм се, Павломъ великымъ оутверди се, и кроуимъ рекоуште: Исоусъ Христось вѣра и днь съ, тѣже и въ вѣкы. въ древнихъ оубѡ и въ нынѣшнихъ любештимъ бога въса поспѣют се въ благоє. въса бо възможна кроуштомуу, реує господь.

По прѣставленіи же Стефана благоуштиваго и прьваго краля старѣншаго сына его Радослава светын архієпископъ въ великон цркви къ реко-

мзи Житун крадектвомъ вѣнуакъ, моантвами же
 и благословеніемъ того оутвердишь, прѣдась емоу
 самодржавно отъуьское и сръбское скунтро стро-
 нти. мало же вѣрме съ нимъ светми прѣвмь, и
 по семь шможе много желаніе нмъаше, въ све-
 тын градъ Іеросолимъ донти, и спасномуу и жи-
 вотворештомуу светомуу гробуу Христа бога на-
 шего и вѣсьмъ нже тамо светнымъ мѣстомъ по-
 клонити се, въ коупѣ же и мидостнию къ нимъ
 и къ вѣсьмъ нштнымъ сѣтворити потышта се. епн.
 скопи же и благофоднымъ вѣсь и самомуу Радо-
 славоу кралю многими слъзами не отъходити
 отъ нихъ молеште его, и не възможны бышь оу-
 дрѣжати се ими, надеждею бо пакы къ нимъ въз-
 вратити се оутѣшишь сръдця нхъ, отъпоуштенъ
 бысть ими. многоу же тежестъ злата и сребра,
 аште би и вѣсь домъ его светын хотѣль възети,
 крадь Радославъ дасть емоу поместн съ собою.
 светын же и миръ и благословеніе и ѿ господи
 цѣлоканіе вѣсьмъ даровакъ, и тако на западнѣе
 морѣ къ Даматню пришьдъ, и отъ тоудуу кора-
 влѣемъ и съ сконми его мора шѣстьвникъ бысть.
 вожіны же правленіемъ вѣрме прикладно полоу-
 умь, и въ скорѣ светаго и желаемого града Іеро-
 солима достиже, и въ светоюу възскрѣсеніа божь-
 ственуюу цркъовъ вѣшьдъ, поклонн се. многимъ же
 нзлантиемъ слъзь, и оуесы и тѣасемъ къ живото-
 рештомуу гробуу владыкы своего Христа прила-
 гае се, и сего роукама ѡбъемае, любьзно ѡбл-
 бизаць, на светын же и устьнзи Голгофѣ и въ
 всен великон цркъки слъзно ѡблбизаць и покло-

НИЕ СЕ БЛАГОДАРИ БОГА, ПО НИЖЕ БЛАГОЕ ЕГО ЖЕЛА-
 НИЕ ПОЛОУУИТИ СПОДОБИ СЕ, ПРИЕТ ЖЕ БЫВЪ СВЯ-
 ТЛО УСТНЫМЪ И СВЕТЫМЪ ПАТРІАРХОМЪ АФАНА-
 СІЕМЪ, ѿ ГОСПОДИ ЖЕ ЦЕЛОВАНИЕ ЕМОУ ДАВЪ, И ТАКО
 ПОКОН ПОЛОУУИТИ ѠТПОУШАЕТ СЕ. ВЪ ОУТРАИ ЖЕ
 ДНЬ СЪ СВЕТЫМЪ ПАТРІАРХОМЪ И СЪ УСТНЫМЪ
 ЕГО СЪСЛОУЖЬЕННЫМЪ ВЪ СВЕТЪИ И ВЕЛИЦЪИ ВЪСКРСЕ-
 НІА ЦРЬКЕН СВЕТОЮ И БОЖЬСТВЕНОЮ СЛОУЖБОУ СЪ-
 ВРЪШЕНЪ, И ИКОЖЕ ВЪ ЦРЬКЕН ОБЫШНО И БОЖЬСТВЕ-
 ННЫЕ И ПЛЪТСКЫЕ ВЪ ДОМОУ ПАТРІАРХОВЪ ТРАПЕЗЫ ПРИ-
 ЕМНИКА БОЖЬСТВА ѠТЦА БЫСТА, МНОГЫМЪ ЖЕ ДАРОВА-
 НИИ И ПОУЧЪИИ ЦРЬКОВЪ БОЖНЮ И ПАТРІАРХА И СЪ-
 СЛОУЖЬЕННЫМЪ ЕГО ВЪ КОУПЪ ЖЕ И НИШТІИХЪ СВЕТЫИ
 ѠДАРОВАВЪ, БЛАГОСЛОВЕНІЕ И ПОВЕЛЕНІЕ ѠТЪ СВЕТАГО
 ПАТРІАРХА ВЪЗЪМЪ, ПО ВСЕН ОБЛАСТИ ЕГО НЪ ПАЛЕ-
 СТИНЫ СВЕТОЮ СЛОУЖБОУ СЪВРЪШИТИ, И ТАКО ВЪ
 ВНОДЕСМЪ И ВЪ СВЕТЪМЪ СІОНЪ И ВЪ СВЕТАД СВЕ-
 ТЫИХЪ И ВЪ ГЕѠСІМАНІИ И НА ГОРЪ СЕЛѠНСЦЪИ И ВЪ
 ГАЛИЛЕН ИЖЕ ВЪ ВНОФАНІИ И ВЪ ПОННИИ ГОСПОДИИ
 И ВЪ ВСЪХЪ ИЖЕ ОКРЪСТЬ СВЕТАГО ГРАДА СВЕТЫИХЪ
 МЪСТЪХЪ ПОКЛОНИ СЕ, И СВЕТОЮ ВЪ НИХЪ СЛОУЖ-
 БОУ СЪВРЪШЕНЪ, И МНОСТНИЮ ВЪ НИХЪ РАЗДАВЪ,
 ПО СИХЪ ЖЕ ПОКОН ПОЛОУУЕНЪ, И СВЕТАГО НѠРДАНА
 РЪКЪ ДОШЪДЪ, И НА МЪСТЪ, ИДЕЖЕ ГРЪХА НЕ ВЪДЫ
 НАШЕ ГРЪХЫ ѠТЪМЪТИ ХОТЕ ВЛАДЫКА ѠТЪ РАБА
 ХРИСТОСЪ БОГЪ ѠТЪ ІѠАННА ПЛЪТІЮ КРЪСТИ СЕ, ИДЕ-
 ЖЕ И ДОУХЪ СВЕТЫИ НА НИГО ЗРАКОМЪ ГОЛОУБНИЕМЪ
 ВИДЪТИ СЕ СЪХОДЕШЪ, ВЪ КОУПЪ ЖЕ И ГЛАСЪ ѠТЪ
 БОГА ѠТЦА СВЪДѠТЕЛСТВОУЮШЪ ЕГО: СЫНЪ ІЕСТЬ
 СЫНЪ МОИ ВЪЗЛЮБАЕННЫИ, ѿ НИЕМЪ БЛАГОНЗВО-
 ЛЕНЪ, МНОГОМЪ ОУМНЛЕНІЕМЪ БЛАГОДАРЕ ХРИСТОУ

поклонн се. прѣшдь же Нѳрдань, и въ светаго
 Іѳанна крѣстителя цркви поклонн се, и въ нѣн
 светою слоужбоу сьвршнв, нгоуменом же и
 братією любьзно прнетъ бьв, и доволно давъ
 благословеніе еже ношаше, и тако ѿ господи цѣ-
 лованіе и молитвоу ѿт всѣхъ прнемъ, и до Нѳр-
 дана пакы проковднмъ нмн, въ поуть свон ндѣ-
 ше радоуе се. въ ѿградоу же светаго Герасіма
 вьшдь, и тамо тожде сьвршнв, прінде же и въ
 реанкоую лавроу светаго ѿтца Савы, и всѣмъ
 нже въ нѣн божьстенынмъ и светынмъ црквамъ
 поклонн се, и гроба светаго и едннменнаго
 себѣ прѣподобнаго ѿтца дошдь, доволнъ же
 слъзамн оброснв того и целовавъ, свѣтло же
 нгоуменомъ и братією прнетъ бьв, и покон по-
 лоуунв, въ оутрѣшнн днь светою и божь-
 ствною въ лаврѣ слоужбоу сьвршнв, и много-
 дньекно же нгоуменомъ и братією оутѣшлемъ
 бьв, пештероу же светаго ѿтца Савы и вьса въ
 поустынн мльуластвоуюшта его поштеніемъ болѣ-
 зньнаа же и страдалнаа его прѣбыканіа нзслѣднв, и
 вьсѣхъ прѣподобныхъ нже окрѣсть светые лавры и по-
 дльгоу къ содомскомоу мороу и въ оудолн ѿтходно
 и мльуланко жнвоуштнхъ оусрѣдно ѿбходнв, и уло-
 вѣкы іестьствомъ и маломъ не бесплѣтно жнвоуштї-
 нхъ видѣвъ іе, двлалше се, и по доушн оумнлѣніемъ
 възграждаше се, много же ѿ доуховнынхъ съ реуен-
 нынн прѣподобнынн моужн сьвѣпрашав се, и вьсѣхъ
 благодоушнемъ богатно ѿдарѳовавъ, и молитвамн
 нхъ и благословеніемъ обогатѣвъ, весело въ ла-
 вроу възвратн се. многы же поустн въ лѣпотоу

БОЖІЕ ЦРЬКВИ, НГОУМНОУ ЖЕ И ВСЕН ВРАТІН ПО-
 ТРЪЕНАА ПАУЕ НИМЫНХЪ МОНАСТЫРЬ ВЪ ЛАВРЪ СВЕТЫН
 ДАСТЬ, И ОТЬ ВСЪХЪ ЛЮБЪЗНО О ГОСПОДИ ЦЪЛОВА-
 НІЕ И МОЛАНТВОУ ВЪЗЪМЪ, ВЪ ПОУТЬ ОБХОДЕНІА СВЕ-
 ТЫНХЪ МЪСТЬ ТЫШТАШЕ СЕ. ДОШЪДЪ ЖЕ ЛАВРЫ СВЕ-
 ТАГО ЄУФНМІА И ОГРАДЫ СВЕТАГО НИКОНА И ОГРАДЫ
 СВЕТАГО И ВЕЛИКАГО ФЕОДОСІА ОБШТЕЖИТЕЛЯ, И СИ-
 ЦЕ ВЪ НИХЪ И ВЪ ВСЪХЪ НЖЕ ОКРЪСТЬ ІЕРОСОЛИМА И
 ВЪ СВЕТЫНХЪ МЪСТЪХЪ СВЕТЫН СЪТВОРИ. И СВЕТАГО ЖЕ
 ГРАДА НАЗАРЕТА ДОШЪДЪ, И ВЪ ЦРЬКВИ НА МЪСТЪ СВЕ-
 ТЪМЪ ПОКЛОНИ СЕ, НДЕЖЕ ПОСЛАНЫ ОТЬ БОГА АРХ-
 АГГЕЛЪ ГАВРІИЛЪ КЪ ВСЕУНЪТЪИ И НЕПОРѢУИЪИ ДЪ-
 ВЪИ МАРІИ И ПРИШЪДЪ КЪ НИЕН И БЛАГОВЪСТИ ІЕН
 БЕЗМОУЖНО ДОУХА СВЕТАГО НАНТНЕМЪ И СИЛОЮ ВЫ-
 ШНЯГО ѠСЪНІЕНІЕМЪ ОТЬ ПРЪУНЪТЫНХЪ КРЪВЫН ІЕЕ ДЪ-
 ВЪУХЪСКИНХЪ РОДИТИ ПЛЪТНЮ ХРИСТА БОГА НАШЕГО.
 ВЪ ТОМЪ БО НАЗАРЕТЪ ОТЬ ЕЖЕ ВЪ ЄГУПТЬ ПЛЪТЪ-
 СКАГО ВЪЖАНІА ВЪЗВРАТИВЪ СЕ, ВЪ НИЕМЪ ВСЪХЪ ПИ-
 ТАТЕЛЬ БОГЪ МОИ ІНСОУСЪ ПЛЪТНЮ ВЪСПЫТАНЪ БЫСТЬ,
 ТЪМЪЖЕ НАЗОРЕН НАРЕУЕ СЕ. ВЪ СВЕТЪИ ЖЕ БЛАГОВЪ-
 ШТЕНІА БОГОРОДИЦИ И БОЖІЕ ЦРЬКВИ СВЕТОЮ И
 БОЖЕСТВЕНОЮ СЛОУЖЕОУ СВЕТЫН СЪВЪРЪШИВЪ, И СЛОУ-
 ЖЕШТИМЪ ЦРЬКВИ ДАВЪ ЕЖЕ НОШАШЕ, И НИШТІНХЪ ЖЕ
 ПАУЕ БЛАГООУТРОБНО ОУШТЕДРИВЪ ИЗЫДЕ, ОТЬ СОУДОУ
 ЖЕ И СВЕТОЮ ФАВОРЪ ГОРО У ПОСТНЖЕ, И ВЪ ЦРЬКВИ МЪ-
 СТО СВЕТОЕ СЛЪЗАМИ ТОПЛАМИ И ВСЕСВЕТЫЕ ГОРЫ ВРЪХЪ
 ОБХОДЕ ЦЪЛОВАШЕ, НДЕЖЕ МАЛОЮ ЗДРОУ, ЯКОЖЕ МО-
 ЖАХОУ, ОУУЕИНИКОМЪ СВОИМЪ ХРИСОСЪ БОЖЕСТВА СВОЕГО
 СЛАВОУ ПРЪОБРАЖЪ СЕ ПОКАЗА, ОТЬ НОУДОУЖЕ И ГЛАСЪ
 ОТЬУЪ ИЗЪ ОБЛАКА СВЪТЛА СЫНА ВЪЗЛЮБЛЕННАГО ЕМОУ
 ПОСЛОУШЪСТВОВАВША. И ОУБѢ ВСЕ ПОУСТЫНІЕ И МѢ

настыре нже въ Палестини светын обшдь, и къ
всѣхъ поклонне се, и мнлостнию раздавъ, къ све-
тын градъ Иеросолимъ възврати се. радостно же
решениимъ светымъ патріархомъ пакы прнеть
бывъ, н еже обхожденіемъ светыхъ мѣсть оусрьд-
ствоу его днкавшє се, и многыє о бозѣ троуды
его благохвалашє. многовременно же по сихъ съ-
внраемаа и о црковныхъ правнлѣхъ съвлрашае-
ма и наоудема божьствнаа отьца о господѣ ра-
доваста се. многыхъ светыхъ мошити по мона-
стырнхъ и въ Иеросолимѣхъ и оть патріарха и
светыє слоужьныє одежде и уьстныє съсоуды
црковныє светын архієпископѣхъ къзыскавъ и коу-
пнвъ, и по всен Палестинѣхъ еже аште уто свето и
уьстно шєрѣтає коуповаашє, къ свое хотє доне-
сти отьуьство. пакы же светоую и божьствноую
слоужбоу въ светын велнцнхъ въскрьсемїа цркви
съкрьшнвъ, и христовъ светын и животворнымъ
гробъ слызамн облобнзавъ, и светаго патріарха о
господи любьзно цѣловавъ, и тако уьстно раста-
нїє божьствнаа сътворнста отьца.

Отъ Иеросолима же светын въздыг се, прїн-
де въ градъ Акрь нарицаемын, и тоу дондеже прѣ-
бысть, аште уто уьстно и свето къзыскавъ и коу-
пнвъ, и въ коракаы въ Асню везомъ, съ свонми и
съ потребами въсѣдше, и богомъ окрмлжємы въ
скорѣ ндеже въ царь къ Асню дондоше. царствоу-
юшти бо Константиновъ градъ тогда Фроугомъ
прѣемннмъ и дрѣжештнмъ, царство грѣуьско на
дкое разсѣує се, по всен бо Теталїн и Нлнрїн
въ Содоуїхъ царствоуюштоу Феодороу, нже по-

следи ѿтъ Асеня цара загорскаго на брани оу-
 хваштень и ѿслепленъ бывъ, по всемоу же Пон-
 тоу, Галатїи же и Вифонїи въ Асїи царствоуюштоу
 благоуьстнвоу цароу Каллоѿаноу Ватацоу. къ се-
 моу же светын приплоувъ, свое възвѣстїи емоу при-
 шьствне. царь же радостень бывъ ѿ пришьствїи его, и
 посла своихъ благооуьрьдньхъ слоугъ и съ своимн
 коннн, яко съ всакою поуьстнїю ѿтъ мора денг-
 ноути скетаго. съ многою же любовнїю царь при-
 етъ и, и ѿ светыннхъ мѣстѣхъ, нхже покланше се
 ѿбходнаѣ бѣше, сладць того въпрашаеть, благо-
 хвадно же яко бога ради троуды его царь похва-
 лаетъ. многокрьменно же и многыми любленїемъ
 и поуьстнн царемъ и царнїею светын, дождеже и
 прѣмьсть, приемлемъ бываше, присно же све-
 тыннхъ моштин изыскае коуповаше, и ѿтъ цара ис-
 прошаше. по снхъ же въ светоую гороу въ Афонъ
 свое шьствїе моремъ цароу възвѣштаеть светын.
 царь же ѿтъ своихъ катрьгъ едноу оуготовавъ, и
 вса благаа земельнаѣ шже въ потребуу светомоу
 ѿтъ своего домоу давъ, скетаго же уьстнннми
 крьста дръвомъ и моштин светыннхъ и свештенны-
 ми ѿдеждами и съсоуды црьковнымн и многыми
 разануннымн поуьстнн ѿдарѿвавъ, дастъ же емоу
 и злато много, глаголюе: въ светоую гороу и до
 своего ѿтѣуьства дългыи поуть, владько светын,
 шьствовати имаши, и ѿбыуьнъ сы присно трѣбоу-
 юштинъ подати, възмы оубѣо снхъ, и оустрон яко
 же хоштеши, молн же и ѿ насъ грѣшнїннхъ. И та-
 ко благословень цара, и о господн. любьзно ра-
 станїе сътвориста. царнца же пакы призва и, бла-

ГОСЛОВИТИ СЕ ОТЬ НИГО ХОТЕШТИ. МНОГЫМИ ЖЕ И
 ТА ВЫШЕ РЕУЕННЫМИ ПОУЪСТМИ ПОУЪТИ, И ТАКО
 ОТЬ ЦАРЕВЫ ПОЛАТЫ ИЗУДЕ СВЕТЫИ РАДОУЕ СЕ. ПО-
 СЛА ЖЕ ЦАРЬ ВЪ КАТРЬГОУ И СЪ ОРОУЖНЫМИ МОУЖИИ ЕДИ-
 НОГО ОТЬ СЛОУГЪ СКОИХЪ, ЯКО БЕЗЪ БОМЪЗНИ И СЪ ВСАКОЮ
 ПОУЪСТНЮ СВЕТАГО ПРОВОДИТИ. БОЖИИМЪ ЖЕ ПРОЖВЛЕ-
 НИЕМЪ МОРЕМЪ ШЪСТВІЕ ТВОРЕШТИМЪ, И ѠДЕСНОЮЮ Кон-
 СТАНТИНОВЪ ГРАДЪ ѠСТАВЪШИМЪ, АБІЕ И СВЕТЫЕ ГОРЫ
 ДѢОНЪ ДОСТИГШЕ, ПРИСТАИШИТЕ ЖЕ ДОСТИГШЕ, И ВЪРЪМЕ
 КОРАБЛЪ ИЗЛОЖИШЕ. ВСИИ ЖЕ ДОПЛОУВШЕИ И СЪ СВЕТЫМЪ
 ПОКОИ ВЪ МОНАСТЫРИ ОУТЪШЕИЕМЪ ПОЛОУУИШЕ, ВЪ
 СКОИ СИ ПОНТИ ГЛАГОЛАХОУ. БЛАГОРОДНААГО ЖЕ ЦАРЕ-
 ВА И ОРОУЖНЫЕ ЛЮДИ И ВСЕ СОУШТЕЕ СЪ НИМЪ ВЪ КОРА-
 БЛИ ДОВОЛИЪ СВЕТЫИ ѠДАРОВАВЪ, БЛАГОДАРНОЕ ЖЕ ПО-
 ХВАЛЕНІЕ БЛАГОСЛОВЕНІА МОЛИТВОУ Ѡ ВСЪХЪ БЛАГОДѢ-
 ТЕХЪ ЦАРА СВЕТЫИ ПИСАНІЕ НАПИСАВЪ, И ЦАРЕКОУ МОУЖОУ
 ПРИНЕСТИ ЦАРЕВИ ВЪДАЕТИ, И ТАКО ВСЪХЪ ОУТЪШИВЪ И КЪ
 ПОУТОУ ПОТРЕБНЫМИ ОУДОВАИВЪ И КЪ ЦАРОУ БЛАГОСЛО-
 ВИВЪ СЪ КОРАБЛЕМЪ ОТПОУШТАЕТИ. СВЕТЫИ АРХІЕ-
 ПИСКОПЪ ИЖЕ ВЪ СВЕТЫИ ГОРѢ И ВЪ СВЕТЫИХЪ МОНА-
 СТЫРЕХЪ ПОКЛОНИВЪ СЕ, ЦАРЕКО ЖЕ И СВОЕ НЕСКОУ-
 ПОСТНО ВЪ НИХЪ ЗЛАТО РАЗДѢЛАЕТИ, ПРЪПОДОБНЫМЪ
 ЖЕ ПРОТОМЪ И УЪСТНЫМИ ИГОУМЕНИ И ВСЪМИ БО-
 ГОБОМЪЗНИВНЫМИ МОУЖИИ ЛЮБЪЗНО ЯКО СВЕТЫЕ ГОРЫ
 ВЪЗРАШЕНІЕ ПРИЕМЛЕМЪ И ПОКЛАИМЪ БЫВАШЕ.
 ИНОИИ ЖЕ НЕ ПОУЪСТНИИ, ИХЪЖЕ НЕ ПРЪВА БОГОМЪ
 НАСТАВЛЕМЪ ХРАНИТИ, НА ВИДЕНІЕ ЕМОУ БЛАГОСЛО-
 ВИТИ СЕ ПРИХОЖДАХОУ, БЛАГОДОУШНО ЖЕ НИМЪ ПРИЕ-
 МЛЕМЫИ И КОУПИИ СЪ БЛАГОСЛОВЕНІЕМЪ И ПОТРЕБ-
 НЫМИ ОТЬ НИГО ѠБОГАТИИ ВЪ СКОИ НИМЪ ОТЪХО-
 ЖДАХОУ. ДОВОЛНО ЖЕ ВЪРЪМЕ ВЪ ХІЛАНДАРЪ, ВЪ СВОЕМЪ

роукотворенномъ монастыри, светын прѣпоуникъ, нгоумена же н братію на нѣже н ѿ нѣмже мнра нздосте подвизати се, сладкымн н доуховнымн добръ наоубадаше, н яже о бозѣ, аште н ноуждна соуть, тръпѣти, глаголаше, н моле оутврѣждаше, широкаго бо поуть н тѣснаго господемъ нашимъ Иссоу Христомъ ѿбою разньствѣа въ еуаггелїи его добръ нзмвлѣена, реуе, слышнте, н подвизаен се ѿть всего въздрѣжит се. Светоюю же божьственоюю по снхъ слоужкоу съвршнвъ н скетыхъ н божьныхъ христовыхъ тань прнемникъ бьвъ, н прѣподобнаго си ѿтьца Сїмѣона светын н муротоуникы гробъ любьзно цѣловавъ, нгоумена же н все о господи събранное нмь словесное стадо яко пажитїю доуховнымн насытнвъ, въ коупѣ н платьскымн оутѣшнвъ, мир же н благословенїе н послѣднѣе о господи цѣлованїе вьсьмь давъ, н тако нзде ѿть ннхъ. прншьдъ же въ градъ Солоуны нарицемын, н въ цркви светаго христова Димитріа моууеника поклонн се, н скеты гробъ его, въ нѣмже муро тоуештее скеты мошты его лежеть, теплою вѣрою н любовнїю цѣловавъ, прнет же бьвъ царемъ Θεѿдоромъ, егоже послѣдн царемъ Асеномъ ѿслѣпленна сказахѿмь, многою любовнїю н оутѣшеннемъ н дарованїемъ н ть поухте н; многа же нже въ любен н въ мнрѣ благоустьнкомоу Радославоу кралю съ нимн прѣывати царь н митрополнтъ къ светомоу нзглаголаста, н тако любьзно въ своа емоу понти ѿтьпоустнше его, рекше: за нѣ не длаеуе насъ соуштоу тн, сказан

намъ ѿ твоемъ здравїи. Дастъ же емоу царь повелѣнїе и писанїа, яко съ всякою поустїю приемиати и проводитьи его даже и до предѣла грѣбъскыя дръжавы. слышавъ же благоустнѣмъ Радославъ краля въ свое ѡтѣуство светаго ирнїиствїе, повелѣъ епископомъ и игоуменомъ и съ благоудными даже и до краа срьбьскыя дръжавы подѣсти его дошдьшнмъ, и самому же приближшоу се емоу, далеуе въ срѣтенїе емоу изыде. подобно же на землю лицемъ поклонїе емоу сътворивъ, и невѣстннмъ о своемъ о господи ѡтци вселнемъ радоваше се. светын же архїепископъ самодръжца и того благоудныхъ и вса уеда своего ѡтѣуства видѣвъ, похвали бога, миръ же и благословенїе въсьмъ и о господи цѣлованїе давъ, и тако ѡутѣшенїемъ великымъ. вси покои полоуише.

Прїиде же светын въ лавроу светые богородице стоуденнѣскыя. въ божене же поклони се цркви, и устнми гробъ прѣподобнаго си ѡтца Симеопа, въ немже мѣро издаюште светые мошти его лежеть, любьзю и съ слъзми цѣловавъ, светымъ же его мѣромъ своимъ помазавъ уюкства, и зъло ѡбогатѣвъ мнѣше се. време же доколино покои въ монастыри полоуишь, игоумена оубо и братню имоуьскыми къ лоуушїи поденгы наставаише, и все приходешее къ нємоу пользымъ и доуховнымъ наоууаваше, бѣ бо и слово его сладостию по апостолау солию растворено. призвак же епископы и игоумена и все црковныя и устныя свештенныя моуже, и съ ними ѿ памѣ-

ти брата своего прѣвѣнчаннаго краля Стефана
 светою и божественною слоужбою съвршнѣвъ, ѿт-
 крие же гробъ, въ немже бѣ положенъ, и светые
 мошти его ѣзан и нераздроушными обрѣтъ, благо-
 оуханіемъ въсьмъ веселештнмъ се, и скръснаа ни
 мааы поддюште, и зѣло же ѿ снхъ похвалнѣво-
 га върадова се. съ всакою же подобною уьстїю
 нзъ Стоуденнице снѣ възднѣгъ, и въ нже ѿтъ Сте-
 фана създаннон въ божнен велнцѣн цркви въ ар-
 хїепнскопын зокомон Жнтун фалмы и пснми съ
 всакою уьстню снхъ положи. и пакын же светою
 и божественною слоужбою ѿ прїнесенїи светынхъ
 его моштен съкршнѣвъ, и паметїю его ннштїнхъ
 оуштедрѣвъ, и доволнѣ въсьхъ въ архїепнскопын
 оутѣшнѣвъ, и въ свомъ нмъ кождо ѿтпоуштаеть.
 прнхождлхоу же мнози видѣти светаго, и всн на-
 оутаемн нмъ и благословннмъ весело въ свомъ въз-
 брантахоу се. по снхъ же и хожденїе самъ по всен
 земли людїи свонхъ сътвори, въсе же въ вѣроу
 оуученїемъ оутврждааше, въ всѣхъ же монастырехъ
 оуставы и нравы нноуьскаго жнтїа, мкоже въ ске-
 тѣн горѣ и въ Палестннн и въ Асїи видѣвъ, дрѣ-
 жати прѣдлаше. велможамъ же и въсьмъ богатїнмъ
 въ ныншнїн вѣкъ апостолскы не высокомоудръ-
 ствокати запрѣшташе, ни оупокати на богатство
 нсучаюште, нъ на бога, снѣ длюштаго, богатѣти
 же пауче дѣлаи благыми, и штедромъ быти къ въсьмъ,
 ни надъ кымъ же възвышати се или комоу доса-
 ждати, помышлати же въ нже надъ въсьми бога и
 непристоупноу высотоу истнннаго царства, тн-
 хомъ же къ въсьмъ быти смнъ радгохаше, и уловѣкъ.

ЛЮБИМО ЯКО РАВНОРАДНЫМИ МНОГОСТРОИНО ПОСЛОУШАИ-
 ВНЫМИ ОБЛАДАТИ, ОТЬ ТОЕЖДЕ БО , РЕЧЕ , И ВЫ ОТЬ
 НИКЕЖЕ И ОНЫ ЗЕМЕЛЬНЫЕ ПРЪСТЫ , И ВЫ ОТЬ ВСЪХЪ
 ВЛАДЫКИ БОГА РАВНА УЛОВЕКЪЛЮБИА ЯКО И ОНЫ ОТЬ
 ВАСЪ ТРЪБОУЮТЬ. ВЪНИНЫ ОТЬ ОБИДЫ И ОТЬ НЕПРА-
 ВЕДНА ВЪСХЫШТЕНІА ВЪГАТИ НАОУЧАШАЕ , ДОВОЛНОМ
 ЖЕ БЫТИ ОБРОКЫ СКОМНИ СОУПРОУЖИНИЦАМИ И ЦАР-
 СКЫМИ ДЛАНИЕМЪ СИХЪ ОУКЪШТАШАЕ. ВСЪХЪ ЖЕ ЛЮ-
 ДИ ВЪ ВЪРЪ И ВЪ ЛЮБВИ КЪ БОГОУ И КЪ БЛИЗНЕМОУ
 ОУТВЪРЖДАШАЕ , И НЕ ВЪЗДАТИ ЗЛО ВЪЗЪ ЗЛО СИХЪ
 МОЛКШАЕ , РАЗДРАБАТИ ЖЕ ХЛѢБЪ СВОИ АЛУЮШТИМЪ ,
 И НИШТИНЪ БЕСКРОКВЫХЪ ВЪ ДОМЪ ВЪВЕСТИ , НАГОТЮ
 ЖЕ ПОКРЫТИ , И ОТЬ КРЪВЕ СВОИХЪ НЕ ПРЪЗРЪТИ , ВЪ-
 СЕМОУ ПО ПИСАННОМОУ ДОБРЪ НАСТАВАШАЕ. СИ БО
 ДѢЛА ДОУХОВНАА ХРИСТІАНЪМЪ БЫТИ ГЛАГОЛАШАЕ , И
 СИМЪ ПЛОДНОСИЕМЪ ПАЧЕ ВСАКОЕ ЖРЪТВЫ БОГЪ ВЕ-
 СЕЛНТ СЕ , ЛЮБОДВАНІА ЖЕ И ПРЪЛЮБОДНЕСТКА , МОУ-
 ЖБИЕНСТОЯТВА ЖЕ И СКОТОЛОЖЪТВА , И ВСАКОГО
 БЛОУДА ВЪЖЕШТЕ ОТЬВЪГНОУТИ СЪ СЛЪЗАМИ КОГОЖДО
 МОЛКШАЕ. КЪ ПОКАДАНІЮ ЖЕ ИСПОВѢДАНІЕМЪ ВСЕ ПРИ-
 БОДЕ ГЛАГОЛАШАЕ : ОБАНУНЫМЪ ЗДЕ САМИ НЫНѢ ГРЪХЫ
 НАШЕ , ДА НЕ ВЪ ГРЕДОУШТИ СОУДЪ ЯКО ГОРЦИ КЛЕ-
 ВЕТНИЦИ ПРЪМО ЛИЦОУ НАШЕМОУ СТАВШЕ НА НЫ ОУ-
 КРЪПЕТЬ СЕ. ГЛАГОЛЫ БО ТЫ , РЕЧЕ , ПРЪВЪЕ ГРЪХЫ
 СКОЕ , ЯКО ДА ОБПРАВДЫШИ СЕ. ВЕЛИКЫХЪ ОУБѢ МОУКЪ
 ЛЪУБА ГРЪХѢВЪ ИСПОВѢДАНІЕ И СИХЪ ОТЬВЪЖЕНІЕ. ИСПО-
 ВЪТИ БО , РЕЧЕ , НА МЕ БЕЗАКОНІЕ МОЕ ГОСПОДЕ-
 ВИ , И ТЪ ОТЬПОУСТНАЪ ІЕСТЬ НЕУЪСТНЕ СРЪДЦА МО-
 ЕГО , И ОБАНУАЕМЫ ВРЪДЫ НЕ ОУСПЪЮТЬ НА ГОРШАА.
 СЫРОТЬ И ЕДОВНИЦЪ И ВСЪХЪ НИШТИНЪ СОБОЮ МНО-
 ЛОВАТИ И ХРАНИТИ И НИШТИНЪ ПРОУШТАШАЕ , ОБИДИ-

ныхъ избавити и отъ работы искоушнице свободити, и злою много быше въ снхъ. въ соупроужствѣ же соупитнхъ целомудрою и въ дѣвствѣ уистотнѣ прѣбывати наказаше, и оубѣ владнхъ створюшнхъ, светнтелѣмъ же и келможамъ, инобымъ и ширсымъ, старымъ и юнымъ, вѣсьмъ закономъ бѣ добродѣтелѣ. таковымъ тогда сръбская земля боросвѣтлымъ свѣтнлннкомъ просвѣшташе се, такового къ богу прѣдъстателѣ имоушнхъ, и въ мнрѣ молитвамн его благодоушьстворюшнхъ радываше се.

Игнаценъ же отъ ис црква добра врагъ улобкѣмъ, дѣволь, непокорствомъ вьоружнкъ мншаго брата на старѣншаго, Владислава, глаголю, на благоушнстваго Радослава краля възденже. благоушнствн бѣ Радославъ краля въ всемъ прѣвѣ благохвладнмъ и прѣнзшнхъ сы, женопокорнѣ же послѣдн бывъ, отъ (н)ис бѣ и вѣждень бысть оумомъ, властелѣмъ же о несъставленнн оума его негодовавшнмъ, и отъ него отъстоупавшнмъ, къ мншнмоу братоу его приложшнмъ се Владиславоу, ненавнстн же и гоненню ѿ горсцыи славы кралявства между братома бывшн, светомоу же ѿ сьмнреннн нхъ много малештоу и запрѣштаюштоу, и никакже снхъ оумнрнтн могоуштоу, глагола: аште отъ бога ксть камн днствоуемо, коамъ господнн да боудеть. И бѣе краля Радослава нзыгнанъ бысть, и въ Драуѣ градъ прнбѣгастъ. благоануѣа же радн жены своее закндннъ бысть, и по малѣхъ дннхъ злонравнѣе тое и лоукавое жены лншнмъ бысть, драугла бѣ Даланда

яко прѣвѣдѣ Самѣоноу, и снѣ своему красно-
 муу господиноу ѿкадѣна обрѣтши се, хотѣ-
 нїе бо ꙗко фругѣ великѣ обладае градомъ ѿ
 него ѿтыеть ю, ѿного же въсекомьно оубѣнѣ
 оустрѣнн се, ѿтъ сьмьртоноснаго же мьѣа реуен-
 нын Радославъ изъвѣгъ, краіевьства же изъгнанъ и
 жены лишень, и ѿтъ всоудоу недооумьвасемъ ѿ
 себѣ бывъ, абїе къ светому архїепископу яко
 къ своемуу ѿтцоу прнбѣгаетъ, радостною же доу-
 шею прнемъ того светын, и ѿтъ скрьен кьвше
 емоу ѿтъ брата и ѿтъ доукавые жены доволнѣ
 сладкымн словесн сего оутѣшнѣ, хотѣ же братнїе
 еже на него враждеванїе оуставнн, аггелскымъ и
 нноуьскымъ ѿбразомъ того оукраснѣ, въ Радос-
 слава нме Іоаннъ монахъ того именовавъ. въ
 бездобнн же и простотѣ богооугодно пожнѣ, и
 о своемъ неметежномъ и не много печалномъ
 нноуьскомъ жнтіи бога похваляше, глаголю: бла-
 гословено воинство небеснаго цара, нмже земль-
 наго воинства и завнстн, ненавнстн же и сьмьртн
 свободнх се. Светын же архїепископъ своего сы-
 нокца реуеннаго Владислава, аште незаконнѣ и
 разбонннчьскы власть въсхытнѣша, нь яко богомъ
 нзволенна того соуднѣ, краіевьствомъ и молн-
 твами того вѣнчавъ, и цара загорскаго дьштеръ,
 Асана нарнцдемаго, невѣстоу семоу прнведъ, и
 обою благословнѣ оутверждаеть. тогда же и бла-
 гословенїе Владиславъ краль ѿтъ светаго архїепис-
 копа възьмъ, и науеть здати монастырь въ мѣ-
 стѣ рекомьмъ Мнашенѣ въ нме господа нашего
 и бога Іисоу Христа възнесенїа. благопослоушаннѣ
 же къ всемъ ѿ светынхъ црькьвахъ благоуьстнвнн

Владиславъ нъ светомоу архієпископоу н пауче
 нныхъ бысть, н мирно съ ними н къ любви
 прѣбысть, еанко господевн изволи се, н вса
 же тогда светинны творима на прядь за не о
 боже дѣнствоуема спѣхоу. Вьнегда же краіемъ
 н архієпископомъ і епископы н игоуменн све-
 штенными н иноки, упати н воеводами, божь-
 ственными н съборными великими црквиами, све-
 тинными н устными монастыри, н всыми благими
 простославныхъ н христонменнихъ людін законны
 же н оуставы сръбскою оукрашеноу н сїаю-
 штоу своего отьуства землю видѣвъ, н зѣло ѿ
 снхъ похваля бога, не къ тьште бо еже ѿ неи
 мнози его троуды ни без оума быше, пауче же въ дѣло
 богооудно изыдоше, н яко апостоломъ пауче же вса-
 кого приношенїа прїетье единны съвѣды срьдѣна.

Присно же светин, якоже многашти реко-
 хомъ, славы улюбѣуьскые бягше, прѣкосветитель-
 ства власть оставити помысливъ, н аште изво-
 ликшоу богоу желанїе его съвершити, въ тоу-
 ждихъ странахъ н коньць житїа прїети рекшоу,
 слазует же Владиславоу краію своимъ помысль
 осебь, краіа же н съ благоудными своимн тако-
 ваго науннанїа оуставити его хотеште, н много
 на землю припадаюште молише н, н никакоже
 оудръжати възмогоше, шьствїе бо свое светин до
 Сїанскы светы горы, н пакы къ нимъ, аште
 богъ изволить, възвратити се н кромъ власти о
 себя мльванїемъ оупразнити се, н сими ѿт нихъ
 свободъ бысть. призвав же все свое епископы, н
 многа къ нимъ ѿ оустроенныхъ црковныхъ н ѿ

ИРАКЛѢХЪ ЗАКОННЫХЪ НАОУЧЕ, БЛАГОУМІЕ : ВЫ БУ-
 СТЕ КАКО СЪ ВСѢМЪ БЫХЪ СЛОУЖБОУ МОЮ СЪБРАШЕ,
 ИМО НИЧЕСОЖЕ ОТЬ ПОЛЪЗЫМЪ ОБИНОУХЪ СЕ, СЖЕ
 НЕ СКАЗАТИ ВАМЪ, НАОУЧИТИ ВАСЪ, О ПОКААНІИ ИЖЕ
 КЪ БОГОУ И О ИЖЕ ИЖЕ КЪ ГОСПОДОУ НАШЕМОУ
 Іисоу Христоу ВАМЪ САМЪМЪ ПРЪКЕ СЪБЛЮСТИ, И
 СОУШТИХЪ ПОДЪ ВАМИ НАОУЧИТИ ЛЮДИ. И НИИЖЕ ПА-
 КИ КРОЕЖДО ВАСЪ МОИХЪ МОЛЮ, ВСА, ЕЛИКА О НОЗЪ
 ИРЪДАХЪ ВАМЪ, И ВСА, ИЖЕ ОТЬ МЕНЕ СЛЫШАСТЕ И
 ВИДЪСТЕ И ПРИСТЕ И РАЗОУМАСТЕ, НИИЖЕ НАОУЧИСТЕ
 СЕ, СЪХРАНИМО БОУДИ ВЪСЪМЪ ВАМЪ ТЕРДО И НЕРАЗ-
 ДРОУШИМО, ИМО СОБЕМО НИИХЪ ПОЛЪЗЕВАКШЕ НАОУЧИ-
 ТИ, АПОСТОЛЪСКИ ОУБѢ КЪ ДНЬШНИИ ДНЬ ЗЪСКЕДЪ-
 ТЕЛЪСТВОЮ ВАМЪ ИМО УНИТЬ АЗЪ ОТЬ КРЪВЕ ВЪСЪМЪ.
 НЕ ОБИНОУХЪ БО СЕ СКАЗАТИ ВАМЪ СЪБЪТА БОЖІА. ВЪ-
 НИИМАТЕ ОУБѢ СЕБЪ И ВСЕМОУ СТАДОУ, ВЪ НИИИЖЕ
 ВЫ ДОУХЪ СВЕТИИ ПОСТАВИ ЕПИСКОПИ ПАСТИ ЦРЬ-
 КОВЪ ГОСПОДА БОГА, ЮЖЕ ПРИТЕОРИ СНОЕЮ КРЪВИЮ.
 ТАКОЖЕ И КЪ ВСЕМЪ ИРѢУМЕНѢМЪ О МОНАСТЫРНХЪ
 ИЖЕ ПО ОУСТАВОУ ЗАКОННОМОУ СЪБЛЮДАТИ ЗАВѢВЪ-
 ДЪ. ИРИЗВАЕ ЖЕ ВЪ ВСЕМОЮ АРХІЕПИСКОПИЮ ВЪ
 РЕКОМОУ ІІНТУЮ БЛАГОУЪСТНАГО ВЛАДИСЛАВА КРАДЪ
 И БЛАГОУЪДЫНХЪ ЕГѢ ВСАКЫХЪ, И ИНОГА КЪ НИМЪ
 О СВЕТИНХЪ ЦРЬКВАХЪ СЪБЛЮСТИ ЗАПОВѢДАКЪ, И ИЗ-
 БРАКЪ ЕДИНОГО ОТЬ ОУЧЕНИКЪ СВОИХЪ, АРСЕМІА ІЕРО-
 МОНАХЪ, ЕГѢЖЕ ИСПЫТИКЕ МАУЕ НИИХЪ ВЕЗАОВЕНЪМЪ И
 ПРАВДОЮ ОУКРАШЕНА ЗНАШЕ, МОУЖА ПРЪПОДОБИА
 ВЪ ВСЕМЪ, ИРИСНО ВОЕШИТА СЕ БОГА, И ЗАПОВѢДИ ЕГѢ
 ОУАСНО СЪБЛЮДАЮЩИТА, СЕГО СВЕТИИ СВЕТОЮ И
 БОЖЪСТЕНОЮ СЪ ВСЕМЪ ЕПИСКОПИ СЛОУЖБОУ СЪБРА-
 ШЕ ОУСЕТЫКЪ, ДАСТЬ ЕМОУ ВЛАДЕТЬ ВЪСОУ, ЮЖЕ САМЪ

ѿтѣ доуха святаго притомъ, везати и раздрѣшати
 книги уловѣцкихъ съгрѣшеней, и въ мѣсто себе
 архієпископа на своемъ богодарованномъ престо-
 лѣ посаждъ оутврѣждаетъ. самодръжца оубо и ве-
 ликыхъ его, новаго же архієпископа і епископы
 и всѣхъ пришльдѣшихъ доколѣ светынъ въ архі-
 епископѣхъ оутѣшявъ, и ѿтѣ всѣхъ ѿтѣпоуштеніе
 молитвами себе испросивъ, и ѿнь пакы миръ и
 благословеніе всѣмъ и ѿ господи послѣднее цѣ-
 лованіе давъ, и въ поуты страннѣе стоквати оуго-
 токаетъ се. много же множество злата ѿ кра-
 лѣ Владислава и ѿтѣ архієпископѣхъ вѣзъма, на
 разданіе въ светынѣхъ мѣствѣхъ съ собою поно-
 сить. на западное же море пакы къ Діѡкантию
 пришлѣдъ, и се яко богомъ съготованъ и въ Акеръ
 градъ кодомъ корабель овертъ, въ нѣже вѣсѣдѣ шѣ-
 ствіе своею когомъ окрылѣтемъ идѣше. слышано
 же бысть многымъ еше къ іеросолѣмоу святаго
 шѣствіе, и яко много богатѣство съ нимъ носи-
 мо знающе, въ врьзыхъ гойѣхъ моужіе крѣ-
 коусаріе глаголемынъ вѣсѣдше, и въ пазоухахъ мор-
 скихъ засѣдающе, и яко ѡздобити его нштоу-
 ште стрѣжахоу его. нѣ же многи въ мѣкостн и
 пензѣмннѣхъ къ елагости когъ, присно люкѣшнѣхъ
 его познавше и съхранѣе, и яко къ своимъ оутѣ-
 никомъ: азъ есмь съ вами и никтоже ма вы,
 вѣліе, помощникъ и семоу и покровитель ѿтѣ
 ѡмѣхъ оуѣіицъ бысть въ спасеніе. мглою ко тѣ-
 стѣю пазоухы, въ ннхже скетомоу засѣдахоу, по-
 интъ морскихъ и мекнѣма того нмы и невѣрѣд-
 ма прокоди его. вѣзѣтъ же вышн рѣченномъ мѣгѣ

ѿтъ оуѣю ѿнѣхъ везоумныхъ, и акіе оузрѣше
 корабль светаго въ пристаништи града Бренѣднѣхъ
 нарицаемаго, и яко погрѣшивше надежде гнѣвомъ
 сконны сами въ себѣ растрѣзахоу се, ѿсоуѣтнше
 бо съвѣти нхъ, нмы же замнмъ поуѣише се. прїндо-
 ше же мирницѣи се кажоуште въ градъ къ свето-
 моу, и поклонше се, вса же ѿ нхъ бышла
 сказахоу емоу, и колннъ троудѣ прнехомъ въ
 вѣнахъ морскихъ тебе стрѣгоуште, глаголахоу,
 нь въ истинноу оугодна богу тебе разоумѣхомъ,
 яко не дастъ намъ ни малы ѿскрѣбити тебе.
 нмы оубо прѣдъ те благословити се прїндохомъ.
 моли ѿ насъ богооуднѣ да бес пакости въ свои
 си ѿидемъ. Светыи же снхъ ѿтъ разбоннѣхъ
 слышавъ, уювьствѣнными оусты и мыслѣнными въ
 срѣдѣцѣи благодаренныи баагыми ѿ нѣмъ пекоушта-
 го се Христа бога похваляше. разбонникъ же
 ѿнѣхъ за исповѣданіе своее нмъ зловы и еже
 въ нѣмоу оумнлнше се много любьзно и довол-
 нѣ оугостнѣвъ, и многы троуды нхъ нже въ морѣ
 его ради подъемнхъ уловѣкѣлюбно и не помн-
 нае зловы разоуднѣвъ, и заповѣди любити вра-
 гываше покорнѣ се, дастъ нмъ благословеніе
 ѿтъ негоже злата ношаше. ѿни же благооутро-
 бїю светаго оуднѣлше се, и поклонше се емоу,
 въ свои си ѿтндоше.

Врѣме же доволно въ реченномъ градѣ све-
 тыи проводнѣвъ, и пакы кораблемъ къ Іеросолн-
 моу поутъ свои идѣваше. много же плаваніе, врѣ-
 ме прилнчно ѿтъ бога нмоуште, мнмоуѣвшнмъ, въ
 єднн же днѣ поуѣиноу плавоушнмъ, и къ не-

здапоу боуры съ небесе и протнкнымъ вѣтромъ
 выставшымъ, прииракъ и метежь велѣи въ морн
 бысть. волны же окръсть вѣанкахоу се, яко по-
 кривати се кораблю, и вѣдромъ свнвасомъ и
 ѿть ноужде вѣтрнѣе мала не сламаюштын се.
 навѣклероу же многихъ ради вѣтръ вѣсоу хы-
 трость правленїа нзоумѣшоу, и что вѣзньте
 сѣтворитъ смыслити недооумѣюште, корабльни-
 комъ же роуки ненадѣанїемъ живѣта до конца
 ослабѣвшемъ, и всн въ вѣдѣ соуште страхомъ
 сконувахоу се, вса бо надежда спастн се нмъ
 ѿть ннхъ погыбе, и ннктоже странно и кромѣ
 божїе любве сицевоу блнзь сѣмрѣти скрѣбь на
 светаго быти помысли, и смнн бо богоу, яко азъ
 нештоую, того нскоушаюштоу напастн, и своен
 любви пауе присвааюшта, и оудѣнтн его хоте-
 шта. вѣсѣмъ же соуштымъ въ кораблн плауюштымъ,
 сѣмрѣть потопленїемъ ождаюштымъ, прїндоше
 же къ светрому глаголюште: внждь, ѿтые, яко
 погыкаемъ, тобою бо сѣмрѣти гонезноути оупо-
 ваемъ. светнн же къ нмъ: богоу, егоже есмы
 сѣзданїе, уеда, съ мною молнте се. азъ бо уло-
 вѣкъ грѣшнъ есмь, и мене ради, яко азъ не-
 штоую, злоба сїа на васъ бысть. ѿнн же пауе
 вѣпїахоу: помнлоуи, ѿтые, живѣта ѿтыуланнхъ,
 и припадше къ нѣрама его, помошн ѿть бога
 молитвами его прошахоу прнети. светнн же слъ-
 замъ прѣстатїа не нмѣаше, и млыанїемъ яко
 Моуси древлїе ѿ людехъ оумнымн въ срьдци
 глаголы о себѣ и о соуштїнхъ съ нмъ въ кора-
 блн молаше се, нъ нже уюдесемъ богъ и мена-

дѣжднымъ надежда, якоже къ Моусѣю дрѣвнѣ:
 что въпѣши къ мнѣ? простры на морѣ роукоу
 твою; и къ себѣ тако сице разоумно помышляю
 рекшоу, и авѣе подвѣтъ себе и дръжати оууени-
 номъ своимъ скетымъ повелѣвъ, не можаше (бо)
 штъ ноужде вальныя не дръжнмъ стѣити въ кора-
 блѣ, въсѣмъ же штъложити страхъ и господи по-
 мнлоуи звати заповѣдавъ, и самъ прѣподобнѣи
 роуца скон въздвннгъ, можахше се глаголю: якоже
 иногда оууеникы свое въ кораблѣ вальманъ троу-
 ждѣлюштѣхъ се мороу и вѣтрѣмъ запрѣтнѣвъ спаса-
 ест, и насъ нынѣ снми потаплюштѣхъ спаси, на-
 ставннѣе, яко погываемъ, и мы бо людѣ твои
 христоненити, кога разкъ тебе не познѣхѣмъ, не
 прѣзри дѣло роукоу своею, уловкѣлюкѣе. твоѣ
 есмы твара, помнлоуи ны. не грѣхъ монхъ ради
 и соуштѣхъ съ мною потоплши, да грѣбъ единъ
 глѣвнѣа морскѣа въсѣхъ насъ днѣ съ пожрѣши
 прѣнметъ, якоже яриѣе оууеникы и насъ нынѣ
 оуслыши къ вѣдѣ и сьмрѣти соуштѣхъ, тыждѣ бо
 тогда ты, и нынѣ тыждѣ ты еси. въса же възможна
 тебѣ, не немощно же ти есть янутоже. твоимъ бо
 повелѣнѣемъ всѣ оуправлѣема сьдрѣжетъ те, и сто-
 етъ, и ткопмъ маловенѣемъ прѣлагаема и въ себѣ
 пакы чннѣ сьставляють се. повелѣи нынѣ вѣтрѣмъ
 въ своѣмъ скровѣшѣа и кодамъ морскымъ въ ти-
 шинноу сьставити се. Вѣроу же и многымъ на
 когоу дръзновенѣемъ на прѣтнвныя вѣтры и на
 велико възвышающѣе се вальны морскыя крѣста
 образъ творѣ, простиралаше роуки, и снмъ запрѣ-
 штѣаше глаголю: ѿ имени господѣа вѣтра нашего

Ісусу Христа, нже ѿть несоуштаттва вѣса въ соушты-
 стѣо н ѿть нескнтіа въ кытіе прнведнаго, н вѣ-
 тры н море оутишнкше се станѣте. Н авіе нме-
 немь господа Ісусу Христа н оусты его вѣтры н
 морѣ оулегоме, н влны въ себѣ ськроушнше се,
 н слънцоу прѣскѣтло ѡбьсїавшоу, н бысть тншн-
 на велїа. вьсн же соуштїн къ кораблн словомь
 светаго мороу н вѣтромь оукроштенїе къ скорѣ
 видѣвшє, къ оужась уюдо положнше, славлѣхоу
 бога давшаго власть таковоу уловѣкѡмь, н къ ске-
 томоу прнпарше поклоннше се, кожїа уловѣка н
 оугодннка емоу того нарицаюште, яко водослан-
 наго грѣба молнтвами его морскыє поушннн нз-
 кѣгше, н о боужь жнвѡть его радн положушнше
 глаголахоу. светын же ѡ божїихь штедрѡтахь мно-
 гымн слъзамн благодаре бога, къ ннмь глаголаше:
 вась радн, уѣда, снѣ н въ скорѣ богь оуднвн мн-
 лость свою на насъ. вана ко еже къ мнѣ грѣш-
 номоу вѣра, мое п къ богоу молнтв(є) възмогѡ-
 ше проснмое положушнн. н оубо вьсн коупно бо-
 га похвалымь, н незавытїемь штедрѡть его быв-
 шнхь нына на насъ жнтїе наше оугодно томоу
 въ прѣднма оуправымь. Н тако вьсѣмь повелѣ
 прїетн вращно, н оутѣшнн се. н врѣме подобно
 положушнше, богомь ѡкрымаемын въ Акрь градѣ,
 ндеже въ кораблю врѣме нзложнн, прїндоше.
 възмѣ же светын въ градѣ къ цркви светаго Гн-
 ѡргїа въ метохїю лавры светаго Савы, егоже вѣ
 въ прѣвын прнходѣ ѿть латннн поравоштенн све-
 тын нскоупнл н въ лавроу възвратнл, н тоу по-
 кон положунал, н корабельнннн же ѡны нже съ ске-

тымъ припаоувшенъ вса шже ѿ нихъ и уюде-
 сехъ светаго въ морн бывшихъ наусанымъ града
 сказаде, и вси оудивленіемъ покорени къ све-
 томоу прїидоше, покланяюще же се молитвы
 ѿ него прїети прошахоу. всакымн же поухъ-
 стымн и оутъшеніемъ яко по истинъ божїа уло-
 вка того поухтоше, покон же оу нихъ светомоу
 приемшоу, и въ друуги корабль въсѣдшоу, въсѣ-
 ми благымн въ поутн оудованше, и тако любо-
 вню проводнше. прїнде же светынъ въ велнкоую
 Кесарїю, и на мѣстѣ бывъ поклони се, ндеже го-
 сподь нашъ Іисоу Христось многосрдовакъ ѿ нароудъ
 и уюдо творе ѿтъ .с. хлѣбъ .с. тысоушь моужь по
 еуаггелскомоу сказанїю насыти, развѣ жени и
 дѣтен. и ѿтъ тоудоу нде въ Іюль. и тако пакы
 второе въ божїн желаемынъ въ светынъ градъ Іеросо-
 лимъ прїнде. вынде же въ свон монастырь, въ
 домъ Іоанна богослова, егже въ свое прїуестне
 пръвѣе прїшдѣ ѿтъ срацинь нскоупн. и тако
 съ братяею и съ нгоуменомъ лавры светаго Савы
 въ прѣсвятлаго христока въскрѣсенїа црковь въ-
 шдѣ помолити се, живѣтворешти же и прѣске-
 тынъ гробъ Христа бога нашего и светоую Голго-
 фоу и въсѣхъ светыхъ мѣстѣ, на ннхже волиые
 страсти прїеть господь нашъ Іисоу Христось, сал-
 замн теплымн покланше се цѣловавъ, радости же
 многы испальнъ бывъ бога похваляше. уьстнымъ же
 Іеросолїмоу Анастасїе патрїархъ, якоже и ѿтъ
 прѣваго прихода знаемн светомоу, и о прн(шь)ствїн
 его оуслышавъ, скоро въ црковь къ христовоу
 гробоу видѣти его прїтехе, любьзно же о го

сподн цѣлованіе уѣстнаа ѡтца себѣ выдавша, бога похваляста. въ свои же домъ патріархъ светаго поемъ, и како на поутехъ проводи и пакы приведе, и богъ, ѡ всемъ выпрашаеть и. трапезе же къ коупѣ же прнетнемъ и многою радостію светаго оутѣшивъ, и къ светомоу богословоу ндеже прѣбывати емоу ѡтпоуштаеть. вси же ништїи града светаго пришьствїе оуслышавше, и тыштно яко къ нємоу обмыни яко къ своемуу ѡтцоу приходяхоу. ѡи же нештедно и ѡ благословенїи скатель мнлостію къ нимъ тнхъ податель бываше, и не тьюю же къ ништїимъ, нь въ всѣхъ скетынхъ мѣстѣхъ и въ лавры светаго Савы и въ проунихъ монастырнхъ, якоже и въ прѣвїи приходъ, и пакы пришьдъ, такожде о боузъ мнлостію болше въ нихъ сътвори. прием же благословенїе ѡт светаго патріарха, и до Александрїе проведештихъ его възьмъ, и богомъ съхранемъ и Александрьскаго града дошдьннимъ, въ велицѣи же цркви светаго апостола ї еуаггеанста Марка бывшемъ, многими оубѡ яко присно ѡт бога дарованныхъ нмъ слъзамн скетын поклоннѣ се, и сими извъствоваше се топлота срьдѣца и любы къ господоу доуше его, о немъже пауе и многы троуды подьнмае оусрьдствоваше, и множанше подьети не штедьше се. скетыми же Александрїе патріархомъ уѣстно скетын оусръзтень прїеть бывъ, слышал бо въ ѡт Іеросолїма яко странствєно приходе къ камъ Далматїе и Дїѡкантие архїєпископъ словет се. любязно же о господи цѣлованїе себѣ подакша, и тако въ домъ скетын ндеже поунти ѡтпоуштаеть се. въ оутрѣи же великын патрі-

архъ призванъ святаго, и ю нима отъ ноудюу
 юсть и ѿ поути его въпрашаше. светымъ же пакы
 истинно патріархоу ѿ свѣзъ смазаніе. слышавъ же
 патріархъ яко самодръжавна отъца светымъ смнъ
 бысть, и како въ светлн горѣ Афона изъ юности
 житіе его, и како въ Константиинн градѣ архіепи-
 скопъ своемуу отъусткѣ поставленъ бысть, и
 пакы прѣстоль въсѣти волюю оставивъ, и по-
 клоненіа ради въ светымъ мѣстѣхъ и Христа ра-
 ди странствоуе ходитъ, дългаго же шаствіа троу-
 ды его разоуждде диваше се, въ доуши же сво-
 еи того пріемъ, и зѣло его възлюбн. многѣднеш-
 но же патріархомъ светымъ призываемъ, и едино-
 трапезникъ съ нимъ бывасть, любве наслаждаше
 се, многихъ же въ разоужденіи доуховныхъ соу-
 довъ светымъ отъ патріарха въпрашавъ маоути се,
 и дроугъ дроуга же въпрошеніемъ и вевѣданн мно-
 го себе ползевавша, разлуннымъ же и изреднымъ
 поустымъ дроугъ дроуга ѿдаровавша, и тако
 любязно растаніе сътворста уѣстнаа и светаа отъ-
 ца. въсхотъ же светымъ нже окрестъ Александріе въ
 поустынныхъ мѣстахъ поштеміемъ живоуштіихъ
 светымъ житіе обходити. снхъ бо науе видѣти же-
 лаетъ потроудн се, непштоуе волюе что отъ никъ
 яко отъ дрѣвныхъ слышатн и видѣти. въсе бо ста-
 рыныхъ доууше науе новыхъ глаголють быти. па-
 тріархъ же прошеніе его испльнше, и на се ис-
 ноусныкъ моужъ нже поустыніе знающіихъ пробо-
 дити его дастъ смѣу. светымъ же въ цркви светню
 моууеникоу и уюдоткорцоу Кира и Іованна и въ цр-
 кви святаго и великаго и дивнаго моууеника Ми-

ны поплонив се, и ништѣихъ оушѣдривъ, и тако
 града Александрскаго изыде. прѣнде же къ све-
 тѣимъ и поустыннымъ отъцемъ нже въ Марсѣтъ.
 оубо же къс кран Лѣвѣе млыуаніемъ аргелскимъ и
 молтвами и поштеніемъ моуенинубско сьбрьша-
 хоу житіе. съ вьсьми же ѿ доуховныхъ сьвьпра-
 шавъ се, и многоу ползоу, ккоже и чааше, ѿт
 нихъ пріемъ, и вьсьхъ доволнѣ милостивно оу-
 шѣдривъ, благословеніемъ же ѿт нихъ и молтва-
 ми обогативъ, въ поутѣ свои идъавше радоуе се.
 прѣнде же въ Фивандоу, таже къ Скрыть и ур-
 моую гороу и въ проуда скетаа мѣста, въ нихже
 изреднѣише и богокомзливныи и прѣподовнѣи моу-
 жіе салыцоу подобно допродѣтелнымъ дѣлы сѣ-
 юште оверѣть, ѿт нихже словомъ и житіемъ мно-
 гоу ползоу пріемъ, и въ тѣснотѣ трызвнѣи ихъ
 оуднѣваше се, по доуши възграждаше се. вьсьхъ же
 ѿт нжеже богатства нешаше богато подаро-
 вавъ, молтвѣу же ѿт нихъ и благословеніе
 пріемъ, яко многоу корнетъ оверѣть, похваакше
 вога радоуе се, по нжеже таковыхъ светыхъ видѣ-
 тѣ достиже, съ нимиже и глаголати и благосло-
 вити се ѿт нихъ сподови се. по сихъ же къ светымъ
 градѣ Іеросалимъ възврати се, и въ любеніи мноузъ
 съ уьстнымъ Афанасіемъ патрїархомъ покон по-
 лоуишь, вьсхотѣ же и въ великыи Бакудонъ и въ
 Егуптъ доити, ѿт Егупта же аште благоволик-
 шоу богоу и светою Сѣманскою гороу постиг-
 ноути глаголавъ. мнмошьдѣ же Іерїхонъ, и прѣ-
 шадѣ поустыниѣ іорданскыѣ, прѣнде въ Каламонѣ,
 и тоу въ монастыри прѣсветыѣ богородице покон

полоуѣнь, идеже и самаа прѣскетла дѣва богородица и съ оброчунникомъ Іосифомъ, егда ѡтъ Іерода съ Іисоусомъ въ Егѹпть възеште, покон полоуѣше. ѡтъ Каломонѣа же скетын прѣнде въ градъ Коракъ нарицаемын. ѡтъ соудоу же пакы многыми дньми и вѣднымы шьствіемъ богомъ възмагась и всакымъ Вавѹлонъ достижє. посла же вѣсть оуѣенныи сконны къ соулатаноу иже тогда владнѹсткоушоу Вавѹлономъ, яко повелѣти дати емоу домъ, идеже обитати. соулатан же аште и протнныи съ вѣры хрстовы, нь яко божнню обѣсть быць, и всакымъ яко покорень оумнани се, прѣскетла домъ, идеже обитати светомоу, повелѣ оуготовати. скетын же прѣшдѣ, и въ црьккѣи трехъ отрѣкъ Ананіє, Азаріє, Мисила поклонив се, любвзю же хрстїанскымъ митрополитомъ прѣнеть быць, и коупно съ нимъ соулатана дошѣдша, съ всакю же поуѣстнню прѣнемъ светаго соулатанъ, и ѡ поуѣти его въпрашаше и, много же иже бога ради троудоу его диваше се, и тако въ оуготовани домъ поуѣти ѡтпоуштает се, вса же еже въ потребоу емоу ѡтъ своего си домоу соулатанъ дати заповѣдакъ, и да инутоже скоудно уловкю божню боудеть, запрѣтнѣ галгола. скетын же доволнѣ покон полоуѣнь, и въ Егѹпть свое шьствіє соулатаноу възвѣштаеть. соулатанъ же проведштнхъ его дастъ емоу, и съ всакымъ съблюденіемъ егѹптьскемоу соулатаноу прѣдати его повелѣвъ, и тѣжде такожде соулатанъ ѡ прѣшѣствѣи светаго слышавъ, богомъ наставаемъ съ всакю поуѣстнню прѣнеть его, и въ митрополїи же поуѣ-

ти емоу покаявъ, светын же кышдь въ митрополию, и въ цркви прѣсветыѣ богородице поклонив се, идеже съ Инсоусомъ и съ оброчунникомъ Іѳсифомъ сама богородица, егда отъ Нрода въ Егупть прибѣгши, прѣбыкаше, дондеже възвратише се и въ Галнаю въ градъ скон Назареть, оудни же се светын бесунельномуу вожію удовѣкѣлюбію. юсть бо тоу въ Егупть уюдо творештіа нкона прѣсветыѣ богородице, Христа Инсоуса въ роукѣ дръжешти, тоуже нконоу прѣобразилъ богъ по своихъ неизреуенныхъ соудбахъ въ зракъ урны егуптьскы, непштоую бо яко шурывъша(го) ради Адама въ адъ сню урность на нконъ тон нзволн прешти, хотен въ прѣсвятын зракъ шблѣшти и падшоую свою нконоу въздвигноути, и въ прѣкоую свою красотоу въобразити, и на прѣстоля славы своеѣ оукрасивъ поставити. и тоу оубѣ съ митрополнтоу въ любки мнѣзѣ покон прнемаше, въсьми же потрібнымъ дондеже прѣкывати емоу отъ своего домоу оудовлѣти соултанъ заповѣдавъ, яко и дивити се митрополнтоу мнѣзи поустити соултана, юже къ светомоу твораше, еже николнже комоу отъ христїанъ сѣтворивъ шви се. въсхотѣ же светын въ поустыинѣ прѣкыванїа свѣтаго отьца Андонїа великаго и свѣтаго Арсенїа великаго донти, и проводештаго и ннока оу митрополнта испросивъ, мѣста же дошдь, и снхъ обхождаше, теплою же любовнню, юже къ светнма нмѣе, и поустыинѣа нхъ свѣтаа обнтанїа многымъ слѣзамъ цѣловаше, елицѣхъ же обрѣтъ къ ннхъ бога ради трѣпештихъ, любовнню снхъ подаровавъ,

молитею же и благословеніе отъ нихъ приемь, въ
 Египтъ възврати се. къ светоюю же Сіманскоюю
 гороу египтъскомуу соултану свое шествіе възвѣ-
 штаеть. соултан же до Сіманскыя горы проваде-
 штихъ его оуготовавъ, и къскми въ поуть потре-
 чнымъ оудованихъ его, зъло бѣ его възлюбн, къ бо
 и разоумѣлъ яко самодръжавна отьца смнъ и за-
 паднымъ архіепископъ іестъ, дасть же емоу въ по-
 уѣсть карсамосаѣѣ и хілалога избраниа троупъ
 велнкъ и благокомныхъ аромать индїнскихъ, за-
 хара же и финны еанко .потребова възети. вел-
 можн же, иже соуть арімаде, видѣште къ свето-
 муу велнкоюу соултана люкова, и ѡвы оубѣ къ
 роукама его, дроузіи же въ мандїи его прикосноу-
 ти се тьштахоу се, глаголюште: яко сице длюбъ-
 знъ намъ христїанинъ прѣжде сего къ мамъ не
 пришьлъ, нь по истинъ уловѣкъ божіи іестъ, яко-
 же и слышахѡмъ. и тако съ велнкою длюбобно
 провадише н. се же въсе наставаіеніемъ господа
 бога моего бываше Іисоу Христа, иже не тьію
 уловѣкъ нь и зверы и птице равѡмъ сконмъ слоу-
 жити и поуѣсти нмъ творити цовноуѣлъ іестъ,
 обычно же іестъ и добродѣтели не тьію благоуѣ-
 стивыхъ мъ и противныхъ вѣрѣ и поганыхъ оу-
 двашти. прїнде же светн къ светоюю гороу Сї-
 манскоюю, и въшьдъ къ монастырь въ црьковь прѣ-
 светые богородице, и на мѣсть светѣмъ поклони се,
 идеже коупнна ѡгнѣмъ горешти не сьгараше, нь
 и не ѡпалима прѣбываюшти Моусею кнн се, иде-
 же и самъ господъ не коупнны ѡгнѣмъ горештєе
 рече къ Моусею глаголюе: азъ есмь богъ авраамовъ

И БОГЪ ИСАИОУЪ И БОГЪ ІАКОВЪ , ИЗОУИ САНОГЪ
 ОТЬ НОГОУ ТВОЕЮ, МѢСТО БО , НА НИМЖЕ СТОИШИ,
 ЗЕМЛЯ СВЕТА ІЕСТЬ. ТѢМЪ ОУБѢ И ДО НЫНѢ ІЕРЕН
 БОСЪМА НОГАМА СВЕТОЮ И БОЖЬСТВЕНОЮ СЛОУЖ-
 БОУ НА СВЕТѢМЪ МѢСТѢ ТОМЪ СЪКРЫШАЕТЬ. ЛЮБЪЗНО
 ЖЕ ЕПНСКОПОМЪ, ИЖЕ ІЕСТЬ ВЪ МѢСТО НГОУМЕНА, И
 ВЪСЕЮ БРАТНЕЮ ПРИЕТЬ БЫСТЬ. ПОКОН ЖЕ ВЪ МОНА-
 СТЫРН ПОЛОУУИВЪ, И ТАКО НА СВЕТЫН ВРѢХЪ ПОКЛО-
 НИТИ СЕ ВЪСХОДИТЬ, ИДЕЖЕ ГОСПОДЬ МНОГАЖДИ СЪХО-
 ДЕ И СЪ МОУСЕОМЪ ГЛАГОЛЕ ЗАКОНЪ ДАШЕ ІСРАИЛЮ
 ЛЮДЕМЪ СВОИМЪ. И ВЪ ЦРЬКВН СВЕТАГО ПРОРОКА НАІЕ
 БЫВЪ И МНОГЫИ СЛЪЗДИИ ПОКЛАНІЕ СЕ ЦѢЛОВАЩЕ
 МѢСТО, Ѡ НИМЖЕ КЪ МОУСЕЮ РЕУЕ ГОСПОДЬ: СЕ МѢ-
 СТО ОУ МЕНЕ, И СТАНѢШИ ПРИ КАМЕНИ, И ПОКРНЮ
 ТЕ РОУКОЮ МОЕЮ, ѠТЪНМОУ РОУКОУ МОЮ, И ТОГДА
 ЗАДНИА МОА ВДИШИ, ЛИЦЕ ЖЕ МОЕ НЕ ІВЕНТЬ ТИ
 СЕ, НЕ МОЖЕТ БО УЛОВЪКЪ ЛИЦА МОЕГО ВДѢВЪ И
 ЖИВЪ БЫТИ. НА ТОМЖЕ ОУБѢ КАМЕНИ И ДО НЫНѢ
 ДРЪЖАВНЫЕ ДЕСНИЦЕ ГОСПОДНІЕ ПОЛОЖЕНІЕ ЗНАЕТ
 СЕ. МНОГЫИ ЖЕ ОУМНЛІЕНІЕМЪ ПОХВАЛІШЕ БОГА,
 СПОДОБЪШАГО И НА ТЪ ЖЕЛАНИИИ И СВЕТЫН ВРѢХЪ
 ВЪЗЫТИ И ПОКЛОНИТИ СЕ, И ТАКОВА НА НИЕМЪ СТРАШ-
 НАА, ДИВНАА ЖЕ И СВЕТАА БОЖІА ВДИТИ. ВЕСЕЛІА ЖЕ
 ДОУХОВНАГО ИСПЛНЪ БЫВЪ, И КЪО МНОГО ОБОГАТЪВЪ,
 РАДОСТНО ВЪ МОНАСТЫРЬ СЪИИДЕ. ВЪСОУ ЖЕ СВЕТОУ
 УЕТЫРИДЕСЕТНИЦОУ ВЪ МОНАСТЫРН ПОШТЕНІЕМЪ СЪ
 БРАТНЕЮ ПРОВОДИВЪ, И ИО ВСЕ СОУБѢТЫ НА СВЕТЫН
 ВЪСХОЖДАШЕ ВРѢХЪ, И ВЪСЕНОШТНОЕ ВЪ НЕДѢЛЮ ВЪ
 ПѢСНѢХ ЖЕ И ВЪ МОЛНТВАХЪ СТОАНІЕ ТАМОШНѢЕ ИС-
 ПЛНІШЕ, И СВЕТОЮ И БОЖЬСТВЕНОЮ СЛОУЖБѢОУ СЪ-
 ВРЪШНЪ, И ПАКЪ ВЪ МОНАСТЫРЬ КЪ БРАТІИ ПРИХОДЕ

прѣываше, злато же шко и о боже добръ житїе
 нхъ възлюбивъ, и много злата въ монастырь давъ,
 себе же и свое родителе и прѣваго краакъ крата
 своего Стефана въ въспоминанїе въ монастыри съ
 братїею написавъ, и тако епископомъ и вѣсею бра-
 тнїею любьзно провождень въ светын паки Іеросо-
 лимъ прїнде градъ. радостною же доушею прїеть
 его патрїархъ, и како на дългыхъ поуѣтахъ бес па-
 костн господъ съблюде н, къпрашаше. благодаривше
 же бога оуѣшенїемъ покон. полоуунше. по сихъ
 же светою и божьстноюю слоужбою въ прѣсвя-
 тавъ въскрѣсенїа цркви и оу живѣноснаго хри-
 стова гроба съврѣшивъ, помолн се ѿ цркви и ѿ
 себе же и ѿ царнхъ и ѿ вѣхъ людехъ господнн
 стежанїа, нхже искоупилъ уѣстною си кровнїю, и
 тако христовъ гробъ и светою Голгофоу и вѣса
 светаа мѣста, на нхже волюю прѣуѣстнне стра-
 сти палтню нлсь ради въспрїель Христось, мно-
 гымн слъзамн обловнзавъ, уѣстномоу же и ске-
 томоу ѿтыцоу Афанасїю патрїархоу и вѣсвмъ на-
 челнымъ црковнымъ о господн цркованїе давъ,
 и тако многою любовнїю проковнше его. Светаго
 же града. Іеросолима нзышьдъ светын, прїнде въ
 велнкою Андїѿхїю, въ светын же и съборнн вел-
 нцнн цркви поклонн се, уѣстн же и любьзно
 светнымъ андїѿхїнскимъ прнеть бывъ патрїархомъ,
 многоднвно же оуѣшенїемъ събранїе творешта и
 ѿ доуховныхъ разоужденныхъ въпросы и ѿтъкаты
 по срдѣ себе глаголюшта наоууахоу се. по сихъ
 же благословенїе светын ѿтъ светаго нспромъ па-
 трїарха, и светаго Сїмѣона нже на дївнн горѣ

СВЕТЫЕ ОГРАДЫ ДОШЕДЪ, СВЕТЫИ ЖЕ ЦРЬКВИИ И УЪСУ-
 НОМОУ ГРОКОУ, ВЪ НИМЖЕ ПРЪПОДОКНЫИ ЛЕЖИТЬ,
 МНОГЫИИ СЛЪЗАМИ ПОКЛОНИИ СЕ, СВЪТЛО ЖЕ НГОУ-
 МЕНОМЪ И БРАТНЕЮ ПРИЕТИ БЫВА, И ВЪ МОНАСТЫРЬ
 ДАВЪ ОТЬ ЗЛАТА, ЕГОЖЕ МОШАШЕ, И ТАКО ИЗЫДЕ ОТЬ
 ОГРАДЫ, И ПАКЫ ПРЪИДЕ ВЪ АНДІОХІЮ. ПАТРІАРХОУ
 ЖЕ И СЛОУЖЕШТНЫИ ЦРЬКВИИ ДАСТЬ ВЛАГОСЛОВЕНІЕ, И
 СВЕТАГО ЖЕ ПАТРІАРХЪ МОШТИИ СВЕТЫИХЪ И УЪСТНЫИ
 ИИ ЦРЬКОВНЫИИ ПОТРЪБАМИ ОДАРОКАВА, И ТАКО О
 ГОСПОДИ ЦЪЛОВАНІЕ ДАВША И ЛЮБЪЗНО РАСТАНІЕ СЪ-
 ТВОРИСТА СВЕТАА ОТЬЦА. ОТЬ ТОУДОУ ЖЕ ПРЪИДЕ ВЪ
 АРМЕНІЮ И МОШТИИ СВЕТЫИХЪ ВЪЗЫСКАТИ. ПРОШЕДЪ ЖЕ
 АРМЕНІЮ И ТОУРСКОЮ СТРАНОУ, И ПРЪИДЕ ПАКЫ НА
 СИРІНСКОЕ МОРЕ; И ВЪ КОНСТАНТИИ ВЪ ГРАДЪ КОРА-
 БАЛЪ ВЕЗОМЪ ОБРЪТЬ, ВЪ ИЖЕ ВЪСЪДШЕ ПЛАВАНІЕ ТВО-
 РАХОУ. ВОЛЪЗНЪ ЖЕ КРЪПКА ОТЬ МНОГЫХЪ ТРОУДОУВЪ
 СВЕТАГО ВЪ КОРАБЛИИ ПРИВЪШИИ, ПОУУИНОУ ЖЕ ВЕЛИ-
 КОЮ ПЛОКОУШТИИИ И СВЕТОМОУ НЕ БЫТИ ГДЕ ИЗЪ
 КОРАБЛИИ ИЗЪЛЪЗШИИИ ОТЬРАДОУ КОЛЪЗНИ ПОЛОУУИТИ,
 И ЗЪВЛО ЖЕ ВЪ БЪДЪ ВЕЛНЦЪ И БЛИЗЪ СЪМРЪТИ ДОУША
 ЕГО КЪШЕ, ОУУЕИИИКОМЪ ЖЕ ЕГО УТО СЪТВОРИТИ НЕ-
 ДОУУМЪЮШТИИИ И ПЛАУЮШТЕ ВЪ НИЕМОУ ГАЛГОЛАХОУ:
 ВЪМЫ, ВЛАДЫКО СВЕТЫИ, ШКОЖЕ И ВЪСЪГДА И НИИИИ
 ПОСЛОУШАТИ ТЕ ИМАТЬ БОГЪ, МНОЖЕ ПАУЕ НАСЪ РА-
 ДИ, НЪ МОЛИ СЕ ЕМОУ О ЖИВЪТЪ ТВОЕМЪ, ДОНДЕЖЕ
 ЕСМЫ ВЪ СТРАНАХЪ ТОУЖДИИХЪ ДО ЗНАЕМЫЕ ЗЕМЛЕ, НАИ
 ИС ПОУУИИИ СИЕ ДО ВЪРНИИХЪ ЛЮДІИ НАСЪ ИЗЪВЕДЕ-
 ШИ, ОТЬБЪЕ. ТЕБЪ БО СЪ НАМИ НЕ БОУДОУШТОУ, ВЪ
 РАБОТОУ ИИОЕЗЫУИИКИ СИИИ ВОЗЕШТИИИИ НАСЪ ПРО-
 ДАИИ БОУДЕМЪ, НАИ ВЪСЕКОНЪУНО НОСИМАГО РАДИ СЪ
 НАМИ БОГАТЪСТВА ВЪ ПОУУИИИ СЕИ ЗАКЛАНЫ, ГЛЪБИИИЕ

морсцѣи предади се. Светын же къ нимъ: не сирѣнте ѿ сихъ, уеда, ни оупнѣанте. оупокаю бо на бога яко инединоже лютыхъ сихъ вась ко-сноути се иматъ, нѣже глаголасте. Они же къ нѣмоу: послѣшан насъ, ѿтѣе светын, мало что въкоусли възвесели доуше наше, да не ноуде ради многыхъ дѣни нещѣнейемъ и сѣмръть безъ года тебѣ прилоуунт се. вьса оубѣ блгаа земаьнаа, нѣже вьси, твоини моантвами оу насъ соутъ, ѿ нихже аште кое колиши, принесем ти. Светын же къ нимъ: вьса соушта нѣже нынѣ оу насъ обрѣтают се, ни къ единомууде ѿтъ сихъ въждазнь быкаю, тѣую аште ново нынѣ оуловазнь рыбѣ обрѣсти се възможно бы, ѿтъ снѣ аште въноусли быхъ, помышляю. Оууеникомъ же къ господиноу кораблѣ припадшимъ и молештимъ аште коньмъ къзньствомъ възможно бы прошенїе светаго испльнити, ѿномууде яко гроубоуд глаголавшимъ и поносншоу нмъ и рекшоу: неразсоудно ваше прошенїе, видите море вьноушште се и корабль не стоешть нь скоро вьнами носимъ, и на поууннѣ крак не нмоушти ново оуловаженноу рыбоу приети иштете, юже како не оудобѣ ни дооуманно нынѣ обрѣсти и подати вамъ. Они же ѿ сихъ оумльаше, и светомууде къ нимъ рекшоу: не троужданте се, уеда, колкъ господнѣ ѿ мнѣ да боудеть. И еште же слокоу соуштоу въ оустѣхъ светаго, и аене ѿтъ мора вьше кораблѣ възвѣсннши се вьна, и яко роукама прѣвеликоюу рыбоу дръжешти, и въ роуцѣ светаго, ндеже въ кораблѣ възлежаше, на прѣси его положиши и не окропнѣши его вьна, вьспеть въз-

врати се. светын же уюдноу тоу рыбоу видѣвъ,
и многымъ оумнаеніемъ приймае, похваляше бо-
га скоро оускоривша желаніе емоу принести и
подати пиштоу, глаголаше оуценникомъ своимъ:
се желаніе наше исплани богъ, и не троудноу
пиштоу оуготовавъ прѣдложи намъ. възъмше оу-
бо, и шкоже вѣсте, варена и пучена сътвориша
прѣдложите намъ и възъмъ соушнымъ. Господни
же кораблѣмъ видѣвъ скорое божіе къ светомоу по-
сѣщенію, яко море рыбою дароосноко къ болѣ-
зни емоу послоужити повинноу, оужасомъ одръ-
жимъ бывъ, и съ своимъ възъмъ надъ болештаго
скетаго припадше, прошеніа оубо еже о помоше-
ніи внигда просештнимъ рыбоу и молиткы благо-
словеніемъ о помндованіи прошахоу приети гла-
голюште: нынѣ разоумѣхомъ яко божіи и оу-
годны емоу рабъ ты еси. нъ ѿтдаждь намъ съ-
грѣшеніе наше, молимъ се, твоими бо молитвами
спасаемъ бесънакостн къ дѣмъ наше приети оу-
поваемъ. Прошеніе же полоуѣше, и възъмъ съ
светымъ прославивше бога, даюштаго пиштоу въса-
монъ пльти, якоже Давидъ сказаеъ, нже многыхъ
ради своихъ штрѣдрѣтъ не къ уловѣкомъ тѣнию
промысль творешта, нъ и къ малымъ жнеѣтнымъ
и пѣнцемъ враниѣвомъ призываюштымъ и, колми
воештнхъ се его пауе и колю его творештнхъ оу-
слашнтъ, и дастъ блага просештнимъ оу него. ске-
томоу же ѿтъ богопосланные емоу рыбе въкоушы-
шоу, ѿтъ несказанные же ѡное сладости оуди-
вляше се, тожде же оуценникомъ и господиноу ко-
раблѣмъ и възъмъ соушнымъ рекшимъ, прѣжде сего

СКОЕМОЕ РЫБЫ НЕ ВЪ(НОУ)ШАШНЫМЪ. И ВЪ ПРАВЕДОУ, ОТЬ
 БЛАГАГО БО И ПРЪБЛАГАГО И ВЪСЕСЛАДНАГО ГОСПОДА
 КОГА И ЦАРЯ ХРИСТА СВОЕМОУ ПРИСМОМОУ И ЛЮБИ-
 МОМОУ, БЛАГОМОУ ЖЕ И ВЪРНОМОУ РАБОУ ВЪ ВЕЛИ-
 КОЮ УСТЬ МНО(ГО)Ю ЛЮБОВНЮ ПОСЛАНА БЫТЬ.
 НАМЪДНОУ ЖЕ СЕ СВЕТОМОУ И ВЪСВЪЦЪ СОУШЪТЪНМЪ ВЪ
 КОРБЕЛН ОТЬ БОГОПОСЛАДНЫЕ ОНЕ РЫБЕ, А ВЪСЪ ПОДРЪ-
 ЖЕН НЕДОУТЬ СВЕТАГО БЕЗЪ ВЪСТН ОТЬ НИЕГО БЫТЬ.
 БОГОМЪ ЖЕ ОХРЪМЛЯЕМЫ ВЕЛИКОЮ ПОУУВНОУ ПРЪХ-
 АВШЕ, И ЦАРСТВОУШТАГО КОНСТАНТИНОВА ГРАДА
 ДОИДОШЕ, ВЪ НИЕМЪЖЕ СВЕТЫНМЪ ЦРЪКВАМЪ ПОКЛОНИ
 СЕ СВЕТЫН, И ВЪ МОНАСТЫРН ПРЪСКЕТЫЕ БОГОРОДИЦЕ,
 ЕЖЕ СВЕРГЕТІЦА НАРЦАЕМА, ВЪ МНОГЫМЪ ДЪНН ПО-
 НОН ПОЛОУУНІВЪ, И ВСАКНЕ ЖЕ ПОТРЪЖЕН И УСТЬНЫЕ
 ЦРЪКОВИМЕ СЪСОУДН ОУСТРАИМЕ, И СВЕТЫНХЪ МОШТИ
 ПРИСМО ИЗЪСКОУСЪ, КОУПОВАШЕ. И СНА ОУЧЪ ТАКО КЪЖЕ
 ОБХОЖДЕИЛХЪ СВЕТАГО СКАЗАХОМЪ.

ВЪСОУ БО ПАЛЕСТИНОУ, СІРІЮ ЖЕ И ПЕРСИ-
 ДОУ, ВЪВУЛОИ ЖЕ И ЕГУПЪТЬ, АСІЮ И ФРАКІЮ И
 ПРОУСЕ СТРАНЫ САМЦА ОБРАЗОМЪ ИЛИ ЯКО ИРИДА-
 ТЫХЪ КЕСТЬСТВОМЪ ОУСРЪДЬСТВОМЪ ОБЪШЪДЪ, ЖЕЛА-
 НІЕ БО МНОГО ИМЪАШЕ ИДЕЖЕ АШТЕ СВЕТОМОУ ИЛИ
 СВЕТНЫМЪ МЪСТВОМЪ ПОКЛОНИТИ СЕ, АШТЕ АИ ЖЕ ГДЕ
 ВРЪДУАШЕ СЛЫШАА ВЪ УРЪНЦЕ, О СИХЪ ПАУЕ РЪВЕ-
 НІЕ ИМЪАШЕ, ХОТЕ ИХЪ ВЪДЪТИ И О ДОУХОВНЫХЪ ИС-
 ПЫТНАЕ ОТЬ НИХЪ ИДОУУТИ СЕ И БЛАГОСЛОВИТИ СЕ И
 ИМЛОСТНЕННОЕ КЪ ИМЪ БРАТОЛЮБИЕМЪ СЪТКОРИТИ, И
 ЗА НИЖЕ О БОЗЪ ЖЕЛАНИЕ ЕГО СЪИРЪШИ СЕ, И НАДЕ-
 ЖДА ЕГО НЕ ТЫШТА БЫТЬ. СВЕТНХЪ БО И СВЕТАА МЪСТА
 ДОШЪДЪ, И ПОКЛОНИ СЕ, И КРЪПКЫНХЪ И ИЗЪШТИНХЪ
 УРЪНЦЪ ВЪ ПЛЪТИ ВЪДЪ ЯКО АНГЕЛЫ, И СВЕТЫНХЪ СЛО-

весь ихъ наслади се, благословеніемъ же и молитвами ихъ и зѣло поазева се, и всѣмъ благыи доушепользными глаголю и светыхъ мошты и уѣстными съсоуды и потребами црковными много обогатѣвъ; въ свое же отъѣство сіа вса донести хоте, и отъ Константина же града пакы въ кораблѣ подвиг се, на загорскою землю моремъ шествие творитъ, хоте видѣти свата своего Асана цара загорскаго. сего бо дѣшты за Владислава краля посагши вѣше. прінде же въ градъ Несебрь, и въ реуеному Асаню пославъ свое възвѣсти пришестіе. царь же благоуднихъ слоугъ своихъ и съ своимъ пославъ конни, яко съ всякою поухстію светаго и съ потребами его отъ моря подвигнути, пришѣдшоу же светому въ градъ Тръновъ, и царю оусрѣтшоу и, и любезно того приемшоу, и трѣжество же велико ѿ пришестіи его сътворшоу, и въ своихъ теплыхъ полатахъ настоеште радн стоудены прѣбывати емоу повелѣша, свѣтдому же и великому празникоу божьствнаго богожвѣнїа пришѣдшоу, царь и блаженны Іоакїмъ патрїархъ прѣдпоунтаюште светаго, повелѣше емоу въ навеуерїе богожвѣнїа светою службоу съвршити, въ оутрѣн же пакы патрїархоу такожде съвршити. светын же цара и патрїарха послоушавъ, и въ навеуерїе богожвѣнїа светою службоу съвршае, пришѣдъ же на светоу коупля, еже єсть крѣстаница, и проунташе надъ водою молитвы ѿсвѣщенїа, и кнїегда крѣстаобразно благославляти емоу водоу, раздѣляше се вода въ коупля, и пакы състаше се. се же царю и соуштинъ съ нимъ уюдо видѣвше, прославише

бога о бывшемъ въ нихъ. светѣи же просвѣщеніемъ крѣšteniа христова и кропленіемъ светыи воды цара и все соущее осветивъ и просвѣтивъ, и тако на единой трапезѣ царюу и съ патрiархомъ събѣднннн бывше, покон полоуцише. По сих же царь въ подьгорiа зъври хоте ловити нъз града нъзти хотѣаше. призвав же светаго, и не скоро отъ него отити много моле и глаголюе: знимые ради ноужде, владыко светын, яко въ своемъ домоу пръбоудн съ нами, даже и до въскрѣсеннн христова, и по сихъ прикладноу врѣмени въ своемъ си отидеши. оставив же его въ своихъ топлыхъ полатахъ, якоже рекохѡмъ, и слоужештiнмъ пожелъкъ отъ царева домоу въса доволна емоу подати, дасть же емоу и злато много царь, еже въ потребоу свою нмѣти, и приходештнмъ къ ниемоу ннштiнмъ подати, и тако моантроу и благословеніе прнемъ царь отъ светаго, и въ ловнтроу свою нъзде радоуе се.

По шшштѣи же царева болъзнуиу шбѣеть бывъ светын, разоумъ же свое къ богоу познаніе, и призвавъ оученны свое, и въса светаа же и уѣстнаа, еже и въ Палестинъ и въ всен Снрiи, въ Егуптъ же и въ Вавулонъ, въ Асiи и въ Константинъ граде искоуповае събралъ въ, уѣстныи свѣштенства одежде и скъштннкы златокованныи каменіемъ и вносомъ оукрашенныи и проуе съсоуды црковные, моштiн же светынхъ много, сiи въса расписавъ и въ архіепнскопiю, дроугаа же и въ Стоуденнцоу донести пожелъкъ, мир же и благословеніе Владислакоу кралю и своего прѣстола намъстннкоу блаженомоу Арсенію архіепнскопоу и

вѣсен зѣман людѣи своихъ писаніемъ даровавъ,
 и тако свое оутѣни въ сръбскою зѣмлю ѡт-
 поустивъ, самъ же съ малыми ѡстакъ, дасть же и
 въ патріархію болгарскою свештенимъ уѣстимъ
 ѡдежде и кингы златокованныи и свѣштинныи каме-
 нѣмъ и вѣсромъ оукрашенѣи и прочее съсоуды
 црковныи, еже и до нынѣ въ уѣсть божіен, цр-
 ни и въ вѣспоминаніе свѣтаго стоеть съблюдаема,
 и ништѣихъ же доволнѣ оуштедривъ, яко ниуесо-
 же оу себе ѡставившоу нѣ кса ѡтдавшоу, и лг-
 коу ѡтъ всего къ ѡтходу оуготовившоу се, по-
 хвалаше же бога яко прошеніе его испльнившѣ,
 и въ тоуждѣихъ странахъ доухъ его приети хоте-
 шта. прѣнде же къ чѣмоу блаженныи Іѡаннѣмъ па-
 тріархѣ, и видѣвъ его блнзъ смръти и комьнула
 дыхаюшта, глагола къ нѣмоу: аште вѣанши, бо-
 лѣзми твою цароу възвѣстимъ. Светынъ же много
 моанъ глаголюе: не въ троудѣ вѣаннѣ снмъ, влады-
 ко скетынъ, вѣдаждь мене. мнлостикное пауе съ
 мною сътворивъ, и самъ къ твою ѡтндеши ке-
 лѣю, и не дѣи мене въ тишинѣ доухъ сконъ къ го-
 сподоу ѡтдати. Молитвоу же и послѣднее о господи
 цѣлованіе другъ другоу подакша, и тако патрі-
 архѣ въ свои си ѡтнде. къ полоуноштїю же въс-
 крѣсенїа днѣ недѣли ѡсвѣнтаюшти прѣуѣстивныхъ
 и светынхъ и живѡтворештихъ христовѣхъ таниъ
 светынъ приуестивъ се, глагола, нже и присно гла-
 голаше: слава богоу о всемъ. и абѣе яко се нѣ-
 нше изъ давна любимне пришьдѣше съанкъствни-
 ныи нмѣе, весель бывъ доухомъ, божїихъ аггелъ къ
 нѣмоу пришьствїе снмъ оукраше се веселѣемъ, свѣ-

тѣ и лицемъ нескъзанно вѣлаше се, и снмь ун-
 стотоу доуше свое извѣствованіе, и тако до
 конца своего благодаре бога, и въ роуцѣ его прѣ-
 дастъ доушоу свою. блаженъ же Іоаніимъ патрі-
 архъ съ епископы и съ нгоуменн и съ нахелым-
 ми града пришѣдше погresti светое тѣло его,
 недооумѣахоу же, ндеже би положити его, свето-
 моу оубо ѿ семь ннѣсоже закѣштавноу. ноужда
 же бысть възвѣстити цароу, ндеже повеантъ ске-
 таго положити. царь же ѿ прѣставленн светого
 слышавъ, много на патріарха негодовавъ, яко во-
 лѣзнь ѿтъ него оутанвша, въ скорѣ пославъ рече
 въ своемъ роукотворенномъ монастыри въ цркви
 светыхъ и великихъ .м. моууеннкъ светого поло-
 жити, и злато же доволно на погребеніе его нн-
 штїимъ раздлати повелѣвъ, зѣло бѣ царь светого
 любавше, сего радн и по прѣставленнн его сице-
 воу къ нѣмоу показоваше любовь. устнын же и
 светын Іоаніимъ патріархъ съ прѣко реченнынн
 светыннн и устнынн моужїн свѣште многы въ-
 жегше, ꙗлмы же и лѣсьннн къса оузаконїенїа
 надъ светымъ съвршнвшѣ, и тако въ припратѣ
 црковнѣмъ ѿ покон его слаवेशте ѿтца и сына
 и светого доуха въ царевѣ положнше монастыри,
 и ннштїнх же по повелѣнїю царевоу доволнѣ ѿда-
 роваше. по снх же и царь ѿтъ ловнтьвнаго въ го-
 рахъ прѣбыванїа въ градъ пришѣдъ, и прѣвѣ сво-
 его домоу въ свои пришѣдъ монастырь, божїен по-
 клонн се цркви, къ гробоу же светого пришѣдъ,
 и ѿ нѣмъ радоуе се, похвалаше бога, яко въ сво-
 емъ монастыри того нмѣтн сподобнв се, и нн ма-

ли же зиданъ и ѿзидати гробъ его постави, и камень устьи въхоу гроба положивъ, и фарсиимъ багромъ того покривъ, свѣтитники же и заштокованна каиднаа надъ гробомъ въ устьи светаго яко просвѣтити гробъ его поставивъ. сице оубо въроу и любовь царь въ жнеотъ и по смърти къ светомоу показа, яко всѣмъ дивити се и ѿ благоустьи царевъ похвалити бога.

Лѣтоу же мноуешоу, и светаго тѣлоу въ градѣ Трьноу въ земельныхъ шдряхъ хранимоу, устьи же и всѣблаженнн же светаго престолю бывъ намѣстникъ Арсеніе архіеянскоу, яко за своего оъца и оуунтелеа за светого поболъвъ, къ благоустьиоу и дръжавиоу Владиславоу кралю пришьдъ глагола: не лѣпо естъ ни прилнуо ѿт бога и уловъкъ ѿстакнѣ намъ оъца нашего, же равно апостоломъ ѿт Христа намъ дарованна оуунтелеа, же многы поденгы и бесчисельные троуды ѿ сръбсции земли подьемша, како сню цръкванн и краливствомъ, архіеянскопомъ же и епискою и вськин оустави и закоми (православїа) оукрасити, и кромъ своего оууствка и престола свое цръкве въ тоужден земли светныи асжати моштемъ его. оубо, еанка снаа, ѿ тружден странъ въ свое оууствко ти принести повелено ти боудн. Краа же ѿ семь и звалъ възрадова се, и устнѣншаго же ѿт своихъ благородныхъ къ своему тьстевы Асамоу цароу пославъ, прошенїе свое еже ѿ светымъ цароу възвѣштаеть, и аште повелитъ испалнити се. царь же ѿт писанїа и ѿт посланнаго тамоное прошенїе

оусамышакъ, и хуло ѿ семь оскръзъхъ, глагола къ ниммоу: аште бы скетаго и скетомоу тлаоу бесустьмоу и не брзгомоу лежати, къ пракдоу вамъ, яко да и поухтете, просити би. а по нмже къ насъ якоже би и къ васъ самъхъ поком скетомоу о бозъ приемшоу, и въ божен цркъем великою поустїю, якоже ендшнн, скетомоу тлаоу его лежештоу, по уто оубо скетомоу и намъ троуды дате просеште и? И тако бездвана ѿтпоустн. пакы же краалъ множаншїихъ благофодныхъ къ цароу послакъ моде и глагола: аште есьмь обрвалъ благодъть прядъ токою, монмь родителмь, не затеори ѿть мене ѿтъуьскаго благооутробїа, не ѿстави мене скръеню въ жнвотъ потапатн се. даждь ми светне моштин скетаго господина моего и ѿтца, да и принесоу къ свое ѿтъуьство. Царь же недооумъваше се уто съткорить, яко царьстка бо скетаго ашнтн се непштбваше, пауче же и за нмъ къ къ своему емоу монастыри положено. призвав же патрїарха и сконхъ съветникъ, и аште подастъ скетаго, къпрашаше. ѿнъм же никакже того сътеорити велештїимъ, велможе бо, рече, и градъ въсь и хуло ѿ семь неодоують, царь же пакы къ своему зетоу Владислакоу кралю оутъшна въсписакъ, и се приложникъ глагола: аште богоу изволикшоу и къ насъ къ Христа върныхъ скетомоу поком прїстн, кто есмь азъ воли божи протнентн се нан дръзноутн потрестн гробомъ нан скетимн моштин скетаго, и скетомоу же о прїнесенїи своему ни малы заквштакшоу? въса оубо еанка аште колншн ѿть мене проситн, не къз-

брамно ти єсть, синоп мон, рєнь, а єгоже не оу-
 добно ми єсть подати, ноудити ме ѿстаки, и па-
 трїархом бо и кельможамн и вскѣмъ градомъ ѿ
 таковыхъ възєранємь єсмь. И тако посланшыхъ
 доколнѣ ѿдаровавъ ѿтпоуштаєть. краа же Влади-
 славъ видє царя не оумолнма, и что сѣтворити не-
 дооумѣвашє се. оукорнзнопѣ бо ѿт людїи и по-
 ношенїє и ѿт кога гнѣвъ на сєбѣ непштевашє,
 домдеже къ тоужден странѣ скетомоу, и кромѣ лю-
 дїи свонхъ лежатн. оумьсли же самь царь донти
 и прошенїє свое полоуити. поєм же сѣ собою
 миѿжство скон(хѣ) благорѣдннхъ, єпископы же
 и нгоумени, посла же прѣдѣ собою вѣстникы, при-
 ходь скон цароу възвѣштає. дасть же нмь и злато
 много носити, єже патрїархоу и сѣвѣтннкомъ ца-
 рєвѣмъ подати, да егда къ цароу пришѣдшоу, въ
 помошь своего прошенїа готовыхъ силъ обрѣсти.
 пришѣдшоу же Владиславоу кралю, тѣсть єго
 царь Асєль далєєє из града того оусрѣть, и сѣ всакою
 же поустїю и любовїю прнєть и. краа же Владиславъ
 въ градъ пришѣдъ, проси оу царя прѣвѣє мона-
 стырѣ, ндеже светын лежашє, прїити и поклонити
 се, хотє и гробъ светаго видѣти и поклонити се.
 пришѣдъ же и сѣ єпископы сконни и сѣ всѣми
 благорѣдннми, и достоинно поклоненїє жко свое-
 моу ѿтцоу и оуитєлю и божїю оугодннкоу сѣ-
 творншє. краа же Владиславъ слѣзамъ мѣри не
 нмѣшє, главою же єнє прѣдѣ гробомъ светаго, и
 аште что къ нємоу сѣгрѣшнлѣ жко живоу испов-
 вѣдоує се, прошенїє ѿт нєго прошашє глаго-
 лє: вѣмь, ѿтѣє, мое сѣгрѣшенїє прѣвѣє вѣгоуна

ѿть мене сѣтвори те, и кромѣ своего ти ѿтѣствѣ
 възврати прѣстави ти се, и нынѣ какы не подати
 те намъ цареву срьдце ѡжестоуваетъ. нѣ оубѣ оуми-
 лосрьди се къ мнѣ, прѣзрѣв ми, неподобныхъ ли-
 те и грѣхъ моихъ ради нѣсьмь достонны нарешти се
 сынъ твои, нѣ яко своего ти брата рожденіе не
 ѿтърни мене, раскаи се ѡ злобѣ моеи, каю-
 штоу ми се к тебѣ, ѿтѣе. вниждь мою скръзь и
 троудъ нже ѡ тебѣ, и вьими вѣрѣ моеи. не ѡстави
 своего си ѿтѣствѣ, ѡ Niemже многы подвигы
 и бесчисльныя троуды и болѣзны подѣль еси, ни
 мене въ стоудъ и поношеніе обѣзѣши, къ тоу-
 жден странѣ прѣзываетъ. твоими молитвами къ богоу
 царя настаивши прошеніе мое еже о тебѣ съвер-
 шити, да не възвращтоу се тышть и безнадѣжднѣ,
 и яко пороуганъ боудоу, тебе, ѿтѣе, не имы съ-
 сокою. И сѣа оубѣ и прохаа съ плачѣмъ краю надъ
 гробомъ изглаголавшоу, яко и ѿть многихъ слѣзь
 опоухнувшоу лицоу его, и тако къ цароу призвавъ,
 и оумык се вьниде. трѣжествоу же велнкоу соу-
 штоу, и многоую любовь и веселіе цароу ѡ сво-
 емъ зети сѣтвараюштоу, въ настоештоую же ношть
 съннимы ивленіемъ ѡбразомъ свѣтаго божїи аг-
 гель царя прѣпираетъ подати свѣтаго, и въ зѣмлю
 людїи сконхъ ѿтнесеноу быти. царь же ѡ семъ
 и зѣлау къ оужасѣ быкъ, на оутрїа же призвавъ
 патрїарха и сконхъ съвѣтннкы, сказахше имъ сън-
 нос видѣніе. они же истинное видѣніе и божїе
 посѣштеніе свѣтаго ради быти глаголахоу. много
 же молише царя, яко подати свѣтаго и въ своемъ
 ѿтнесеноу быти, да не нѣкое, реуе, ненадеждно

сего ради царствоу ти прилоути се: призвав же царь зети своего краля Владислава, крал же прѣжде объдоу вьхода съ епископы и съ благородниими свонми пристоупише къ цароу, молкнѣ ѿ светымь приносеть, подати нмь того просеште. царь же и зѣло печаловьнь бывѣ ѿ снхъ, явленїа же ради светаго, да не что постраждеть, воише се того оудръжати. и яко благодеть зетевы своемуу Владиславоу кралю творе, являше се, глаголю: азъ оубо яко богомь дарованна ми светаго въ моемь монастыри хотѣхъ оу себе нмѣти, и светын гробь его поуѣтохъ и оукрасихъ, якоже еси видѣлъ, и никакоже ѿть насъ светомоу изнесеноу быти помышляхъ. нь по неже высотоу вральства къ мнѣ своемуу ѿтцоу потроуднѣ, и самь пришълъ еси, скръьна ѿтпоустити те сына моего не хощоу. прїими оубо своего си ѿ господи ѿтца, и въ свом си ѿтнеси, якоже хощеши. Крал же Владислав съ епископы и съ благородниими свонми еже не оудобь коли прїети ѿть цара помышляхоу, сие оубо въ незаапоу дароуемо нмь слышакше, ѿть недооумьенныи радости на земаю падше, цароу поклоннше се, и въ правдоу, многымъ бо богатствомь пауче царскыхъ скровншти светынмь ѿбогатнше се, и тако вси съ царемь на святахъ трапезѣ въ радости и въ мнозѣ веселїи срьдца оутѣшенїе прїимахоу.

По снхъ же краль Владиславъ царскын багрь и вьса же на подьетїе ѿть земальныхъ мдрь светаго тѣлеса оуготовнѣ подобна, и светомоу слоужь въ ѿ памети его съвршнши се повелѣвъ, самъ же и

съ сконши епископы дондеже слоужьє сьєрьшас-
 ма ѡткрыше гробъ светаго, и видьше того въ исти-
 ноу света доухомъ, и пльтїю цѣла вьсего и не
 раздроушена, и власы же главныы и брадине кьсе
 свѣтлы и цѣлы нмоушта, и яко спешта възлече-
 шта, благооуханїемъ же яко муромъ ароматомъ
 окръсть стоештинхъ възвеселнвъ, и скръєна ѡт-
 ноудъ ни малы подає, живи се, и не тьуїю светое
 прьподобнаго тѣло нь и дрѣвїа вже снѣ облече-
 штїа и гробноую прьсть благовоїемъ богъ и
 цѣлками ѡбогати. слышавше же граждане, множь-
 ствомъ видѣти светаго сътѣцахоу се, и прикосо-
 венїемъ светынхъ его моштен цѣлєи многымъ бо-
 лѣзнемъ полоуѣахоу, не простн бо снѣ светыннмъ
 ѡтъ бога въ устьє светаго бывахоу. ноудннн бо
 доухы неунстннн скободнн быклахоу, хрѡмнмъ хо-
 жденїє и слоукїнмъ исправленїє и глаоухымъ слыша-
 ти дарокаше, не могоуштен же множьствомъ на-
 рѡда къ светнмъ его моштемъ пристоупннн, бла-
 гоконноую прьсть въземлюште гробноую, и къ ско-
 ннмъ болѣзнемъ прнзываютъ светаго снѣу прнаага-
 хоу, и вьси о боуѣ молнтвамн его здравїє полоу-
 ахоу, яко снѣ вьсьмъ кндештнмъ славннн бога и
 светаго светостн оуднвлатн се, гробноую же бла-
 гоконноую прьсть яко злато нлн внсерь разгра-
 бнвшє, и въ свое дѡмн благословенїє снѣу ѡт-
 нестн тьштахоу се, на цара же много негодоую-
 штнмъ, яко светаго ѡтъ ннхъ ѡтдавшѣ, еже па-
 че краль Владнславъ оуслышавъ, и да не како
 царь раскалає се и плакн ожестоуавъ светаго оудрѣ-
 жнть оубоже се, и въ скорѣ възденнгоутн света-

го и въ своемъ понесеніи показавъ: по сихъ же на трапезоу веселїа и любви царемъ призванъ высть краля Владиславъ, палника же въ сына мѣсто царь того нарекуе глаголюе: яко богомъ дарованное ми скрокиште светаго пришьде палникъ ме еси и въ своемъ сего отъпоустна еси, оубо насити се яко своего сръдца желанїе положуишь, боуди же и мамъ моанткми его отъ бога положуити милость, яко истинноу къ ижемоу въ живота и по смърти любовь сдържахомъ. Многыми же дарованїи краля избранїиими конми и проуїиими поустми цара и патрїарха одаровавъ, множанїиими же царь краля и всѣхъ съ нимъ пришьдшихъ такожде обогатилъ, и тако любовзнимъ провожденїемъ самодръжца раставїе сътвориста. граждане же по сихъ и отъ внѣшнихъ странъ пакы къ гробоу светаго приходахоу, и къждо своихъ болныхъ пришошахоу, и благооуханною прѣстїю гроба светаго яко муромъ сихъ помазоуиште, и моанткми его цѣлвы своимъ недоугомъ приемлюште, радостныи бога славеште въ своемъ си отъхождахоу, снмъ оубо тако уюдесемъ бываюштимъ отъ гроба светаго, благоуствивши царь Асанъ несмытною доушею ѿ сихъ радоваше се, и яко тоу соушта и не отънесена отъ монастыра его светаго помышлше. повелъ же дрѣвїемъ гробнымъ, вже въхоу светаго въ гробъ ѿдръжала, и благооуханноу уюдодѣнствїиноу прѣстѣ въ гробъ светаго положити, и прѣвмыи камень връхоу гроба положити, и царскимъ багромъ якоже и прѣжде покрити, скѣштники же и златокованнаа каудна въ усть светого

положити, и светы гробъ его просвѣтити рекъ,
 якоже и до нынѣ въ уѣсть светаго гробъ тѣм оу-
 крашенъ стонтъ въ монастыри царевъ въ црьквен
 светныхъ .м. моуѣнникъ. Въ томже монастыри
 царевъ бѣше нѣкын инокъ Неѡфитъ нарица-
 емъ. ть оубо ѡтъ многихъ лѣтъ слоукъ сы, и
 ни мада могын въздвигнути се, царем же пове-
 лѣнь бѣ въ монастыри его хранити се. светомоу
 же егда еште въ живѡтъ въ монастырь ть при-
 шѣдшоу многоу млость уловѣкѡлюбно къ не-
 моу показавшоу, на колѣноу бо и на дрѣвѣахъ
 роукама опирае се, по земли пльже, зѣло стра-
 дално житіе проходаше. по прѣставляенїи же и
 по прѣнесенїи моштен светаго нѣкыннмъ стран-
 нымъ въ монастырь ть пришѣдшнмъ, и сего Не-
 ѡфита любовїю бога ради на трапезоу прїемшнмъ,
 и довольно оугостишнмъ того и напоишнмъ,
 яко не мошти емоу свое рогозны доплъзати и
 покои положунти, страннїим же изъшѣдшнмъ, и
 сего Неѡфита къ припратъ црьковнои ѡставив-
 шнмъ, ѡн же киномъ отегоштенъ, и не вѣды что
 не соумне се творитъ, въздег бо на камень, иже
 бѣ врѣхоу гроба светаго, и на немъ спе покои
 прїимаше. къ полоуноштїю же яко се нѣкымъ
 свѣтлымъ възбоуденъ бывъ, и въ незапаоу ѡтъ
 гроба светаго вьскоуъ, авїе и простъ на нѡгахъ
 своихъ стое себе разоумѣвъ, оужасом же оудивла-
 ше се въ себя глаголюе: оубо азъ ли есмь Неѡ-
 фїтъ? и аште азъ есмь, како простъ стою, и
 ходе есмь? не куера ли азъ бѣхъ на колѣноу и
 дрѣвѣахъ по земли пльже, и нынѣ простъ и безъ

вѣданое спомы есмь ходити? что оубо о мнѣ
 оужасъ сын? не вѣдѣ аште азъ есмь. Оубѣрнѣ
 же се хоте кештїю, аште ть самъ кестъ Неофїтъ,
 и възыскавъ дръвїа, на ннхже роукама ѡпнрае се
 по земли прѣсмнкаше се, и снхъ ндеже въ ле-
 жалъ на гробѣ светаго обрѣтъ, ѡсезав же се по
 колынома, и снхъ пльстїю и кожею ѡшвеняхъ раз-
 оумевъ глагола: шко въ истинноу безъ всакое
 пре азъ есмь Неофїтъ, се бо и ѡбразы еже по
 земли страданїа моего нзвѣстоуютъ ме шко самъ
 азъ есмь. Весел же и звалъ радостнхъ ѡ своемъ
 здравн бывъ бога похваляше. къ гробоу же све-
 таго главою вїе, и оумнлше се, глаголаше: кн-
 ми благодѣтми дароноснхъ азъ ннштїи к тебѣ,
 ѡтъе, жлаю се? конми ли похѣстми уюдодеи-
 ствннхъ скетн твои гробѣ оукрастн възмогу?
 благопохвалю те, благн ѡтъе Саво, шко въ
 живѣтъ сын, уловѣколюбно млостїю по земли
 страждоуштоу ми помнлва, и къ господоу ѡшь-
 дшоу ѡтъ него дръзновенїемъ ѡтъ земли пльза-
 нїа проста ходити въздвнже ме. мнѣ бо стра-
 ждоуштому ѡгннемъ ѡтъ бога съжеженоу быти по-
 добнѣ, нан вѣсѡмъ вѣданоу быти моуити ме,
 нан земли повелѣнїемъ его пожрѣти ме, за нже
 многому оупнтїемъ безвѣстно на светѣмъ гробѣ
 твоемъ възлегша и спавша, ты же въ (ѡтъ)мьште-
 нїа мѣсто и ѡтъ сvezавшаго мене доуха ѡтъ-
 рѣшь, здрава оустроишь еси, и къ злобѣ благо-
 ѡдатане ми бысть. блаже и пакы оублажаю те,
 светѣе божїи, дондеже и гробъ ме прїиметь. по
 истиннѣ бллагаго и беззлобцаго истиннаго еси бо-

га оуѣеникъ, и заповѣди его съблюде, сице о мнѣ
 сѣтворилъ еси. Сими пооуѣаюштоу се глаголы, и
 съ слѣзами молюштоу се оу гроба святаго реуен-
 номоу Неѡфѣтоу, и авѣе къ оуѣрнн парамонарь
 црьникъ свѣтынхъ .м. моуѣеникъ въжешн кандила
 въ црьковь вьнде! вьдѣв же уловьна оу гроба
 святаго стоешта, оубома се зълѡ и страхомъ
 смете се, непштенаше во призракъ быти нан та-
 тѣ вьшьдѣше въ црьковь. въ себе же бьвѣ, гла-
 гола: кто ты еси? и ѡтъ коудоу прѣжде вьсѣхъ
 въ црьковь вьшьлъ еси? ѡн же припадъ на зе-
 мяю, поклонн се емоу глагола: азъ есмь грѣш-
 ннн Неѡфѣтъ, нже до вѣера слоукъ и на козьноу
 вьлѣхъ се. Вьдѣв же его парамонарь проста въ-
 сево и здрака ходешта, вештынннмъ страхомъ объ-
 етъ вьвѣ, мнѣвъ мьутанїе нѣкое быти, знаменїемъ
 же крѣстннмъ оукрѣпнн се, глагола къ нѣмоу:
 аште ты еси слоукын Неѡфѣтъ, ажеже глаголаешн,
 то како еси простъ, и съ всакою крѣпостїю ны-
 нѣ ходиши? Глагола ѡнъ: не вѣдѣ, ѡтъе, воль
 вѣсть, едно вѣмъ яко въ вѣчерашнн днь страннї-
 ннмъ ѡннмъ прншьдшннмъ и доволно любовїю на-
 питавшннмъ ме н оупонвнннмъ, яко не мошнн нн
 рогозннн мое допльзешоу покои положнннн,
 вьсклоннхъ же се къ гробоу святаго Савы срьенна,
 и вьзвѣстїемъ врьхоу его вьзлегъ сплхъ, къ полоу-
 номннннмъ же свѣтль мькнн въ свештеннаа и свѣ-
 тлаа одванъ съ жьзломъ надъ спешта ме прншьдъ,
 и поткабъ ме глагола: на гробѣ моемъ спнши,
 вьставъ скоро сьнннн. азъ же ѡтъ свѣдѣстїи его
 оубома се, и безъ вьсаноу спонн ѡтъ гроба по

глаголюу его вскоупихъ, и сьноу же страхомъ ѿ
 мене ѡшьдшоу, абѣе разоумъх се простъ оу гро-
 ва светаго стоѣ. много же стоимъ плауе се къ
 скетомоу, и молѣ се ѿ помнловани моего ѡкаан-
 ства, дондеже и ты вьниде, ѡтъуе. Парамонар
 же сѣа ѿтъ него слышавъ, уюдесе оуднякленіемъ
 страхъ измѣнивъ, глагола къ ниемоу: аште тако
 иестъ, икоже глаголюши, то дрвѣа, на нихже ѡпи-
 рае се по земан страдалъ еси, хоштоу видѣти
 ихъ, и ѿтъ снхъ оувѣрнти се. Он же блнзъ гроба
 светаго лежештнхъ снхъ оуказавъ, и колѣнъ же
 свон пльстїю и кожею ѡбвезанъхъ показавъ, оу-
 вѣри се емоу ико истинноу глаголетъ. парамонар
 же много ѿ уюдеси оуднвалъ се, и благодаривъ
 бога, възыде къ архїмандритоу, клепанїю ѿтъ не-
 го моантвоу възети, сказа же емоу вьса шже ѿ
 Неѡфїта бога светымъ сьдѣа. архїмандрнт же и
 вьси иже съ нимъ ииѡци пришьдше же въ црь-
 ковь, и Неѡфїта проста видѣвше ходешта, дивн-
 ше се. сказа же снмъ цароу архїмандрнтъ и пнтрї-
 архоу, и вси благодарше бога ѿ всѣхъ днвнхъ
 ѿтъ него светымъ быкаюшнмъ, зѣло же царь ѿ
 снхъ радоваше се. растоушнмъ же уюдесемъ ѿтъ
 гроба светаго мнѡжьстко народа приходеште до-
 самдахоу монастыроу, възбранннн же нмъ цара
 вѡмхоу се. по снхъ же и благоуьстнкомоу цароу
 Асаню коньць житїа прнемшоу и къ богоу ѡшьд-
 шоу, ииѡци же соушнн въ монастыри его ѡсла-
 боу прнемше, хотѣхоу възбранннн народомъ, къ
 гробоу светаго въ монастырь не приходитн. въ то
 же врѣме иъкоемоу скетомоу ииѡрополнтоу прї-

стакльшоу се, и испросиоу ѿтъ нихъ цѣною
сребра къ гробу святаго Савы положити его, ѿни
же яко покрити хотеште уюдеса, радостію и се
сътворише, и тако положеніемъ его оуставише
народы къ гробу святаго не приходити. нь ни
такo пота(и)ти възмогше, и до нынѣ бо гробъ
тъ святаго въроу приходештныи исцѣленіе пода
васть. и сіа оубо тако шже въ Загорын и въ
градѣ Трьноуз светынныи богъ съдѣа уюдеса. гроб
ныхъ оубо и гробныи прѣсты уюдеса исповѣдаю
ште, еже ѿ самомъ светымъ сказати оудръжани
вхомъ, нь ѿтъ гроба и прѣсти свободнише се,
пакы къ светомоу прѣдохомъ.

Благоустьивныи Владиславъ краль нъзъ загор
скыи земліи цѣла и не раздрюшныи святаго въз
двигъ, и въ свое ѿтѣуство срьбскоую землю по
нести того повелѣвъ, самъ же на трапезоу весе
ліа царемъ, шкоже рекохомъ, позванъ въинде.
многымъ же дарованіи и поустыни того царь и
соуштѣихъ съ нимъ ѿдаровавъ, и тако любовнымъ
провожденіемъ растаніе сътвориша самодръжца.
скоро же Владиславъ краль святаго носима до
стиже, и яко древле Давидъ прѣдъ кѣботомъ
прѣдъ светыннѣи его моштын исходе и прѣдъ
ходе радоваше се. пророка же Ісаіе гласъ
въспрѣемъ, велегласно глаголаше: да възрадоует
се доуша моя ѿ господи, яко ѿбѣуе ме въ рн
зоу спасеніа, и одеждею веселіа одѣа ме, даровав
ми господина моего святаго ми ѿтѣца и оунте
ла застоупника молнтвами моемоу ѿтѣуствоу и
поустѣи достоаніа моего. и пакы: възнесоу те,

БОЖЕ МОН, ЦАРОУ МОН, ЯКО ВЪЗВЕЛНУНА ЕСИ НА
 МНѢ МИЛОСТЬ ТВОЮ, НЫНА ОУБѠ ОУБЛАЖИХ СЕ, НЫ-
 НА БЛАГООУКРАСИХ СЕ, ПАЧЕ ЦАРЕИ ЗЕМЛЯНЫХЪ
 ВЪЗВЕЛНУНХ СЕ, ПАЧЕ УЛОВѢКЪ ѠБОГАТИХ СЕ. КОЛЬ
 ДРЪЖАВНА МНѢ МИЛОСТЬ ТВОЯ, ГОСПОДИ, КОЛИ-
 КО МЕ ВЪЗЛЮБИВЪ ПОУЛЬ ЕСИ, БОЖЕ МОН, МИЛОСТИ
 МОЯ. БОУДИ НМЕ ТВОЕ БЛАГОСЛОВЕНО ВЪ КЪКЪ ВЪ-
 КОМЪ. СНИИ БЛАГОПОХВАЛНЫМИ КЪ БОГОУ ГЛАГОЛЫ
 ВЕСЕЛИШЕ СЕ, ФАЛМИ ЖЕ И ПѢСНИИ СЪ ЕПИСКОПЫ И
 СЪ БЛАГОРОДНЫМИ СВЕТАГО НОШАШЕ. ПРИБЛИЖШОУ
 ЖЕ СЕ ЕМОУ СЪ СВЕТНИИ МОШТИИ СВЕТАГО, БЛАЖЕНИ
 АРХІЕПИСКОПЪ АРСЕНІЕ СЪ ЕПИСКОПЫ И СЪ НГОУМЕ-
 НИИ И СЪ МНОГЫМИ БЛАГОРОДНЫМИ ИЗЫДОШЕ ВЪ СРЪ-
 ТЕНІЕ НМЪ, И ДОСТОИНО СВЕТОМОУ ПОКЛОНЕНІЕ И
 СВЕТНЫМЪ ЕГО МОШТЕМЪ ЦѢЛОВАНІЕ ЯКО БОЖІЮ ОУГОД-
 НИКОУ СЪТВОРИШЕ, ИЗЪИВАНІЕ ЖЕ СЕ (И) НАРОДЪ
 ѠТЪ ВСѢХЪ СТРА(НЪ) ВИДѢТИ И ПОКЛОНИТИ СЕ, СЛЫ-
 ШАВШЕ (СВЕТА)ГО ПРИШЬСТВІЕ. БЛАГОДѢТ ЖЕ БОГЪ
 ѠТЪ МОШТЕН (СВЕТА)ГО ВЪРОЮ ПРИКАСАЮШТИИ СЕ
 НЕСКОУ(ДИ)О ПОДАВАШЕ. МНОЗИ БО ѠТЪ ОДРЪЖИМЫХЪ
 НЕДОУГЪ МОЛИТВАМИ СВЕТАГО ИСЦѢЛЕНІЕ ПОЛОУЧЕШЕ,
 ВЕСЕЛО ВЪ СВОИ СЯ СЛАВЕШТЕ БОГА ѠТЪХОЖДАХОУ.
 КРАЛ ЖЕ И АРХІЕПИСКОПЪ СЪ ЕПИСКОПЫ И НГОУМЕНИ
 И СЪ БЛАГОРОДНЫМИ МНОГЫМИ ВЪСИ КОУПНО И МАЛЫ
 СЪ ВЕЛИКЫМИИ ВЪ РАДОСТИ МНОЗѢ ФАЛМИ И ПѢСНИИ
 СВЕТАГО НОШАХОУ, И ДОШЪДЪШЕ МОНАСТЫРА, ЕГОЖЕ
 ТЪ САМЪ КРАЛЪ ВЛАДИСЛАВЪ СЪЗДА, МѢСТО НАРИЦАЕ-
 МО МЫЛЕСЕКА, И ТОУ ВЪ ВЕЛИКОИ ЦРЬКВИ ВЪЗНЕСЕ-
 НІА ГОСПОДИИ ВЪ СВѢТЛЫМЪ И УСТЬНЫМЪ ГРОБЪ, ИЖЕ БЪ
 ЕМОУ ВЛАДИСЛАВЪ КРАЛЪ ОУГОТОВАЛЪ, ФАЛМИ ЖЕ И ПРИ-
 СНО ПѢСНИИ СЛАВЕШТЕ БОГА, СЛАВНО И УСТЬНО ПО-

дожише и, велик же тръжьствомъ праздникъ благоуѣстивенъ Владиславъ ѿ памяти святаго сътворишь, на немже архиепископа і епископы и благороднихъ ѿдаровавъ, и ништїихъ доволнѣ оуштедрнѣ, и тако всен въ своемъ си кждо ѿтхождахоу. не по мнозѣ же врѣмени єдиномоу прѣподобноу въ монастырн старцоу богобозникоу и благоговѣнноу сынныи пришьствїемъ явлает се светын, глаголю не к томоу въ земли нъ вънѣ гроба въ цркви светныи его прѣдлежатн моштемъ. се же и сътворише, въздвннше бо пакы прѣскетое ѿт гроба тѣло его цѣло и не раздроушнмо, и въ цркви благооуханно всѣмъ на видѣнїе и поклонїенїе прѣдожише.

Быше же и по снхъ многа же уюдеса ѿснїемъ святаго доуха ѿт светынхъ моштен святаго, многа же и исцѣленїа многими недоугы бодештныи и до нынѣ вѣроу приходештныи подають, и ѿтѣство же свое ѿба коупно, Сїмеѡнъ, глаголю, прѣподобныи и всескештенныи Савва, къ богу молитвами срьбскою землю оутверждають, и ѿт нашствїа протнвїихъ възвращають себлюдают, и никтоже ннѣ иноколѣннѣ въ срьблїихъ ѡгосподи се, тѣю ѿт племєна нхъ, ѡтцѣ сыноу и сынѣ сыноу кральство прѣдають. являют же се и прѣдъ пльѡвы срьбскынхъ скунтрїи въ видѣнїи ѡбраза нхъ божїи аггелн, на помощь въ бранехъ, молитвами нхъ ѿт бога посланнми, яко многими ѿт коннствєнныи глаголатн: (видѣхомъ) святаго Сїмеѡна и святаго Савоу прѣдъ... плькоу на вѡмнхъ въздештнхъ, и

ово(го) оубо въ смѣрени иноуьскаго одванїа, ового же въ свѣтла светительскы оукрашена. мно- гых же противныхъ нже на ѡтѣуство (нхъ) на сръбскою землю подвижнихъ се молитвами къ бо- гоу посрамлени ѡтвратише, нзкнхъ же и до конца нздложнше (и) оубнше. лежет же прѣпо- добнаго скетїе муротоунвїе Сїмеѡна мошти въ великомъ нже ѡтъ него създаннон лавръ въ цркви прѣсветые богородице въ мѣстѣ рекомъ Стѡу- деннца. сего же сынъ всесвештеннын Сава нже равно апостоломъ прѣвыи архїепнскопъ и оун- телъ сръбскын цѣль и не раздрѡшнмъ и благооу- хае лежатъ въ великомъ монастыри въ цркви къзе- сенїа господня, юже благоуьствын краль Влади- славъ създаль, въ мѣстѣ зовомъ Мылешка. ѡбон же свети и уюдоуьствени, и цѣлбы и до сего днѣе подаваюште нже съ вѣрою къ нмъ и любовїю приходештнмъ, таковыи бо уюдесы въ живѡтѣ и по смърти днвнын въ светынхъ свонхъ оуднвалѣ богъ. съ нмн же и мы нынѣ смѣренїемъ и въсегда припадаюште молнм се, благо...мно же къзвыснвшѣ гласъ подобнаа нм... ѡ прѣподобнѣхъ и свештеннѣхъ всеуьствнхъ гла... нже много оудо- бреннѣ дѣлы добродѣтели. ѡ двонце богонзбранна, светаа же (и) днвна, богоносна и въсеблажена ѡтѣ- ца Сїмеѡна и Сава, тронцн яко нынѣ коуино прѣдстоеште, еже и скѣтомъ свѣтло ѡблнста- емн, призраста ѡтъ нсе на ны съ выше, не не- паветны боудѣте благаа промышлѣюште ѡ насъ, людїи свонхъ, не помнннта же злѡбѣ, нмнже бо- га прогнѣвахѡмъ, не срамлннта се нашнмн неун-

стотамъ, и ниже къ нѣмоу съгрѣшлемъ и снхъ ра-
 ди далече ѿ него ѿтѣстимъ. нѣ яко уедолю-
 бивка ѿтца ѿт снхъ покланіемъ насъ ѡмывшемъ,
 и унствхъ къ нѣмоу присвоите, и присно даиша
 блага намъ ѿт того испросеша подаванта. ѿт
 погань находа и всакого ѡскръбленіа моантвами
 спасапта. възми бо яко много беззаконіи нашихъ
 дѣла скръбнами насъ ѡскръбляюште оумилн убо-
 рнми. нѣ не ѡставиша, ни ѡтериниша, не яко тоу-
 ждѣрѡднїихъ насъ ѡтреуєте се, нашего бо . . . іа
 достоаніе есмы и оуже ѿт бога дѣ. . . хріа ва-
 шего, и не тань еже ѡ насъ многые троуды и
 поты ваше, благопохвалшемъ и проповѣдаемъ еже
 въ насъ благосѣданіи нашихъ, православіа вѣроу,
 ереси скобожденіе, истинное крѣщеніе, црквами
 възденженіе, свѣтитель веллѣпотоу, царское вен-
 цемъ оукрашеніе, люди оузаконеніе, къ покланію
 наоученіе, инокихъ събраніе, ништїихъ питанїа,
 сирьхъ мндованїе, въ живѡтѣ и по смрѣти ую-
 деса днѣма, прѣдѣстательство къ богоу моантвами
 и въ бранехъ пособїе, ѡтѣльское благооутрѡбіе, и
 присноую мнлость, всѣхъ благьихъ нашихъ еже
 ѡ насъ и къ насъ бывшихъ не забьтанемъ выхомъ,
 ни боудемъ. трѣбуемъ же пакы присноую во-
 мошь и благодѣть и застоупленїе ваше, про-
 сьми ѡ насъ молвоу и ходатаиство, и принадаю-
 ште молни се, не прѣстанта молнвоу творити
 уловкъѡлюбцоу богоу ѡ стадѣ нашей, егоже ѿт
 доуше възлюблани есте, ѡ ниже даже и до см-
 рѣти подвизасте се, яко да избавимъ се ѿт
 тьмы грѣховныи и страстемъ, ѿт всакого одръжанїа

ДОУКАВНЫХЪ БЪСЬ И ШТО МОУЖЬ КРЪВЕ И ЛЬСТН, И
 ИКОЖЕ ВЪ МАЛОВРЕМЕННЫМЪ И П(РЬ)СТНМЪ СЕМЬ
 ЖИТІИ ДОУДЕЖЕ СЪ НА(МИ) НАСТАВЛЯЮШТЕ НАСЪ БЪ-
 СТЕ ВЪ ФОНХЪ И (СЪ)БЛЮДАЮШТЕ, ВЪ ДОУШЕВНЫХЪ,
 ГЛАГОЛЕМЪ, И ВЪ ТЪЛЕСНЫХЪ, ПАУЕ ЖЕ НИИИ ИКО ОУ
 ХРИСТА СОУШТЕ Ѡ НАСЪ КЪ НИМОУ МОЛНТЕ СЕ, ИКО
 ДА ВЪ МИРЪ И ТИХОСТИ ПОКААНІЕМЪ ЖИТІА НАШЕГО
 ПОЖИВЕМЪ, И ПО КОНУННЪ СВОЕИ МИЛОСТНВА И ОУ-
 ВЪТЛЫВА ТОГО ФЕРЪШТЕМЪ, И ВЪ ДНЬ СТРАШНЫИ СОУ-
 ДА ВЪЗДААНІА ДОБРОФЪТВЪТННЪ И БЛАГОФЪДАТЛННЪ
 НАМЪ БОУДЕТЬ. ТОГО БО ЕСМЫ ТВАРЬ, И ТОМОУ ЖИ-
 ВЕМЪ, И ЕСМЫ, И РАЗВЪ ТОГО БОГА НЕ ПОЗНАФЪМЪ,
 ЕМОУЖЕ И ПОДОБАЕТЪ ВСАКА СЛАВА, ХВАЛА ЖЕ И ВЕ-
 ЛНУІЕ, УСТЬ И ПОКААНІІЕ КОУПНО СЪ ФЪТЦЕМЪ И
 ВЪСЕСВЕТЫННМЪ ДОУХОМЪ И НИИИ И ПРНСНО И ВЪ КЪ-
 КИ ВЪКФЪМЪ, АМИНЪ.

---

3 2044 017 967 753

THE BORROWER WILL BE CHARGED AN OVERDUE FEE IF THIS BOOK IS NOT RETURNED TO THE LIBRARY ON OR BEFORE THE LAST DATE STAMPED BELOW. NON-RECEIPT OF OVERDUE NOTICES DOES NOT EXEMPT THE BORROWER FROM OVERDUE FEES.

LIBRARY
DUE
MAY 1985
CANCELLED
MAY 30 1985
1258

